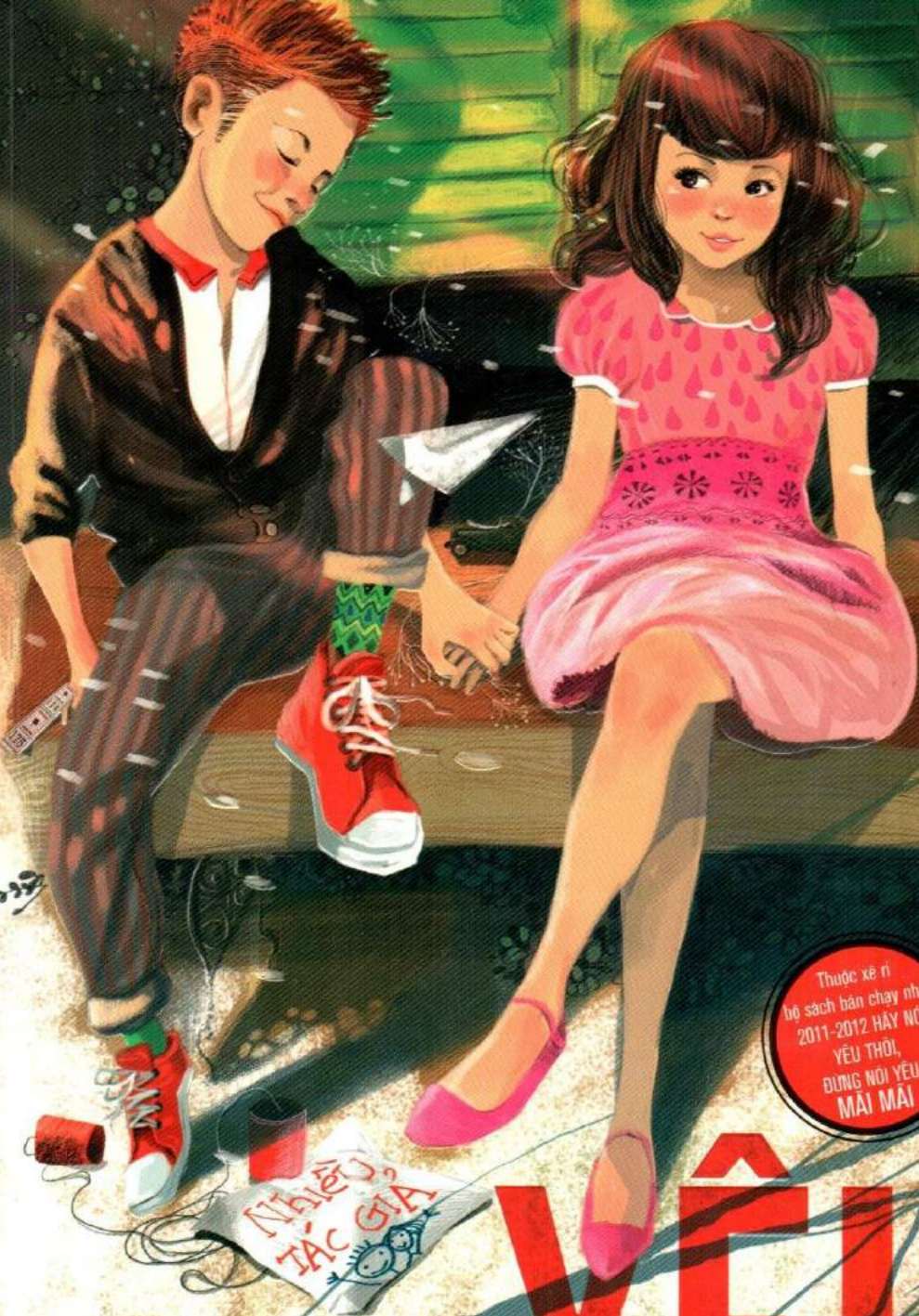

NHƯ LÀ YÊU

Lời Yêu

NHIỀU TÁC GIẢ

Thuộc hệ n
bộ sách bán chạy nhất
2011-2012 HAY NÓI
YÊU THỜI,
ĐỪNG NÓI YÊU
MÃI MÃI

NHƯ LÀ YÊU

Lời Yêu

Một THỰC ĐƠN CẢM XÚC cho trái tim người trẻ

ĐẶT CHỖ TRONG TIM: _____

TÊN NGƯỜI ĐẶT: _____

NHƯ LÀ YÊU

VỚI CÁC CÂY BÚT NỮ XUẤT SẮC
2011/2012: PLOY, PHAN HỒN
NHIÊN, ĐANG NGUYỄN ĐÔNG
VY, AN YÊN, THUY LINH, ĐỖ
QUYÊN, ZELDA, HOÀNG
PHƯƠNG, YU DIN, PHAN Y YÊN,
AN NHIÊN, LÂM KHIẾT...

NGỒ CÙNG BẠN ĐỌC

NHU' LÀ YÊU NHƯNG (VẪN) LÀ YÊU

NHU' LÀ YÊU! NHU' LÀ YÊU! Mà lại là rất yêu. Là bìa sách trong veo với 2 bé, là cái chạm tay đầy cảm xúc trên bìa, là những chiếc máy bay giấy của tuổi thơ đầy mơ mộng... Bìa sách này mang thông điệp của cuốn sách một cách đầy đủ, rõ ràng và nó được chọn từ 6 giải pháp bìa mà các họa sỹ đã đưa ra.

NHU' LÀ YÊU! NHU' LÀ YÊU! Thuở ban đầu đầy lưu luyến ấy được thể hiện bằng việc các "trưởng lão" nhường lại phần lớn cuốn sách cho các cây bút mới. Rất nhiều người lần đầu tiên được lựa chọn để lên sách. Ban Biên Soạn mong muốn cuốn sách này là bước khởi đầu cho việc phát triển một không gian văn chương mới cho các cây bút trẻ lớn lên từ chuyên mục đặc sản Teenstory của 2! Người Trẻ Việt. Họ chính là thế hệ tiếp nối mà chúng tôi tạm gọi là thế hệ thứ 3 của "nhà 2!".

NHU' LÀ YÊU! NHU' LÀ YÊU!

Nhưng hãy đọc cuốn sách này bằng một trái tim thật của bạn. Bởi bên cạnh 20 truyện ngắn được chọn lựa, ở đây còn gửi đến các bạn những điều nên đọc bằng trái tim. Đó là một THỰC ĐƠN CẢM XÚC với những mảnh "cảm xúc nguyên chất" đủ để trái tim bạn rung động. Đó là NGĂN KÉO KÝ ỨC mà chúng tôi cần "cảnh báo" trước cho những ai đang sở hữu trái tim mềm mại: Đừng mở nó ra bởi có thể trái tim bạn sẽ thành mềm nhũn. Sẽ băng khuâng lắm đấy! Sẽ rung rung lắm đấy! Sẽ bị yêu cuộc sống này đến phát cuồng cuồng lên đấy! Nhất định!

NHU' LÀ YÊU! NHU' LÀ YÊU! Cuốn sách thứ 9 rồi! Chỉ còn 1 cuốn nữa thôi, 27/6/2012, SAY NẮNG - NHỮNG MỐI TÌNH ĐAN XEN sẽ khép lại bộ 10 cuốn LỜI YÊU. Khép lại chuỗi sách kỷ niệm 10 năm 2! NGƯỜI TRẺ VIỆT với 10 tập sách nhiều cảm xúc. Để mở lại từng cuốn sách, bạn sẽ thấy được chính mình, cảm xúc của mình qua từng thời điểm. Với những ai đang yêu bộ sách này, hẳn sẽ cảm nhận thấy trong mỗi cuốn sách không chỉ là những câu chuyện mà nó còn ẩn chứa cả trái tim của chúng tôi- những thành viên Ban Biên Soạn. Chúng tôi không làm sách để bán chạy mà chúng tôi làm sách để truyền nhiệt, truyền lửa yêu thương đến mọi người. Để cổ súy cho sự trở lại của văn hóa đọc. Để người trẻ Việt cảm sách, đọc sách nhiều hơn thay vì chơi game, chat chit, lướt những trang web đen. Để thấy cuộc sống không chỉ là những vụ đâm chém cướp giết hiếp đang dâng tải đầy rẫy trên mạng. Mà cuộc sống còn đó rất nhiều yêu thương. Mà cuộc sống còn đó rất nhiều điều làm trái tim bạn thêm ấm áp.

Chúc mừng bạn đã có được cuốn sách này! Hãy đọc nó bằng trái tim bạn nhé!

BAN BIÊN SOẠN

MỤC LỤC

CỎ TRÁI TIM 11

NHƯ LÀ YÊU 40

TAXI!!!

48

YÊU LÀ LÒNG

57

HOA TƯỜNG VỊ BUỔI SÁNG

67

BẢ MƯƠI KI LÔ MET VAO ĐÊM

75

MỘT NGÀY MƠI

86

NGƯỜI LA HOAN HẢO

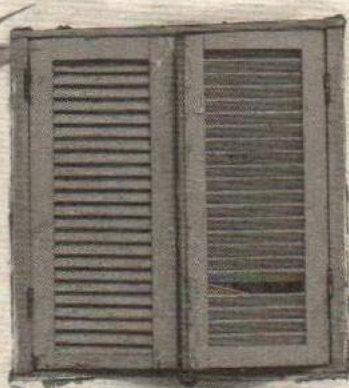
97

SARIF ĐANG NGẤM BẮN

106

THỰC ĐƠN CẢM XÚC

THÊM MỘT MẢNH TRĂNG KHUYA	114
NGÀY CUỐI CÙNG BỊ MẤT	121
CUỘC CHIẾN CỦA NHỮNG MẢNH VỠ	129
HẠNH PHÚC ĐƯỢC CHƯA?	139
RADIO 99.9	148
CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ TÌNH NHÂN	158
MẮT NGOAN ĐỪNG KHÓC	168
LỜI HỨA	174

NHU LÀ YÊU

//

Trên bàn biên tập

Truyện viết rất khéo, tác giả không hề run tay khi "phải" sáng tác một câu chuyện vượt qua cả không gian và thời gian như thế. Các tình huống đan cài tinh tế và mẫu mực, khiến người đọc cảm được sự bất ngờ thú vị qua từng trang sách.

CỎ TRÁI TIM

[PLOY]

Minh,
Diệp và
Đồng

13 TUỔI

Một chiều đầu tháng 5, sau cơn mưa.
Trong công viên nhỏ sau trường, Diệp và
Đồng lồm cồm bò giữa đám cỏ nhè nước.

HAI NGƯỜI LÀM GÌ ĐÂY?

TÌM CỎ
BÓN LÁ

CẬU KHÔNG HỌC BÀI THÌ
CHẮNG PHÉP THẦN
THÔNG QUÁNG ĐẠI NÀO
GIÚP QUA ĐƯỢC MÔN
HÓA DẦU

NGÀY MAI DIỆP TỐ TÌNH VỚI ANH
LỚP TRƯỞNG 9 TOÁN, MUỐN
TẶNG CÔ BỐN LÁ. CƠ HỘI CUỐI
TRƯỚC KHI ANH TA RA TRƯỜNG

XUỐNG PHỤ MỘT TAY
NHANH. CẬU CẦN GÌ
HỌC VẤN NHẤT!

MỘT LÁ CHO GIÀU SANG. MỘT LÁ
CHO SỨC KHỎE. MỘT LÁ CHO DANH
VỌNG. MỘT LÁ CHO NGƯỜI YÊU
CHUNG TÌNH? NGƯỜI XƯA QUÁ THÂM
THỦY! NGƯỜI YÊU CHUNG TÌNH THẬT
HIẾM HƠI NHƯ CỎ BỐN LÁ" - MINH
BỨT MỘT CỌNG CỎ BA LÁ, TAY GIỎ
CAO SOI NÓ VỀ PHÍA MẶT TRỜI. CẬU
NHÉCH MÉP NGẠO NGHỀ - "CẮT
GHÉP MỘT LÁ CỎ VÀO NHÁNH CỎ
BA LÁ RỒI DÁN LÊN GIẤY LÁ XONG.
CỎ BỐN LÁ."

Ý HAY!

KHÔNG ĐƯỢC.
TỐ THẬT LÒNG
CHÚC ANH ẤY
MAY MẮN
TRONG CÁC KỲ
THI SẮP TỚI. TỐ
THẬT LÒNG,
KHÔNG THỂ
DỪNG CỎ ĐÓM
ĐƯỢC!

OKAY CÔ BÉ.
ĐỪNG CỎ KHÓC!

Giữa bãi cỏ nồng mùi đất ẩm, ba đứa trẻ chồm dậy thì mải miết tìm cỏ bốn lá. Hoàng hôn chầm chậm lan tỏa khắp đất trời.

"Ngoan nào, nín nào. Lão ấy mù. Cậu xinh, cậu dễ thương, cậu chu đáo, cậu nhẹ nhàng. Cậu lại vẽ đẹp nữa. Cậu tuyệt vời thế mà từ chối thì rõ là đời hẳn định sẵn vô phúc" - Trong công viên nhỏ sau trường, trên ghế đá, Đồng ngồi xoa xoa vỗ vỗ lưng Diệp. Cô co chân lên ghế, gục mặt vào đầu gối thút thít.

"Thất tình đem đến những cảm xúc mãnh liệt nhất. Một nguồn cảm hứng bất tận cho tâm hồn nghệ sĩ. Cậu muốn trở thành họa sĩ, đây chính là vận may!" - Minh bước ra giữa bãi cỏ, cúi xuống ngắt một cọng cỏ ba lá, khẽ xoay giữa hai đầu ngón tay.

"Stop!" - Đồng cúi tiết, mắt nheo lại dọa nạt rất đáng sợ - "Tớ không đem dù để che bão nước mắt".

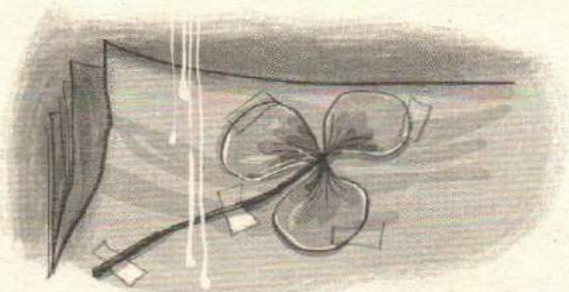
"Hi!" - Diệp phì cười trước lời ngô nghê của Đồng, dù nước mắt theo quán tính vẫn ràn rụa không ngớt.

Minh bước đến ghế đá, khom người quỳ trước Diệp. Bằng cả hai bàn tay, cậu ôm lấy bầu má Diệp, dùng hai ngón tay cái nhẹ lau dòng nước lăn dài.

"Hai mươi phút khóc ròng tiêu hao đến 100 calory năng lượng. Cậu phí ít thức ăn cho người không yêu mình thôi" - Minh cười rất ấm - "Tớ thích cậu cười. Cậu cười, mắt cậu cũng cười, nheo lại rất đáng yêu".

Đồng nhìn mắt của Minh và Diệp bện vào nhau. Dạ dày cậu tự nhiên thót lại.

Diệp sịt mũi một cái, đưa tay chặn lũ nước mắt đang chực chờ thêm. Cô mím môi cười. Khuôn miệng vẫn méo xệch vì ảnh hưởng của khóc, nhưng nụ cười rất thật.

17 TUỔI

Hội trường tan hoang sau phiên chợ của học sinh các trường trung học trong quận nhằm gây quỹ từ thiện. Minh và Đồng cúi cúi giúp Diệp dọn dẹp. Bỗng cô bồn thần bất động, cứ chằm chằm nhìn thứ gì ở dưới đất, khiến hai cậu bạn để ý.

"Rõ hâm! Không thích thì đừng trịch thượng mua rồi đánh vỡ thế này" - Đồng nóng nảy lúc nhặt những mảnh vỡ của chiếc lọ mà Diệp đã thức hai đêm vẽ. Sáng tạo cô cũng quý nhất trong những món đem bày bán. Một nữ sinh đã rất thích nó. Diệp đã rất mừng.

"Dùng keo con voi dán lại chắc vẫn ổn. Về tớ làm cho" - Đồng chìa ra trước mặt Diệp chiếc túi xộp đựng những mảnh vỡ.

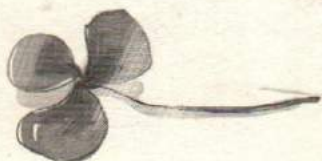
"Bỏ đi." - Diệp cười nhạt, bình thản lạ kỳ. Cô nhận lấy túi xộp, quăng vào thùng rác.

"Này, cậu rõ có vấn đề về cảm xúc. Người ta hành hung tâm sức cậu vậy mà..." - Đồng cau mày, nhìn Diệp khó hiểu.

"Tớ ổn. Con mình mình khen đẹp, nhưng đâu thể bắt mọi người đều thích" - Diệp cười trấn an Đồng. - "Thôi làm nhanh còn về. Buồn ngủ rồi"

"Có khi bạn cô ấy cũng thích chiếc lọ, mượn xem rồi sơ suất đánh rơi. Hay hai cô gái tranh nhau rồi động tay làm vỡ. Nhiều khả năng lắm. Đừng cứ nghĩ mọi chuyện bi quan quá" - Minh lên tiếng từ góc phòng, đang quét rác - "Biết đâu ở nhà, cô ấy đang cắn cắn cắn gối, thao thức mãi vì tiếc"

Không khí trong hội trường nhẹ nhàng hơn, vừa trút được mấy bao tải của cảm xúc tiêu cực.

18 TUỔI

Thời tiết cuối tháng 8 hanh khô, cực khó chịu. Gần nửa đêm, trong công viên nhỏ sau trường học. Ba người bạn ngồi dưới bóng cổ thụ yêu thích của Minh. Rất lâu không ai nói gì.

"Đừng buồn. Năm sau chắc chắn cậu đậu cao" - Diệp nhẹ nhàng an ủi Đồng.

TỚ KHÔNG BUỒN. TỚ MẶC CẢM. TỪ NHỎ, LÚC NÀO TỚ CŨNG KÉM NHẤT. MINH CÓ HỌC BỔNG SANG MỸ TỪ CUỐI NĂM LỚP II. CẬU VỪA GIÀNH GIẢI THƯỞNG HỘI HỌA, CHẮC MỘT SUẤT TRƯỞNG MỸ THUẬT PARIS. CÒN TỚ, ĐẾN CAO DẲNG CŨNG RỐT!

"Rớt đại học có khi là phúc của cậu" - Minh lạnh lùng.

Diệp trừng mắt quay sang Minh, định mắng. Nhưng nhìn nét mặt điềm nhiên của cậu, cô biết cậu sắp cho một lời khuyên hữu ích. Minh rất đặc biệt. Ngoại hình 18 tuổi non choẹt, nhưng đầu óc thì như bác học đã mấy chục năm dùi mài sách vở, chiêm nghiệm nhân tình thế thái. Cậu có tài năng thiên bẩm là vực dậy tinh thần người khác.

"Y và công nghệ thông tin, cậu chẳng thích cái nào. Nếu trót đổ, học chỉ phí của. Ra trường bám lấy cái bằng kiếm cơm. Sống vô nghĩa!" - Minh quan sát nét mặt Đồng để đoán tâm trạng, cân nhắc nên dùng giọng điệu gì, ý tứ gì tiếp sau nhằm tăng ép phê - "Tớ muốn thành triết gia. Tớ vào đại học học những thứ mình cần để thành triết gia. Trường lớp hướng dẫn tớ đi con đường mà tớ chọn, chứ nó chẳng chọn sẵn con đường cho tớ đi. Còn cậu chưa chọn được con đường muốn đi, vào đại học là đâm đầu xuống giếng. Ngành thời thượng, ngành dễ kiếm việc, tốt nghiệp cấp ba thì vào đại học... Thế giới đã chết yếu bao nhiêu công thần chỉ vì áp lực bằng cấp, thể diện gia đình và thứ tự trưởng thành định sẵn dựa trên tuổi."

"Cậu có một năm để tìm kiếm đam mê. May mắn hơn ngàn vạn tân sinh viên đang mù mờ về cái mình sẽ học, hay sau này sẽ làm gì" - Diệp nhanh nhẩu tiếp lời.

Đồng cảm động. Tim cậu hưng hực. Cậu ngược nhìn hai bạn, muốn òa khóc thỏa thuê như đứa trẻ.

"Và đừng có dùng từ 'mặc cảm' với chúng tớ. Bạn bè không so đo lẫn nhau" - Minh nghiêm giọng, rồi lập tức lại trở về ngữ điệu êm ái, cuốn hút. Cậu hát. Diệp nhanh chóng hòa nhịp cùng Minh, hát tặng Đồng.

*"I swear by the moon and the stars in the sky
And I swear like the shadow that's by your side
I see the questions in your eyes
I know what's weighing on your mind
You can be sure I know my heart
'Cause I'll stand beside you through the years
You'll only cry those happy tears
And though I make mistakes
I'll never break your heart
..."*

(Tớ thề dưới ánh trăng và những vì sao trên trời
Và tớ thề như chiếc bóng luôn bên cậu

Tớ nhìn thấu những câu hỏi trong mắt cậu
 Tớ biết điều gì đang trĩu nặng đầu cậu
 Cậu có thể chắc chắn rằng tớ hiểu rõ trái tim mình
 Vì tớ sẽ luôn bên cậu qua năm tháng
 Cậu sẽ chỉ phải khóc những giọt nước mắt hạnh phúc
 Và dẫu tớ phạm sai lầm gì
 Tớ sẽ không bao giờ làm cậu đau
 ...)

Mắt Đồng nhạt nhòa. Chàng trai to xác, luôn như hổ lửa, luôn làm trước nghĩ sau, bỗng mềm nhũn như chi chi. Cậu quệt nước mắt chẳng giấu diếm. Từ đôi mắt ướt sáng ngời những ánh vui vẻ.

Sân bay chiều tháng 8. Ánh Mặt Trời vàng vọt xuyên qua những tấm cửa kính khổng lồ, lấm lem khắp sảnh sân bay hỗn độn. Trên băng ghế dài, ba người bạn ngồi lặng yên chìm đắm vào suy tư của riêng mình. Hai bay một tiền. Một sang bờ đông nước Mỹ. Một sang nước Pháp phồn hoa.

"Hẹn nhau bốn năm nữa đúng tại băng ghế sân bay này, xem cuộc sống đã vẫn chúng ta như thế nào" - Đồng ngồi giữa, vòng tay ra sau, quàng qua vai hai bạn. Cậu quay sang trái rồi sang phải, nhìn mặt. - "Hai người tươi lên chứ, phía trước là bầu trời mà!"

"Con gái một mình xứ người, phải tự chăm sóc thật tốt đấy!" - Minh hơi nhướn thân qua người Đồng, nói với Diệp.

Diệp cười, tặng Minh cái nhìn đầy tự tin. Rồi cô đứng dậy, hôn lên má từng cậu bạn tạm biệt. Cô đồng dặc kéo va-ly vào khu cách ly. Đến trước cửa, cô quay lại mỉm cười thật nhẹ. Cái vẫy tay tạm biệt cũng thật nhẹ.

Hơn hai giờ sau, đến phiên Minh hấp tấp đẩy va-ly vào cửa xuất cảnh. Khi cậu bạn đã khuất hẳn, Đồng thở hắt một cái, đảo mắt nhìn khung cảnh nghìn nghịt quanh mình rồi rời đi.

Ba người bạn thân thiết rẽ mỗi người mỗi hướng. Ba con đường. Ba tâm trạng. Một nỗi lo âu, pha chút sợ sệt mơ hồ: Thế là đã đặt một chân vào đời, tiếp theo sẽ thế nào?

22 TUỔI

Boston giữa tháng 6. Những dấu hiệu của mùa Hè rất rõ ràng. Bầu trời thoáng đãng. Gió bớt lạnh. Áo dây và váy ngắn bắt đầu xuất hiện trên phố, diện bởi các cô gái bản địa gọi cảm.

Minh tỉ mỉ nhìn từng khía tí hon trên các lá của cọng cỏ bốn lá trong lòng bàn tay. Diệp ngồi bên giường bệnh, ngắm Minh. Đứng tựa bên cửa sổ, Đồng nhìn hai bạn.

"Cả buổi sáng hai người bỏ tôi tự kỷ, đi lòng thỏ vô ích này ư?" - Minh kéo xệch miệng, nói bằng giọng kinh-khiếp-cố-tình. Cậu bỗng nhăn ra cười, thái độ quay ngoắt. - *"Cảm ơn nhiều! Hai kẻ già đầu còn mù quáng"*

"Thà tin lầm còn hơn bỏ sót. Quan trọng là nó giúp cậu vững tin lên bàn mổ" - Đồng trấn tĩnh.

"Hừ! Nó giúp hai người vững tin trong lúc chờ tôi mổ mới đúng" - Minh nhón cầm cọng cỏ bằng hai đầu ngón tay. Rồi cẩn thận, cậu rút một chiếc lá ra khỏi tổ hợp bốn lá. Diệp và Đồng há hốc miệng kinh ngạc.

"Đừng cầm nhầm!" - Minh ra lệnh, chặn trước lời hai bạn. Cậu nhìn lá cỏ đơn nằm trên đầu ngón tay, mỉm cười thích thú - *"Thật dễ thương! Hình trái tim"* - Cậu thổi phồng một cái, làm chiếc lá tí hon lẩn nhanh vào không khí. Cậu nhìn sang cọng cỏ chỉ còn ba lá - *"Cỏ ba lá. Mộc mạc, chúm chím xinh tươi như hoa. Mỗi lá là một trái tim, dính chặt vào nhau, xòe ra đẹp như hoa. Y hệt ba chúng ta"*

Diệp và Đồng nhìn nhau, mặc Minh độc thoại. Hai người đều hiểu Minh đang rối, đang lo, đang run rẩy. Minh đang cố nói thật nhiều, buộc đầu óc tất bật phân tích triết lý hòng lơ cảm xúc.

Im lặng. Im lặng đáng ghét.

"Cậu có sợ không?" - Đồng băng quơ.

"Sợ. Tớ còn nhiều kế hoạch. Cuộc đời tớ chỉ vừa bắt đầu hữu ích một chút, thì trái tim chết tiệt này đòi đình công" - Giọng Minh mỗi lúc một gay gắt vì bất mãn - "Tớ không muốn chết!"

"Tiền làm thêm của tớ để đi chơi châu Phi, tiền dành dụm của Đồng để mở quán cà phê, chúng tớ dồn hết sang Mỹ cổ vũ cho cậu. Cậu phải cố tốt! Hụ..." - Diệp bùm miệng. Thân người cô giật nảy một cái vì nắc. Nước mắt bắt đầu ào ra.

"Cậu phải sống. Cậu phải thành triết gia đại tài. Cậu phải đi khắp thế giới thuyết giảng, phải viết những cuốn sách truyền cảm hứng cho bao người. Cậu sẽ sống!" - Đồng nhào tới giường bệnh, dùng cả hai tay siết chặt tay Minh.

Đồng bắt đầu hát, giọng trầm, lệch tông và lạc nhịp nhiều chỗ vì thổn thức. Diệp cũng mếu máo hát theo.

"I swear by the moon and the stars in the sky

And I swear like the shadow that's by your side

I see the questions in your eyes

I know what's weighing on your mind

You can be sure I know my heart

'Cause I'll stand beside you through the years..."

(Tớ thề dưới ánh trăng và những vì sao trên trời

Và tớ thề như chiếc bóng luôn bên cậu

Tớ nhìn thấu những câu hỏi trong mắt cậu

Tớ biết điều gì đang trĩu nặng tâm trí cậu

Cậu có thể chắc chắn rằng tớ hiểu rõ trái tim mình

Vì tớ sẽ luôn bên cậu qua năm tháng...)

"Stop!" - Quang Minh vờ nổi da gà. - "Ngày xưa vì nhất thời bí quá, tớ hát bừa bài này để cổ vũ Đồng thôi. Nó dành cho đôi lứa, không phải tình bạn ba người"

"Kệ đi! Ý nghĩa mỗi bài hát nằm trong tim, trong cảm nhận riêng, không phải trong ngôn từ" - Đồng cãi nhanh.

"Cùn khiếp!" - Minh khinh khỉnh.

Diệp bật cười. Khoảnh khắc của hạnh phúc. Ba người bên nhau, cãi vã lặt vặt, bắt bẻ trẻ con. Khi điều giản đơn này ở ngưỡng chấm dứt vĩnh viễn, cô mới nhận ra nó đáng quý vô vàn. Đáng quý hơn việc cô thành họa sĩ lừng danh. Đáng quý hơn những món hàng hiệu luôn khiến cô thèm thuồng. Hay dù cho cô tất cả may mắn trên Trái Đất này cộng lại, cô cũng không bao giờ đánh đổi.

Đêm. Diệp ngồi bên giường Minh. Cô chạm khẽ vào tay cậu, gắng không động cho cậu tỉnh giấc. Nhưng từng tế bào nơi da cô tiếp xúc với da cậu đều căng ra, tựa muốn truyền hết năng lượng và dưỡng khí trong thân mình sang bạn.

"Nếu tớ không tỉnh nữa, cậu phải chăm sóc mình thật tốt đấy!"

"Tớ làm cậu thức ư?" - Diệp giật mình - "Đừng nói gở!"

"Cuộc sống chẳng lường trước được, có sự chuẩn bị vẫn hơn" - Giọng Minh trầm đều, nhẹ bằng và rất bình tĩnh - "Khóc tốn năng lượng, nên khóc tớ ít thôi. Dành sức mà sống, mà giúp ích cho người khác thay phần tớ"

"Được, tớ hứa. Nhưng cậu phải thề là cậu sẽ chai lì. Trên bàn mổ, dù say thuốc mê, dù khó khăn thế nào cũng không đầu hàng, phải bám chặt vào sự sống. Okay?"

"Ừ!" - Quang Minh xoa nhẹ đầu Diệp, rồi cố ý bú xù tóc cô lên để trêu.

"Tớ yêu cậu" - Diệp nhìn sâu vào mắt Minh. Cô mỉm cười. Cô tin Minh sẽ qua khỏi. Nhưng cái suy nghĩ nhần tâm "phải cho Minh biết tình cảm của mình, biết đâu là lần cuối" cứ ám lấy đầu óc cô. Cô không thể ngăn mình thốt lời - "Tớ yêu cậu từ lúc..."

"*Tớ biết*" - Minh đặt ngón trỏ trước môi Diệp, âu yếm nhìn cô - "*Chúng ta sẽ nói tiếp khi tớ bình phục*"

Cánh cửa phòng bệnh hé rất mảnh, như một đường chỉ, từ bao giờ. Đằng sau cánh cửa, Đồng nghe trọn cuộc đối thoại. Thân người cậu lặng đi như kết dính vào cửa, thành một khối vật chất bất động.

"*Nhưng lỡ chỉ xác tớ về Việt Nam, hãy chôn tro dưới gốc cổ thụ trong công viên sau trường. Tớ sẽ hóa thành thân cây, lắng nghe mọi tâm sự của cậu. Và bằng tiếng xào xạc, tớ sẽ cho cậu lời khuyên*" - Âm vực giọng Minh lớn hơn một chút, cho Đồng bên ngoài nghe thấy.

Sân bay chiều tháng 8. Nắng cháy xuyên qua những tấm cửa kính khổng lồ, lấm lem khắp sảnh sân bay hỗn độn. Trên băng ghế dài, Diệp và Đồng ngồi bất động, trôi trong suy tư của riêng mình.

"*Hẹn nhau bốn năm nữa đúng tại băng ghế sân bay này, xem cuộc sống đã vẫn chúng ta như thế nào*" - Lời nói ngày xưa của Đồng vang vọng đến từ mọi góc sân bay, như có một đám đông vô hình đồng thanh hô to.

"*Sẽ lâu lắm mới gặp lại!*" - Diệp ngấm Đồng không chớp mắt, muốn nuốt trọn từng cử động mắt môi bạn vào trí nhớ. Rồi cô đứng dậy, vào phòng xuất cảnh, về Pháp.

Đồng không để tâm câu nói của Diệp. Cậu tiễn cô bằng nụ cười buồn như một buổi hoàng hôn trên hoang mạc. Ánh mắt cậu tan tác.

Ba tháng sau, Diệp cắt liên lạc với Đồng. Không email, không tin nhắn, không điện thoại.

Vài năm sau, Diệp xuất hiện trước nhà Đồng. Dung nhan, phong cách, cả thần thái đã thay đổi nhiều.

BAO NHIÊU TUỔI?

Minh "mở mắt" trong một căn hộ sành điệu. Tường, thảm, các đồ vật lớn như bàn ghế, tủ giường... đều trắng tinh rất sang. Còn đồ vật nhỏ như ly tách, chén đĩa, đèn trang trí, rèm cửa, khung hình, cơ man vô số thứ... đều màu xanh lá cây, đủ sắc đậm nhạt. Đặc biệt, trên bức tường nào cũng treo tranh vẽ cỏ ba lá với những lá cỏ hình trái tim. Khi là một cọng cỏ phóng to, ba lá trái tim chụm lại ở góc và xòe ra rục rờ như một chiếc dù đang xoay. Khi là biếm họa một đôi cỏ ba lá có miệng cười, mắt lúng liếng. Khi vẽ sống động như thật, trông thoáng qua cứ ngỡ ảnh chụp một đám cỏ.

Fan hâm mộ cuồng nhiệt của cỏ ba lá - người hảnh đã bỏ khối thời gian vẽ đóng tranh này - chỉ có thể là Diệp. Nhà của cô.

Minh lượn mấy vòng khắp nhà, hào hứng thám thính chốn riêng tư của Diệp. Ở phòng nào, anh cũng tấm tắc trước các bức tranh. Cô đã rất lên tay rồi, nét họa vô cùng đa dạng và độc đáo.

Điều khiến Minh thú vị nhất là anh có thể đi xuyên tường, xuyên cửa nhanh như chớp và không thấy đau.

Diệp dành một căn phòng nhỏ có ban công làm phòng vẽ. Trên giá vẽ giữa phòng là một bức họa dở dang, chỉ mới phác thảo những nét chì rất nhạt. Minh nóng lòng muốn ngắm Diệp hoàn thiện tác phẩm này. Anh nhận ra, hôm nay mọi thứ trước mắt mình, trong ý nghĩ, trong cảm nhận đều vô cùng tinh tươm. Cứ như nhìn thấy phố xá bóng loáng sau hàng trận mưa rào. Chính xác hơn, như trong một cuốn phim, chỉ với dòng chữ "nhiều năm sau" là mọi thứ đã đổi khác đầy kinh ngạc.

Gần 10 giờ tối. Minh ngồi trên sàn, ngắm những chậu cỏ ba lá bày trên bậu cửa sổ thấp trong phòng khách. Diệp bước ra từ phòng tắm, mái tóc ướt nhỏ những giọt nước dọc

theo bước cô trên sàn nhà, đến bên cửa sổ. Cô cầm một chậu cỏ lên ngắm nghía.

"Sấy tóc đi. Ốm bây giờ" - Minh hét lớn, nhưng Diệp vẫn điềm nhiên đùa chơi với chậu cỏ. Anh hờn, bỏ đến sô-pha gieo thân xuống - "*Cậu yêu tớ nhiều thật đấy! Tớ ở ngay cạnh mà cũng không cảm nhận được!*"

Lát sau, Diệp vào phòng vẽ, pha màu họa tiếp bức tranh. Một tuýp màu nước xanh lá, một trắng, một đen, rồi dải màu xanh đậm nhạt của cỏ dần hiện ra. Nhìn bảng pha màu trên tay Diệp, Minh bỗng lóe một ý. Suốt từ lúc cô về, anh thua trong việc báo cho cô biết sự xuất hiện của mình. Anh cảm nhận được đồ vật khi bản thân chạm vào, nhưng anh không có sức lực giữ nó. Nhưng nếu cho màu dính vào anh...

"*Minh đây*" - Minh chấm tay vào ô màu nước, rồi bằng vận tốc tia chớp, anh phóng tay viết ào lên khung vải trên giá. Phá hỏng bức tranh chưa thành hình cũng kệ, việc của anh quan trọng hơn.

Diệp thất kinh, bất động.

"*Xoảng!*" - Diệp buông rơi bảng pha màu, hất đổ lọ nước vẽ. Cô ngã nhào khỏi ghế. Rồi cô lấy bẫy bò đến nép sát tường, toàn thân run bần bật, tay cào lớp vôi. Trên khung vải trắng chỉ có vài đường chì phác nhạt bỗng hiện lên những đường xanh lá - ai có thể bình tĩnh?

"Aaaa!!" - Giọng nói trở về. Diệp la thất thanh trong lúc tông cửa, ù té khỏi nhà. Đến khi vào taxi rồi, cô mới ngộ ra mình chỉ phong phanh áo ngủ mỏng dính.

"Chà, khó đây!" - Ở bên Diệp trong xe, Minh vò đầu. Chẳng dễ để anh tìm được cách giao tiếp với cô. Nhưng khiến cô hồn xiêu phách lạc thì anh... Anh thở dài, quan sát những đổi thay mà thời gian đã vẽ lên mặt Diệp. Anh đoán, cũng phải lâu rồi kể từ ngày anh chết.

"Sao cậu tái mét vậy?" - Đồng ngồi xuống chiếc ghế đối diện Diệp, đưa tách trà nóng cho cô - cô đang cuốn mình trong chăn bông trên sô-pha - "Có chuyện gì ở nhà ư? Có trộm à? Hay có tên biến thái nào bám theo cậu?"

"Vi tứ đấy, lẽ lẽ!" - Minh thè lưỡi trêu hai bạn, thượng lên chiếc bàn kính nhỏ ở trung tâm bộ ghế sô-pha. Anh khoái trá vô cùng. Lúc trước ba người với nhau, anh là bộ não của nhóm nên mặc nhiên phải cù non, phải đạo mạo. Lắm khi anh cũng muốn làm trò khỉ lắm, nhưng sợ mất hình tượng, cũng e khiến hai bạn chết khiếp vì sốc nên không dám. Nay anh thoải mái.

"Cậu tưởng tượng xa quá rồi!" - Diệp chun mũi, cố ra vẻ đùa nghịch. Cô tránh ánh mắt ngờ vực của Đồng - "Tớ căng thẳng quá nên muốn làm chuyện phá cách cho khuây khỏa"

"Nửa đêm mặc áo ngủ xông vào nhà tớ, phá cách thật!" - Đồng cười hà hà trêu Diệp - "Tớ vẫn chưa quen được việc cậu đã về. Mỗi lần gặp lại choáng một chút vì nét khác của cậu."

Minh gi sát vào mặt Diệp, soi từng cử động cơ mặt cô. Nói dối. Nhưng sao cô không thuật cho Đồng chuyện trong phòng vệ? Từ bao giờ giữa hai người có điều không muốn kể? Chuyện gì đã xảy ra? Anh đã biến mất bao nhiêu năm rồi?

"Này, nhà cậu có phim ma không?"

"Hử?" - Đồng ngạc nhiên.

"Oaaa..." - Nhận ra bản thân đang cư xử kỳ quặc, Diệp vờ ngáp - *"Thôi, tớ mượn giường cậu ngủ đây. Phiên cậu ngủ sofa một đêm nhé"*

Diệp rút về phòng ngủ của Đồng. Chỉ năm giây sau, cô quay lại phòng khách, nài nỉ Đồng trải đệm ngủ kế bên giường. Ánh mắt cô van nài, long lanh nước, buộc anh đồng ý mà không nỡ hỏi nguyên nhân.

Đêm về khuya. Diệp sau một hồi trần trọc, dần lắng vào mộng. Đồng nằm yên trong chăn. Mãi đến khi nghe Diệp thở đều đặn và nhẹ nhàng, đoán cô ngủ sâu, anh mới nhắm mắt. Sau khi quan sát chán gương mặt "già" của Đồng, của Diệp, Minh đến ngồi bên cửa sổ, suốt đêm trầm tư.

Đồng thức giấc trước cả Mặt Trời. Anh kéo kín rèm cửa sổ, chặn trước sự xâm lăng của nắng, cản chúng đánh thức Diệp. Rồi anh ngồi bên giường, ngắm cô ngủ.

Ở phía giường bên kia, đối diện Đồng, Minh ngồi ve vuốt tóc Diệp. Thi thoảng, anh lại nhìn về mặt đăm chiêu của Đồng.

Vài giờ sau. Vừa tỉnh dậy, Diệp muốn về ngay. Cô nằng nặc từ chối để Đồng đưa mình về. Trùm vào chiếc áo khoác ngoài của anh, cô nhanh chóng rời đi.

Minh toan theo Diệp, nhưng nhìn trạng thái của Đồng khi tiễn cô, tự dưng anh bất an. Có một cảm nhận không ổn.

Diệp đi rồi, Đồng nằm lặng trên sofa trong phòng khách đến tận giữa trưa. Mắt cứ thao láo bám xoáy vào trần nhà. Trông anh mỗi lúc một nhợt nhạt. Có điện thoại gọi, anh vào phòng, nốc mấy viên từ lọ thuốc cất trong ngăn kéo tủ giường ngủ, rồi rời nhà. Thuốc giúp trấn tĩnh thần kinh, loại chuyên dụng.

Minh nán lại nhà Đồng thêm ba ngày. Ngày nào, Đồng cũng dùng đến thuốc, tối thiểu một bận.

29 TUỔI

Diệp đứng chôn chân trước giá vẽ. Dòng chữ "Minh đây" trên khung vải trắng hút trọn hồn phách cô. Tim cô đập khi nhanh lúc chậm. Mọi chân lông trên thân đều đông cứng lại, không cảm giác.

"*Minh, cậu có đấy không? Nếu có, hãy viết thêm một cái gì đó đi. In một dấu chấm cũng được*" - Diệp nói lớn. Liên ba ngày, trong phòng vẽ, cứ vài mươi phút cô lặp lại câu này một lần. Nhưng không có trả lời.

Tối ngày thứ tư. Đứng trò chuyện với giá vẽ tận gần nửa đêm mà không kết quả, Diệp chán chường thay đồ đến quán rượu. Cô chuốc mình say. Hơn ba giờ sáng, khi mặt mày đã rệu rã, thân mình ám đặc mùi rượu, cô mới lảo đảo về nhà.

"**MINH!**" - Vừa đo dẫm vào phòng vẽ, Diệp thét lớn - "*Cậu có đó không?*"

"*Tớ đây. Cậu xin ư?*" - Minh lo âu nhìn Diệp. Anh muốn viết lên khung vải trả lời cô nhưng màu nước đã khô hết cả, không có cách chi.

Mặt Diệp méo xệch. Cô gào lên một tràng âm thanh cao vọt vô cùng chói tai, rồi ngã nhoài xuống sàn. Cô nằm im. Con say đã đẩy cô nhanh gọn vào giấc ngủ. Minh ngồi xuống bên cạnh, lòng anh ngổn ngang.

Sau trọn một ngày vật vã vì say xỉn, Diệp mới gượng dậy nổi. Cô tắm gội, nướng tạm mấy lát bánh mì khô còn sót trong bếp, rồi vào phòng vẽ. Cô nhìn đăm đăm giá vẽ hồi lâu, quyết định gỡ miếng khung vải đặt sang bên. Thay khung vải mới, cô pha màu chuẩn bị vẽ lại.

"*Bình tĩnh nhé*" - Một đốm màu nước được "rút" ra khỏi bảng pha màu, bay vèo trong không khí, rồi phóng thành chữ trên khung vải trắng.

Diệp chết lặng nhìn sự việc trước mắt mình. Cô không nghe tim mình đập. Nhưng cô không sợ. Cô ngóng đợi những lời tiếp theo. Mấy ngày qua, cô đã nghĩ rất nhiều,

phỏng đoán rất nhiều. Xác mất nhưng hồn còn - trên đời có gì mà không thể? Kiến thức của con người vốn đâu chắc chắn. Và chẳng, là ma thì không tránh khỏi. Mà nếu ma này là Minh, cô càng mong gặp.

"Tớ ổn. Cậu tiếp đi" - Mãi không thấy Minh viết thêm, Diệp hồi thúc.

"Cậu bao nhiêu tuổi?" - Màu nước lại bay trong không khí rồi viết lên khung vải.

"29" - Diệp đáp.

"7 năm rồi"

"Cậu đúng thật là Minh ư? Là linh hồn ư? Chứng minh đi!"

"I swear"

Diệp bùm miệng, hức một tiếng - "Tớ có thể nhìn thấy cậu không? Cậu không thể nói ư?"

"Không. Viết đã khó khăn rồi"

Diệp bỗng chạy khỏi phòng vẽ. Minh nhìn theo, rối trí. Lẽ nào cô lại lâm vào cơn hoảng loạn?!

Chưa đầy nửa phút sau, Diệp quay lại, trên tay cầm theo một tấm kim loại mỏng. Cô lại trước giá vẽ, ngồi bệt xuống sàn, đặt thứ như màn hình tivi siêu mỏng và nhỏ lên đùi - "Minh, chúng ta dùng cái này. Đây là máy tính bảng. Công nghệ mới. Cậu chỉ cần chạm nhẹ vào màn hình là có thể gõ chữ. Tớ có rất rất rất nhiều chuyện để nói. Chờ cậu chấm màu thì đến năm sau mất."

"Tuyệt!" - Minh khoái chí lướt ngón tay lên màn hình trơn láng - "Ôi, tớ đã để lỡ bao điều kỳ diệu của cuộc sống rồi?!"

"Cậu bằng cách nào về đây?"

"Không biết. Lúc tớ tỉnh, đã thấy mình trong nhà cậu"

"Bảy năm qua cậu ở đâu?"

"Tớ không tồn tại. Có lẽ hồn tớ dùng thời gian ấy tích tụ năng lượng, để lại có thể sống. Một dạng sống khác. Hoặc tớ đã ở bên cậu bảy năm qua nhưng đột nhiên mất trí nhớ. Ma mất trí nhớ. Trở thành dạng sống như bây giờ, tớ

nghiệm ra rằng thế giới tồn tại những quy luật mà con người luôn cho là hoang đường"

"Câu đang ở hướng nào của tớ?" - Giọng Diệp khàn khàn vì nghẹt mũi. Cô muốn khóc, nhưng nén bản thân lại. Cô phải tranh thủ từng khoảnh khắc của cuộc nói chuyện này.

"Đối diện cậu"

Diệp ngẩng lên, nhìn thẳng vào không khí. Đôi mắt cô mở căng ra, dồn sức, mong nhìn thấy được một nét sương khói mờ nhạt. Cô chớp mắt, bật cười chừa then khi mãi không kết quả - "Trông cậu bây giờ thế nào? Vẫn trắng trẻo thư sinh như chàng trai 22?"

"Tớ không thấy mình trong gương. Có thể, bây giờ tớ sống ở một chiều không gian khác. Tớ trốn về đây là để hỏi xem chuyện gì đã xảy ra với cậu và Đồng."

"Cậu biết chuyện đến đâu rồi?"

"Đã nhiều năm cậu và Đồng xa cách, chỉ vừa gặp lại?"

"Đúng. Sau mùa Hè ấy, tớ trở lại Pháp. Nhưng tớ bỏ học, sang Úc sống với dì. Tớ đăng ký những khóa mỹ thuật ứng dụng ngắn hạn. Tớ có việc làm, phân đấu và thành danh. Tớ thăm thú nhiều nơi để ngắm những loại cỏ ba lá khác nhau. Rồi tớ nổi tiếng. Thương hiệu của tớ là những vật dụng trang trí hình cỏ ba lá trái tim."

"Cậu mộng thành họa sĩ cơ mà?"

"Một bức tranh phục vụ được bao nhiêu người?! Sản phẩm mỹ thuật công nghiệp dễ sản xuất đại trà hơn. Những lá cỏ trái tim, màu xanh ngọt ngào khiến hồn người mỉm cười khi nhìn thấy, cầm nắm lấy chúng. Chiếc cốc in cỏ ba lá pha cà phê bớt đắng. Cuốn sổ cỏ ba lá tăng hưng phấn học hành. Tớ đã hứa sẽ giúp ích cho người khác thay phần cậu. Tớ chọn cách giúp được nhiều người nhất."

Mình toan viết lời cảm ơn, nhưng thấy từ ngữ ấy không đủ, lại có vẻ không phù hợp. Anh muốn mắng Diệp, vì anh mà quên bản thân mình. Nhưng nếu anh là Diệp, có lẽ lựa chọn cũng chẳng khác.

"Xin lỗi cậu. Xin lỗi vì tớ đã chết"

"Xin lỗi cậu. Tớ không vượt qua được. Tớ nhớ cậu nhiều quá, nhiều đến mức sợ hãi gặp Đồng. Nhìn cậu ấy, nghe giọng cậu ấy, đọc email cậu ấy... Tớ đã trốn Đồng. Sợi dây liên hệ với Đồng cũng là sợi dây liên hệ với cậu. Tớ đau lắm... Tớ... Tớ..."

"Khóc đi, đừng nói nữa. Cậu mất khả năng diễn đạt rành mạch rồi."

Diệp quệt tay mạnh lên mắt, chùi dòng nước đang rơi ứa ra. Bỗng, cô bùng mất nước mắt. Những tiếng gào, tiếng la tự do vang khỏi thân người đang rung bần bật.

"Nín nào. Tớ có chuyện nghiêm túc" - Diệp khóc quá đông dài khiến Minh sốt ruột. Anh cho cô mười giây để ngay ngắn lại - "Giúp Đồng. Máy ngày qua tớ ở chỗ Đồng. Cậu ấy dùng thuốc thần kinh loại nặng. Có vẻ như bị nghiện"

Diệp nhìn lời Minh trên màn hình, tay chân xụi xuống, tim đứng một nhịp - "Tớ phải làm gì? Có nên kể cho cậu ấy về cậu?"

"Tớ không biết. Tớ cũng không biết mình ở đây được bao lâu. Tớ không biết mình là gì, có nhiệm vụ gì, bị giới hạn thời gian không. Để phòng xa, chúng ta cần nhanh lên."

Sáng Chủ Nhật đẹp nắng. Diệp gõ cửa nhà Đồng, một tay ôm bó hoa đồng tiền nhiều màu sắc sỡ, một tay xách giỏ thức ăn ngon lành. Anh đón cô với vẻ mặt phờ phạc vì thiếu ngủ và ngái ngủ. Đôi người anh đục ngầu, chẳng hiện rõ được tia ngạc nhiên trong ấy.

"Chúng ta cưới nhau đi!" - Diệp dọn xong bàn ăn sáng, ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh Đồng.

Minh há hốc mồm: Cậu này ngoài kịch bản.

"Này, cậu mất tích bao năm qua, đột nhiên về đây cầu hôn tớ. Thương lắm tớ không quên được à? Cảm động quá!" - Đồng làm mặt phê phê, ngẩng nhìn trần nhà, bàn tay đặt trước tim.

"Không cười cũng được. Nhưng để tớ chăm sóc cậu" - Diệp nhìn Đồng bằng ánh mắt cứng rắn - "Nghiêm túc đấy!"

"Sáng nay cậu uống nhầm thuốc sao?" - Đồng áp tay lên trán Diệp.

"Người uống thuốc là cậu. Cái lọ trong tủ đầu giường."

Đồng ngớ ngàng. Anh nhìn xoáy vào mắt Diệp, như muốn đọc suy nghĩ của cô. Rồi anh cúi nhìn hai nắm tay mình siết chặt trên đùi. Môi anh mím, trán nhăn lại. Nét mặt mỗi lúc một tê cứng. Bỗng anh ngẩng đầu nhìn quanh. - "Minh, cậu đang ở đây đúng không?"

Bầu trời tối dần. Dưới gốc cổ thụ trong công viên nhỏ, Diệp ngồi nghe Đồng kể câu chuyện của bảy năm xa cách.

"Khoảng nửa năm sau khi cậu đi, một chiều tớ uống say đã đến đây mắng Minh. Đột nhiên cậu ấy xuất hiện, tự xưng là ma. Tớ nhờ Minh tìm cậu nhưng Minh là một con ma vô dụng. Sau đó, Minh phụ tớ mở rộng kinh doanh thì mới có chuỗi cà phê Đồng Gia ngày nay. Mỗi tách cà phê kể một chuyện triết lý đơn giản mà sâu sắc. Người ta tìm đến cà phê của tớ để uống, để nghỉ, để cảm. Đầu đất như tớ sao nặn được ý tưởng kinh doanh này."

"Tớ không nhớ" - Minh gõ lên máy tính bảng đặt trên thảm cỏ ba lá.

"Cách đây hai năm, cậu tự nhiên biến mất. Một mình tớ xoay xở với Đồng Gia quá đuối, phải dùng đến thuốc thần kinh" - Đồng nhìn màn hình máy tính - "Ma mất trí nhớ. Ma công nghệ. Cậu đúng thật con ma lăm chuyện nhất thế giới!"

"Tớ xin lỗi" - Giọng Diệp bằng nhẹ - "Trong lúc cậu cần nhất, tớ lại bỏ rơi cậu. Tớ biết tớ tồi tệ. Tớ..."

"Thôi!" - Đồng nắm chặt bàn tay Diệp, khế siết một cái trán an - "Giai đoạn khó khăn ấy, mỗi người đều phải tự tìm cách vượt qua. Đây là cách của cậu. Tớ chỉ cần cậu bình an."

"Ngắt một cỏ ba lá. Rồi ngắt bỏ một lá" - Minh ra lệnh.

Đồng làm theo.

"Nhìn giống con bướm với cánh trái tim không? Là hai người đấy. Hai cánh phối hợp nhịp nhàng, bướm mới có thể bay cao, bay xa. Có thể nắm tay nhau mà sống như xưa không? Hai người thử đi, cho tôi yên tâm đi. Tôi đã đi rồi mà phải về đây vì hai người đấy" - Chữ của Minh thoăn thoắt hiện trên màn hình máy tính.

"I swear" - Diệp mỉm cười thật ngọt ngào để làm yên lòng Minh.

"I swear" - Đồng nói chậm.

"Cậu đi bác sĩ đi. Thứ thuốc ấy sẽ gửi cậu đi theo tờ sớm đấy!" - Minh tiếp.

"Ừ!"

"Tớ phải đi rồi" - Đây là lời cuối của Minh trên chiếc máy tính.

Thời gian nhích từng bước. Trời tối đen hẳn. Minh ngồi ngắm gương mặt ảo não, đôi mắt lấp đầy bằng tâm sự của Đồng, của Diệp.

"Minh lại đi rồi" - Đồng đứng dậy, đưa tay kéo Diệp lên.
- "Tớ đưa cậu về"

Minh bước song song Diệp và Đồng, vừa thích thú, vừa phiền não. Anh quyết định sẽ vờ biến mất, từ nay không giao tiếp với họ nữa. Cuộc sống của họ đã vào trật tự mới - trật tự không có anh, anh không thể xáo xáo lên. Anh đã thuộc về thế giới khác. Nếu đây dura lâu, nếu để lại quá nhiều kỷ niệm, khi anh về nơi của mình, họ sẽ sụp đổ như bảy năm trước. Anh không biết khi nào, bằng cách nào mình sẽ rời khỏi đây, nhưng đến ngày ấy, anh sẽ luôn bám theo, luôn quan sát Diệp và Đồng.

30 TUỔI

Đêm tháng 6, trời mưa trút nước. Diệp pha tách trà nóng, cầm cuốn nhật ký dày - tích lũy từ thời cấp một đến tận sau khi Minh mất - đến ngồi cạnh cửa sổ. Một buổi thiên thời, địa lợi, nhân hòa cho việc... tự kỷ.

Mỗi trang giấy, mỗi tấm hình, mỗi câu chuyện lướt qua, mắt Diệp lại thêm long lanh. Một màn nước mỏng dần phủ kín đôi ngươi cô. Mai là ngày giỗ của Minh. Tám năm.

Minh ngồi sát bên Diệp, tò mò và hào hứng xem trộm tâm sự suốt bao năm của cô. Và... theo những câu chữ trong nhật ký, đầu anh ong ong.

"Khi Minh quỳ trước mặt, lau nước mắt cho mình, tự nhiên tim mình rộn ràng. Nhưng... Anh mắt Đồng khiếp thật! Minh cả nghĩ quá chăng? Không, rõ ràng khi mình vô tình nhìn sang, mắt Đồng lúc đó xấu lắm. Như giận, như ghét. Anh mắt ấy dành cho mình. Sao kỳ nhỉ? Nghĩ quá rồi!!"

"Đồng đáng ghét! Lần thứ n với n rất lớn, cậu lại lấy nhầm bánh nhân kem. Tớ ghét kem chocolate, chỉ có Minh thích thôi. Hừ, lần sau không thèm cậu lấy trộm từ quầy hàng của mẹ nữa, tớ xin tiền bố tớ mua bánh tớ thích. Đã bảo bao nhiêu lần rồi mà cậu cố tình quên. Thiên vị Minh quá thế!"

"Những lúc Đồng quan tâm mình, Minh đều có cách làm cho chúng mình chung hừng, cụt hứng. Vẫn biết Minh đề cao việc sống phải dùng não, phải vững tâm lý, nhưng sao mình không dùng được cái cảm giác là Minh đang phá bình. Ghen ư? Hì hì."

...

"Gay? What? Không thể thể được!!!
MÌNH ĐIÊN RỒI!!!"

...

"Mô-típ tình tay ba ngày xưa, hai trai một gái, thế nào hai anh cũng đánh nhau vỡ đầu vì nàng. Mô-típ tình tay ba ngày nay, hai trai một gái, nàng nhìn hai anh thương thầm mà không dám thố lộ với nhau, lại cho rằng chàng kia có tình cảm với cô gái. Ôi, hai thằng khờ! Hai người có để ý rằng mấy ngày nay đi cùng nhau, tôi đã không đi giữa nữa mà bước sang bên, đẩy hai người gần hơn không?"

"Thật may mắn là hai cậu không hiểu tình cảm của nhau, nếu không tớ nghiêm nhiên trở thành con kỳ đà cản mũi! Đồng à, xin lỗi nhé. Cái bài *I Swear* sến rện là Minh hát riêng cho cậu, nhưng tớ phải phá đám hát theo. Nếu không, tớ sẽ sượng chín người khi nhìn hai cậu song ca, mắt lòng mắt!! Giá mà... Minh, đồ đáng ghét! Tớ quen cái chăm sóc tinh tế của cậu quá rồi, giờ không chàng nào vừa mắt được. Lúc nào tớ cũng nhớ, cũng so sánh người khác với cậu. Làm sao để tớ có bạn trai đây?"

...

"Ba người chúng ta trưởng thành nhanh, kiếm thật nhiều tiền. Chúng ta mua một căn nhà nhỏ trên đồi, sống chung. Đắm ấm bên nhau, cùng già đi, cùng chia sẻ những điều nhỏ xinh của cuộc sống. - Tớ mơ thật như thế, mà khi kể hai cậu nghe lại nhận được hai cú cốc đầu đau điếng. Haizzz... Chuyện hai người thật rồi! Cả hai đều nghĩ người kia yêu thầm tớ. Cả hai đều không dám mở lời gán ghép tớ cho người kia, vì sợ làm bản thân đau. Trò cút bắt này đến bao giờ?"

"Liệu hai cậu thật không biết ý tứ của nhau? Hay trước mặt tớ, sợ tớ lúng túng, sợ tớ sốc nên đóng kịch vô tư hòng che giấu?"

"Đồng à, tớ xin lỗi. Tớ sẽ chỉ xa cậu một thời gian thôi. Khi tâm tớ tĩnh lại, khi lòng tớ cứng lại, tớ sẽ tìm cậu. Ba chúng ta thanh mai trúc mã, nhưng tớ luôn ưu ái Minh hơn, vì tớ yêu cậu ấy. Tớ biết là không phải, nhưng tớ luôn đố kỵ cậu, ghen với cậu. Vì Minh với cậu, không chỉ đơn thuần là bạn. Đau của tớ và đau của cậu giống nhau. Nhưng có lẽ, đau của tớ nhẹ hơn vì Minh biết tớ yêu cậu ấy. Tớ nhớ cậu, Đồng à!"

Minh nhìn những giọt nước mắt lăn dài trên má Diệp, long nặng như chì.

Đêm tháng 6, trời mưa trút nước. Đồng pha tách cà phê cam, đến ngồi cạnh cửa sổ. Anh ưu tư nhìn tấm cửa kính bám đầy nước. *"Yên tâm, tớ không thua Diệp đâu. Diệp làm việc không mệt mỏi để giúp ích cho đời thay phần cậu, tớ cũng sẽ làm được. Tớ không tài năng như Diệp, việc tớ làm sẽ ít tác dụng hơn, nhưng tớ không thua đâu. Tớ sẽ sống cho cậu"* - Anh lẩm bẩm với bóng mình phản chiếu mờ nhạt.

Đồng nhắc khung hình đặt trên bậu cửa sổ lên, ngấm nụ cười títt mắt tươi rói của mình - *"Cậu quên hết cũng tốt!"* - Anh nói với tấm hình. Trong hình, anh đứng lệch về bên trái, cánh tay đưa ra như đang nắm tay ai đó. Anh đang nắm tay Minh. Bên phải tấm hình là Minh - trong suốt.

23 TUỔI

Một buổi sập tối đầu tháng 5. Đồng ngà say, tay cầm chai rượu đến ngồi dưới gốc cây cổ thụ trong công viên nhỏ, nơi anh và Diệp đã khơi đất rải tro Minh. Anh ngồi trầm ngâm, chốc chốc lại nốc một ngụm rượu. Nước mắt chậm chậm rỉ ra thành hai dòng lặng lẽ từ đôi khóe mắt.

Minh đứng từ xa quan sát Đồng. Khi chai rượu sắp cạn, anh mới bước đến, ngồi xuống bên bạn. Đồng trừng trừng nhìn Minh. Minh né tránh ánh mắt ấy, phóng tầm nhìn về phía chân trời tranh tối tranh sáng.

"Cậu là đồ xấu tính!" - Đồng nắc. - *"Chưa một lần uống rượu với tớ như hai thằng đàn ông mà đã chết. Đồ ích kỷ!"*

"Tớ chỉ uống cà phê thôi" - Minh cười khẩy.

"Diệp mất tích nửa năm rồi. Hừ!" - Đồng khật khờ. - *"Chắc gần tớ, lại nhớ đến cậu, lại đau. Cậu đã hủy hoại đời chúng tớ thế đấy! Đồ ác độc!"*

"Ngày tớ chết là một ngày xấu. Nhưng nếu cậu vì một ngày xấu mà xem cả đời là thảm họa, thì tớ vô can."

"Ừ hiểu rồi! Ngài lý sự! Ngài linh thiêng thì bảo vệ Diệp, con gái một thân một mình nơi xứ người..." - Đồng thở dài, trút chỗ rượu sót trong chai xuống gốc cây - "Uống đi! Uống lấy sức mà đi tìm Diệp."

"Đồ hâm!" - Minh phá ra cười.

"Ừ. Tớ xin quá rồi. Nhìn thấy cậu rõ ràng, như người thật nói cười thế này" - Đồng nhắm mắt, lắc đầu thật mạnh. Mở mắt ra, vẫn thấy Minh ở trước mặt, anh tự đập đầu một cái choáng váng.

"Tớ là thật. Là ma hiện về."

"Ôi, mình điên rồi!" - Đồng bóp trán.

"I swear..." - Minh hát chưa quá năm nốt nhạc, Đồng đã lẫn ra ngất.

Bầu trời của sớm đầu Hè rất sáng. Dưới gốc cổ thụ, hai chàng trai ngồi ngắm Mặt Trời dần lấp lánh. Vài phút, Đồng lại quay sang nhìn Minh, để chắc rằng Minh không tan dần đi theo quá trình giã rượu.

"Ma không có phép ư? Cậu không thể tìm Diệp ư?"

"Tớ đi bằng vận tốc người thường, có thể xuyên đồ vật nên nhanh hơn chút xíu. Tớ cũng chẳng có mắt thần nhìn xuyên đại dương, lục lọi giữa sáu tỷ người để tìm Diệp" - Minh đánh đá, dù giọng chất chứa thất vọng.

Đồng im lặng.

"Cậu hãy yêu Diệp nhiều thật nhiều vào. Trái tim có đường truyền quyền năng, có thể vượt không gian, thời gian. Một ngày nào đấy, Diệp sẽ trở về bên cậu" - Minh tự thấy rùng rợn khi thốt lời sến sùng. Nhưng anh không thể im lặng nhìn Đồng buồn.

"Ừ, tớ sẽ cố thay thế cậu sẽ khó lắm. Cậu và Diệp luôn tâm đầu ý hợp, tớ lúc nào cũng như cái gậy chọc bánh xe" - Đồng cười nhạt.

TỚ THÍCH CẬU. TỚ CHẾT RỒI NÊN
CHẴNG SỢ PHẢN ỨNG CỦA CẬU.
TỚ CHẾT RỒI, TỚ CÓ QUYỀN NÓI
THẬT LÒNG MÀ KHÔNG LO HẬU
HỌA. TUYỆT VỜI!! TỚ THÍCH CẬU.
DIỆP CHỈ NHƯ BẠN THÂN, NHƯ
EM GÁI!!

ĐỒNG LẶNG NGƯỜI.
ANH NHIN ĐÔI MÔI
MINH - ĐÔI MÔI VỪA
THỐT LÊN BA CHỮ "TỚ
THÍCH CẬU". TRẠNG
THÁI CỦA ANH? CỨ
NHƯ TRÁI ĐẤT ĐÃ
NGỪNG QUAY, THỜI
GIAN DẪ NGỪNG TRÔI,
CHỈ BA CHỮ "TỚ THÍCH
CẬU" THẬT ẸM ÁI
LUÂN CHUYỂN TRONG
GIÓ MẠI.

"Cà phê nóng, trộn bột vỏ cam và nhỏ vài giọt rượu
cognac vào. Đánh đều lên. Nhỏ vài giọt mật ong vào. Cho
một lớp kem sữa lên bề mặt. Trang trí thêm một miếng vỏ

cam. Xong, thử đi!" - Đứng cạnh Đồng trong bếp ngón ngang những dụng cụ pha cà phê, Minh chỉ đạo.

"Nồng nàn của cà phê, thanh khiết của cam, ngọt dịu của mật ong, nóng bừng của rượu, bùi béo của kem. Một vị đắng nhẹ mà rất cháy bỏng, mê mên trên đầu lưỡi. Ngất ngây!" - Minh chùi mép dính bột kem, tấm tắc.

"Virgin Kiss. Tên của món này"

"Nếu muốn tớ hôn cứ nói thẳng, đâu cần bày vẽ thử cà phê phức tạp này" - Đồng nháy mắt trêu.

"Có thể không?"

Đồng nhếch mép cười, ma mánh mà ngùng ngượng. Anh lại gần Minh, khề nghiêng đầu, chậm chậm hôn Minh. Minh khép mắt. Đồng mở mắt, để nhìn chắc rằng hai đôi môi chạm nhau vừa đủ cho một nụ hôn. Thân thể của Minh là không khí.

"Này, tớ nắm tay cậu được chứ?" - Trong tầng quần áo nam của trung tâm thương mại, Đồng ghé tai, Minh hỏi khẽ.

"Cậu sẽ trông như thằng dở hơi đi lang thang với một cánh tay cứ chìa ra."

"Bị thiên hạ nhìn đều, đó là việc của tớ."

Đồng đưa tay ra trước mặt Minh, lòng bàn tay mở, chờ đợi. Minh đặt tay mình vào tay Đồng. Cả hai sóng bước mua sắm đến tận giờ đóng cửa. Nhiều người chỉ trở một chàng trai di chuyển với tư thế cánh tay rất dị thường - đưa ra bên người, như nắm một bàn tay vô hình. Chàng trai ấy bận rộn với trạng thái lâng lâng, nụ cười hạnh phúc kéo ngoác tận mang tai, không để ý bất cứ diễn biến nào quanh mình.

27 TUỔI

Hoàng hôn đầu tháng 5. Dưới gốc cổ thụ, hai chàng trai ngồi ngắm Mặt Trời nhảy điệu vũ tiễn biệt, dần mất hút phía chân trời.

"Ăn một miếng nào, tự tay tớ làm đấy!" - Đồng xắn một miếng bánh kem, đút cho Minh - "Mừng chúng ta tròn bốn năm."

Minh há miệng, ra bộ ngoạm lấy cả chiếc thìa. Cả hai phá ra cười.

"Tớ nhớ Diệp" - Minh khơi chủ đề mà cả hai thường cố ý lảng tránh. Không nói ra, nhưng thâm tâm ai cũng cảm thấy ăn năn khi giờ đây họ bên nhau, khăng khít yêu đương, trong khi cô bạn thân từ thời để chỏm đang một mình đau và nhớ chốn xa xôi nào đấy.

"Tớ cũng nhớ Diệp, nhưng có lẽ Diệp không ở đây thì tốt hơn. Diệp yêu cậu rất nhiều. Tớ không muốn cái tổn thương của Diệp len vào chuyện chúng ta." - Đồng gặm mặt, tự cảm thấy khó chịu với con ma ích kỷ trong mình.

"Ừ, tớ cũng nghĩ vậy" - Minh cười trấn an Đồng. Anh biết, Đồng đang dày vò bản thân vì suy nghĩ "ác" dành cho Diệp - "Bao nhiêu năm tớ nghĩ cậu yêu Diệp. Tớ ghen với Diệp. Rồi có lúc ngờ ngợ tình ý của cậu, tớ lại nấn ná, không dám kiểm chứng vì e làm cả ba cùng khó xử. Đáng ra, yêu đương đã rất đẹp..."

"Chúng ta bây giờ không đẹp ư?" - Đồng có chút hờn mát bất mãn - "Bây giờ chúng ta ngày đêm bên nhau, có điều lãng mạn nào tớ không thể làm cho cậu?"

"Cậu có thể làm những điều lãng mạn cho tớ đến bao giờ?"

"Đến khi tớ già, tóc rụng, răng rụng. Đến khi tớ chết đi. À mà khi đó, chúng ta lại vẫn tiếp tục bên nhau, có khi còn tốt hơn vì tớ sẽ thành giống cậu. Vĩnh viễn lãng mạn!" - Đồng cười hiền và rất ấm. Anh ngắt một cọng cỏ ba lá, rồi ngắt bỏ một lá cỏ, xòe nó ra trước mặt Minh - "Nhìn này, hai lá cỏ trái tim tượng trưng cho đôi ta. Nhìn như con bướm cánh trái tim ấy, lượn bay tự do."

Minh say mê ngắm nụ cười Đồng. Nhìn dáng điệu đắc thắng và thỏa mãn của Đồng, anh không muốn phá bình bằng lời trong đầu mình: "Tích xưa, uyên ương hồ điệp là

phải một đôi. Nếu chỉ có một con bướm...". Chính giây phút ngọt ngào ấy, tâm anh chắc chắn một quyết định.

"Có thể thở vào tai tớ không? Tớ muốn nghe nhịp sự sống" - Nằm cạnh Đồng, Minh nhẹ nhích đầu trên gối, sát tai vào miệng anh.

Đồng mỉm cười, khẽ gật. Anh thở đều đặn, dần chìm vào giấc ngủ.

Minh nhắm mắt, đếm từng tiếng thở của Đồng. Có thể rời đi trong cảm giác ấm áp và vô cùng gần gũi này, anh hẳn nguyện rồi. Anh không may mắn lắm lắm được tất cả cung bậc cuộc sống, nhưng có đủ tình bạn, ước mơ và tình yêu, tuổi trẻ ngắn ngủi của anh cũng tròn vẹn. Và anh phải để người anh yêu được nếm trải một tuổi trẻ toàn vẹn như thế. Chia sẻ chuyện ăn, ngủ, bước đi cùng một bóng ma, Đồng đã dần cuộn thân vào một cái ổ vô hình, không muốn giao tiếp với bên ngoài. Anh cần bước khỏi cuộc sống Đồng, dọn chỗ cho người mới.

Minh nhẹ dần. Rồi anh tan đi.

KHÔNG BIẾT TUỔI

"Tôi có thể về đây một lần nữa không? Có một người cần tôi giúp. Chỉ ít ngày thôi."

"Cậu đã là người thế giới khác. Chuyện của thế giới ấy, không nên nhúng tay nữa. Người sống, sẽ tự tìm được cách để sống."

"Nếu tôi không về, cậu ấy sẽ chỉ phí phạm cuộc sống mà thôi. Thật không có cách ư?"

"Năng lượng của cuộc sống là yêu thương. Để đi một chuyến nữa, cậu phải dùng yêu thương đã tích trữ suốt bao năm qua làm nhiên liệu cho hành trình. Phải đốt hết. Cậu trở về được, nhưng quên sạch."

"Tôi có bao nhiêu thời gian?"

"Đến khi nhiên liệu cạn."

Trên bàn biên tập

Thông thường khi ai đó nói "như là tình yêu", thực ra họ đang yêu thật! Nhất là với một cô gái cứ mãi miết đi tìm những điều không thuộc về mình. Câu chuyện nhẹ nhàng, để lại cái cảm xúc ngọt ngào tươi tắn như một sáng Hè tháng Năm.

NHƯ LÀ YÊU

[YUDIN]

Chuẩn bị

Tôi giật mình thức giấc vào lúc nửa đêm về sáng, và rồi không thể ngủ lại được. Áp lực của dự án mới khiến tôi luôn cảm giác như có gì đó đè nặng lên lồng ngực, thật khó chịu. Dù sao cũng không thể dỗ lại giấc, tôi bèn dậy pha một ly cà phê rồi ngồi vào bàn làm việc. Tôi cần hoàn thành cho xong file thuyết trình cho một dự án quảng cáo của vùng, để rồi nếu thành công tôi sẽ có thể đến Thái Lan thực hiện nó.

Nghĩ đến Thái Lan, một chút háo hức và say mê. Đó là nơi mà tôi luôn hằng mong ước được đặt chân đến, vì ở đó có Eric, người con trai tôi yêu.

Eric mang trong mình sự pha trộn kỳ diệu giữa hai dòng máu Việt - Thái. Anh sở hữu đôi mắt sâu gợi cảm và chiếc mũi cao hệt như chàng "hoàng tử" Nichkhun của Thái, còn nụ cười thì thân thiện hết sức Việt Nam. Mỗi khi nghĩ đến anh, tôi đều không kiềm chế được đầu óc mình miên man trôi về khoảng thời gian của hai năm trước, dừng lại ngay thời điểm Eric tỏ tình với tôi. Một bó hồng đỏ thắm, một chiếc bánh sô cô la nâu ngọt, một lời yêu trong ngày Lễ tình nhân, vậy là trái tim tôi mãi mãi thuộc về anh. Kể cả khi anh đã nói lời chia tay tôi sau đó nửa năm để trở về Thái và chúng tôi không hề liên lạc lại với nhau.

Khi nắng bắt đầu rõ màu và ấm nóng hơn, cũng là lúc tôi hoàn thành nốt những dòng cuối cùng cho file thuyết trình của mình trong tâm trạng vô cùng hài lòng. Mở toang cửa sổ, tôi vươn vai và duỗi thẳng hai tay hít căng no làn không khí sớm mai mới tinh, đầy tin yêu và hi vọng.

Lên đường

"Người đẹp, để anh giúp em một tay"

Vừa nói, Max vừa đưa tay kéo giúp tôi chiếc vali màu hồng mận chín, còn tôi thì chỉ việc đeo nhanh chiếc túi xách lên một bên vai và bước như chạy theo sau anh. Đây là lần đầu tiên tôi ra nước ngoài nên có chút bỡ ngỡ trong những thủ tục xuất cảnh, nếu không nhờ Max hướng dẫn giúp, có lẽ tôi còn lâu mới vào được trong máy bay đúng giờ.

Cuối cùng chúng tôi cũng yên vị trên máy bay. Trông thấy tôi khá căng thẳng, Max ngồi bên cạnh mỉm cười trấn an tôi, và bảo rằng nếu cần thì dựa vào vai anh chợp mắt một chút là sẽ đến nơi ngay thôi. Tôi cảm ơn anh và thấy anh thật đáng yêu. Xét tổng thể, anh có thể gọi là người đàn ông lý tưởng của mọi cô gái với ngoại hình điển trai và tính cách hết sức dễ gần. Anh lại khá bản lĩnh và nhiều kinh nghiệm trong vị trí Giám đốc điều hành của mình. Anh là sự ngưỡng mộ của hầu hết mọi cô gái trong công ty tôi, và nếu có một điều đáng tiếc duy nhất thì đó chính là, Max đã có bạn gái.

NẾU NHƯ MỌI CÔ GÁI ĐỀU CÓ MỘT NGUYÊN TẮC CHO RIÊNG MÌNH, THÌ NGUYÊN TẮC CỦA TÔI LÀ KHÔNG BAO GIỜ DÂY DƯA VỚI NHỮNG CHÀNG TRAI ĐÃ CÓ NGƯỜI YÊU. TÔI GHÉT PHẢI LÀM KẼ THỬ BA PHÁ BÌNH NGƯỜI KHÁC, DO VẬY NGAY TỪ ĐẦU TÔI ĐÃ CỐ GẮNG HẠN CHẾ SỰ THÂN MẬT DÀNH CHO ANH, NHƯNG KHÔNG VÌ THẾ MÀ TÔI KHÔNG NHẬN RA ĐƯỢC RẰNG ANH LÀ MỘT CHÀNG TRAI THẬT ĐÁNG MẾN.

Máy bay gầm rú trong vài phút rồi nhanh chóng đi vào một quỹ đạo ổn định. Tôi cố gắng chớp mắt. Chỉ không lâu nữa thôi, tôi sẽ được đặt chân lên thành phố Bangkok, nơi mà hầu hết mọi ngõ ngách tôi đều có thể tưởng tượng đến Eric của tôi.

Ngày đầu tiên

Chi nhánh tại Thái Lan được đặt trên tòa nhà thương mại cao nhất thành phố Bangkok. Những con người xinh đẹp và chuyên nghiệp ở nơi đây khiến tôi thấy choáng váng, nếu không có sự giúp đỡ của Max thì tôi đã trở thành một đứa con gái ngớ ngẩn và vô cùng trẻ con trong mắt những đồng nghiệp quốc tế này.

Cuộc họp với đại diện vùng diễn ra suôn sẻ, từ ngày mai chúng tôi sẽ bắt đầu công việc đạo diễn và quay clip quảng cáo cho một sản phẩm rượu cao cấp.

Tranh thủ thời gian rảnh rỗi khi tan tầm, tôi về khách sạn, thay quần jeans ngắn cùng áo thun trắng cộc tay, chân mang dép xỏ ngón mềm dẻo, tay lăm le máy ảnh, lòng tràn trề phấn khởi và hân hoan bắt đầu hành trình khám phá quê hương của Eric.

Tôi đi qua từng con phố, mắt to tròn ngây ngô nhìn ngắm những tòa nhà cao vút, những chiếc xe taxi đủ màu sắc xanh đỏ tím vàng chầm chậm bò dọc trên đường. Tôi dừng trước cửa tòa nhà trung tâm thời trang và mua sắm MBK của Bangkok, rồi tự hỏi anh đã từng vào đây bao nhiêu lần. Tôi đưa chân bước đến hàng ăn ở hai bên tòa nhà. Eric đã từng ăn ở quán này chưa? Và nếu có, anh sẽ thích ngồi ở chiếc bàn trong góc hay sát cửa. Anh sẽ đi ăn một mình hay với ai?

Bao nhiêu là câu hỏi, tuy nhiên nhưng quy tụ lại vẫn xoay quanh một nhân tố chính, là Eric. Tôi mỉm cười, rảo bước khắp nơi đuổi theo trí tưởng tượng đang chạy rong của mình.

Ngày thứ tư

"Hôm nay trông em mệt mỏi đó Tracy"

Giọng nói của Max khiến tôi giật thót mình. Anh vẫn nhận ra được sao, dù tôi đã cố gắng che đậy bằng lớp trang điểm kỹ lưỡng?

Ba hôm nay, tôi theo sát đoàn quay phim từ sáng đến tối, và hể mà giọng của Max vang lên thông báo rằng công việc hôm nay tạm dừng tại đây, là tôi lại ba chân bốn cẳng lĩnh đi mất. Tôi tiếp tục cuộc hành trình đầy hào hứng của mình, cuộc hành trình mà tôi cho là tôi đang tiếp cận mọi thứ thuộc về Eric, tiếp cận luôn cả bầu không khí mà anh đang hít thở. Và điều đó làm tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Ngày mai sẽ là ngày cuối chúng tôi ở lại Thái, sáng sớm ngày một chúng tôi sẽ lên đường trở về Việt Nam. Và ngày mai cũng chính là sinh nhật của tôi.

EM CÓ THỂ XIN NGHỈ VÀO NGÀY MAI ĐƯỢC KHÔNG, MAX?

MAX NHÌN TÔI, TRONG MỘT GIẤY TÔI THẤY TÌM MÌNH NHỘN LÊN TRƯỚC ÁNH NHÌN CỦA ANH. ĐÓ KHÔNG PHẢI LÀ ÁNH NHÌN XÉT NÉT MÀ LÀ SỰ QUAN TÂM.

OK, EM NGHỈ NGƠI ĐI, Ở ĐÂY ANH LO ĐƯỢC

Trong lòng tôi pha trộn giữa sự áy náy, sự vui mừng lẫn sự biết ơn anh.

Ngày thứ năm

Siam Center, Bangkok.

Tên tôi được ai đó gọi từ phía sau, và khi tôi quay đầu nhìn lại, sự ngạc nhiên xen lẫn mừng rỡ khiến tôi muốn khóc.

Là Eric. Anh xuất hiện trước mặt tôi vào đúng ngày sinh nhật của tôi với nụ cười rạng rỡ trên môi. Đây có phải là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà tôi từng có được hay không? Gương mặt và vóc dáng của anh gần như không hề thay đổi gì so với trí tưởng tượng của tôi. Tim tôi như nhảy múa trong lồng ngực khi anh bước đến nơi tôi đang đứng, thật nhanh.

"Sao em lại ở đây? Em đến đây từ khi nào? Sao em không liên lạc với anh?"

Tôi phì cười trước lối hỏi chuyện dồn dập của anh. Anh làm tôi quá chùng xúc động vì sự quan tâm của anh dành cho mình.

Em đi công tác sang đây. Đã được năm hôm rồi. Và vì em làm mất số điện thoại bên này của anh nên em không liên lạc được. Tôi vừa giải thích tất cả những điều trên với anh trong lúc bước cùng anh đến quán Juicy gần đó. Chúng tôi nói cười liến thoắng, cảm giác như chẳng hề có chút khoảng cách nào giữa cả hai.

Eric vẫn thật dễ thương như ngày nào. Anh quan tâm hỏi han công việc và cuộc sống của tôi. Dâu đó giữa những khoảng lặng trong câu chuyện của cả hai, anh nhìn thật sâu vào mắt tôi. Tôi không biết ánh mắt tôi có đủ long lanh, má tôi có đủ hồng và nụ cười của tôi có đủ tươi để báo hiệu cho anh biết rằng tôi đã hạnh phúc như thế nào khi gặp lại anh?

Tôi không biết đã bao nhiêu thời gian vừa trôi qua bên ngoài khung cửa kia, chỉ biết rằng bên trong này, đối với tôi thời gian như ngừng lại. Cho đến khi bụng tôi bỗng dựng vang lên vài tiếng reo thông báo rằng nó đang đói cồn đói cào, và tôi đang định hỏi anh xem chúng tôi sẽ cùng đến

đầu tiếp theo để dùng bữa tối, thì tiếng chuông điện thoại của anh vang lên.

Anh trả lời bằng tiếng Thái, rồi sau đó quay sang tôi mỉm cười.

"Gặp lại em thật vui. Bất cứ khi nào em còn ở đây, hoặc em sẽ lại sang đây, đừng ngại gọi cho anh. Còn bây giờ anh phải tạm chia tay em để đi đón bạn gái anh tan học"

Nụ cười trên môi tôi trở nên chệnh choáng.

Như là yêu

Tôi lê bước qua từng con phố. Những ánh đèn đủ sắc màu trở nên nhạt nhòa trong mắt. Cảm giác hụt hẫng và nỗi buồn vu vơ khó gọi tên khi tôi biết rằng Eric đã có bạn gái khiến cho thần trí tôi trở nên trống rỗng, ngay cả cái bụng cũng không còn thấy đói nữa.

Không biết từ lúc nào, tôi lại đứng chân trước khách sạn nơi chúng tôi đang quay quảng cáo trong những ngày qua. Dù sao cũng không còn tâm trí để làm gì khác, tôi bước vào trong dự định sẽ làm nốt giai đoạn cuối cùng với mọi người. Nhưng thì ra họ cũng đã xong cảnh quay cuối và hầu hết đã ra về, chỉ còn lại Max cùng hai anh chàng quay phim người Thái đang lui cui dọn dẹp đạo cụ. Tôi mệt mỏi thả người xuống chiếc ghế sofa gần đó.

Max nghe tiếng động và quay lại. Anh nhú mào khi nhìn thấy tôi, tay buông hộp đạo cụ xuống đất và bước lại gần tôi. *"Sao em không nghỉ ngơi đi, ra đây làm gì?"*

Tôi quá mệt mỏi đến nỗi chỉ im lặng và lắc đầu. Anh với tay lấy chiếc ba lô của mình, mở ra và đưa cho tôi một món quà được gói ghém cẩn thận bằng giấy nhún màu đỏ hồng, kèm theo một chiếc nơ to màu xanh biếc.

"Sinh nhật vui vẻ. Lẽ ra anh định ngày mai mới đưa em vì tưởng rằng hôm nay em không đến."

Tôi lặng người đi. *"Anh biết hôm nay là sinh nhật em?"*

Anh mỉm cười hài lòng vì sự bất ngờ của tôi. Anh làm tôi cảm thấy muốn khóc, lần thứ ba trong ngày tôi cảm thấy

điều đó vô cùng rõ ràng. Eric, người con trai mà tôi dành trọn tình cảm trong suốt hai năm nay lại không hề đếm xỉa gì đến cái ngày tôi sinh ra đời. Nhưng Max, người con trai mà tôi lại hầu như không chú ý gì đến anh trong những ngày qua, vì mãi mê theo đuổi những ảo vọng của mình, lại quan tâm đến sự tồn tại của tôi như thế.

"Cảm ơn anh"

"Kể anh nghe những gì làm em buồn đi, đó là cách hiệu quả nhất để cảm ơn anh."

Thật dễ thương làm sao. Tôi kể cho anh nghe câu chuyện của mình.

CÓ MỘT CON CÁ TO ĐANG
NGỒI TRƯỚC MẶT EM NÈ, ĐỂ
MẮT ĐẾN NÓ MỘT CHÚT ĐI!

Tôi bật cười trước câu nói đùa của anh. Nhưng rồi khi bắt gặp ánh nhìn hấp háy và ấm áp của anh dành cho mình, tôi chợt thấy hai má mình nóng bừng. Và bỗng dưng những cảm xúc và suy nghĩ đáng yêu của tôi dành cho anh từ trước đến giờ cùng lúc ùa về, khiến tim tôi bỗng đập rộn ràng hơn, dường như nó đã mau chóng

quên rằng mới vài phút trước thôi nó còn đang ỉu xiu như một đứa trẻ bị giành mất kẹo.

"Hình như con cá to lớn trước mặt em đã có chủ rồi anh nhỉ?" - Tôi muốn ám chỉ đến việc anh đã có người yêu.

Anh nheo mắt nhìn tôi. "Có vẻ tin tức em cập nhật chậm? Anh đã chia tay với bạn gái hơn nửa năm nay rồi."

Tôi cảm thấy bất ngờ, mím môi nhìn anh như muốn nói rằng tôi thật sự rất tiếc vì điều đó. Anh cười, "Mọi chuyện đã qua rồi, và anh đã lại sẵn sàng để ra biển lớn bắt đầu cuộc săn bắt mới. Còn em, đã lại sẵn sàng chưa?"

Anh đã sẵn sàng, tôi lẽ nào lại cam chịu cứ mãi trốn trong biển nhỏ để cặm cụi tìm kiếm chút hoài niệm về con cá đã mất của mình. Tôi mỉm cười, vậy thì tôi cũng sẽ thử cùng anh bơi ra biển lớn. Và nếu thế, con cá to đầu tiên tôi muốn bắt, sẽ là anh.

Đêm cuối cùng ở Thái Lan thật nhiều cảm xúc, và có lẽ, tôi vừa nhận ra một thứ dường như là tình yêu.

TAXI!!!!

[HOÀNG PHƯƠNG]

Trên bàn biên tập

Vì Trái Đất này tròn,
nên những người yêu
nhau đi một vòng rồi
cũng về lại bên nhau...
Nhưng đôi khi vì trái đất
này rộng lớn quá, chỉ cần
quay lưng bước đi là
chẳng bao giờ gặp lại...
Sự lựa chọn là của bạn!

Điều quan
trọng nhất...
là vẫn còn
nhau!

"Nếu lỡ một ngày mình xa nhau mà anh muốn gặp lại em, thì anh sẽ tìm em ở đâu?"

Câu hỏi ấy, hơn một năm nay rồi, tôi chưa tìm ra câu trả lời!

Một ngày trước Noel cách đây một năm, chúng tôi lại cãi nhau...

...Như mọi lần... lại là nước mắt dành cho Mai và sự bực mình dành cho tôi...

...

Những lần trước... dù đau lòng đến mấy, cô ấy vẫn ở lại... cố gắng... cố gắng... Cào, cấu, cắn, cù, và ôm tôi thật chặt. Mai biết không phải tôi có ý như thế, chỉ là tôi đang bức mình nên mới nói như vậy thôi...

Và sau đó chúng tôi tiếp tục yêu nhau!

...

Nhưng lần đó... Mai không ở lại..! Lặng lẽ khép cửa phòng cho tôi rồi bước xuống nhà, tự mở cửa và dắt xe ra, khóa cửa rồi ném trả khóa vào nhà, nổ máy xe, vào số... Và cô ấy đi.

... Và như thế... chúng tôi xa nhau!

Một tuần sau đó, tôi vẫn không thể tin rằng chúng tôi đã chia tay. Bao nhiêu lần cãi nhau, tôi còn nói những điều quá đáng hơn thế, mà cô ấy vẫn nhẫn nhịn, vẫn làm lành trước cơ mà?! Thế là lần cuối cùng ấy, (tại thời điểm ấy thì tôi vẫn chưa biết rằng đó là lần cuối cùng) tôi đã làm như mọi lần: Chờ đợi Mai đến làm lành với tôi trước! Hiền lành và cam chịu đến ngốc nghếch: *"Anh! Em xin lỗi! Không phải vì em sai mà bởi vì em đã làm anh khó chịu!..."*.

Sang đến tuần thứ hai, tôi lại nghĩ: Thôi không cần cô ấy xin lỗi nữa cũng được! Chỉ cần cô ấy tỏ ra bình thường như trước khi chúng tôi cãi nhau, thế là đủ. Chỉ cần cô ấy nhắn cho tôi một cái tin vào buổi sáng: *"Anh à, còn giận em không?"*. Và tôi sẽ nhắn lại: *"Không"*. Thế nào cô ấy cũng sẽ cuống lên vì cái tin nhắn cụt ngủn ấy, và không tin là tôi đã xí xóa, đã hết giận cô ấy. Thế nào sau khi tan học, cô ấy cũng sẽ phi xe sang nhà tôi, chờ tôi đi học về và gặp tôi cho bằng được. Rồi nhìn tôi bằng đôi mắt ngân ngấn nước: *"Anh nói dối! Anh vẫn thái độ với em còn gì?!"*. Rồi tôi sẽ cố giữ cái mặt lạnh tanh, kéo cô ấy vào lòng rồi mắng cô ấy đôi ba câu nữa cho thỏa cái thói sĩ diện của mình!

Sang đến tuần thứ ba. Buổi sáng đầu tiên của tuần, tôi mở mắt dậy và nghĩ, hôm nay tôi phải liên lạc với cô ấy trước thôi! Chúng tôi chưa từng bao giờ cãi nhau quá 3 ngày trong suốt hơn hai năm yêu nhau! Thì đã bảo là toàn cô ấy chủ động làm lành trước còn gì! Lần này cô ấy rõ ràng muốn thi gan với tôi đây! Thôi thì cứ liên lạc đã, rồi tôi sẽ xử lí cái tội bướng này của cô ấy sau! Nghĩ là thế. Nhưng để dẹp bỏ nốt cái sự sĩ diện ngu ngốc của một thằng con trai mới lớn thì phải đến buổi trưa giữa tuần tôi mới thực hiện xong. Sau khi tống đầy một bụng cơm rang cho bữa trưa, tôi mới leo lên gác nằm, bấm đi bấm lại một dòng tin nhắn: *"Tối thứ 7 đi cafe không em?"*. Tôi cứ nghĩ mãi, không biết nên để là "em" không thôi hay là "em yêu"... Sau cùng, chẳng có gì hết, tin nhắn dừng ở chữ "không". Hôm đó là thứ Năm.

Tuần thứ tư. Mai vẫn chưa trả lời tin nhắn đó! Tôi cứ tưởng khi tin nhắn gửi đi, máy tôi phải rung lên ngay tin reply của cô ấy chứ! Thế mà... Tôi chờ cả ngày hôm đó. Tự nhủ chắc Mai vút máy đâu đó nên không nhận được. Nhưng đến hôm sau, tôi bắt đầu bực mình! Vẫn còn kiêu cơ à?! Lần này thấy tôi "xuống nước" trước nên cô ấy được thể à? Đã thế thì thôi, dẹp luôn! Đến ngày tiếp theo, tôi lại nghĩ ra đủ mọi thể loại khả năng: Cô ấy mất máy, hỏng sim, hay ốm đau gì? Chỉ có một điều đơn giản nhất là gọi thẳng cho cô ấy thì phải mãi đến ba ngày sau tôi mới làm. "Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được... Xin quý khách vui lòng...". Tôi vút điện thoại lên giường, bật máy tính online. Cả tháng rồi tôi chỉ cắm mặt cày game, không vào nick, vào blog, biết đâu... Nhưng không có tin nhắn offline nào cả! Blog cô ấy như bỏ hoang, lần update cuối cùng là cách đây cả tháng...

Tôi chồm ra giường, tóm vội chiếc áo, rồi vừa chạy xuống cầu thang vừa mặc vào người. Hơn lúc nào hết, tôi giận mình ghê gớm! Đầu óc tôi không còn nghĩ được bất kì một điều gì nữa! Lúc này tôi chỉ muốn mình đã đang ở trước cửa nhà cô ấy, và bấm chuông, và nhìn thấy cô ấy. Vậy thôi...!

Buổi sáng Noel, tôi thức dậy với cặp mắt của panda. Lần nào sau khi cãi nhau xong chả vậy! Luôn là nước mắt dành cho tôi, và sự bực mình dành cho anh! Mà nào lí do có gì đáng kể đâu cơ chứ. Nói ra chỉ tổ thiên hạ cười! Tôi và anh thuộc diện khắc khẩu, ngồi nói chuyện với nhau không quá dăm câu là thể nào cũng gây nhau. Hơn hai năm yêu nhau, số lần cãi nhau nếu đếm ra chắc phải có 3 chữ số. Vậy mà cũng được hơn hai năm rồi cơ đấy. Bạn bè, dù thân đến mấy, dù ủng hộ chuyện của chúng tôi đến mấy, cũng không thể giấu mãi vẻ ngán ngấm trong đôi mắt, khi mà tuần nào cũng nhìn thấy bạn của chúng nó - là tôi - rửa mặt bằng nước mắt. Họ vẫn lắng nghe, vẫn khuyên nhủ, đôi khi chỉ im lặng chừa hết tờ giấy ăn này đến tờ giấy ăn khác cho tôi lau mặt. Nhưng dần dần, tôi nhận ra mình đang làm phiền họ. Không phải là khách sáo hay cả nghĩ gì đâu,

nhưng khi mà chuyện của tôi cứ như một cái bánh xe, và tôi là một con hamster cứ miệt mài hùng hục chạy vòng quanh trên cái bánh xe đó, thì rất dễ khiến người ta nhàm chán. Tôi vẫn tiếp tục làm hamster, nhưng không ai được biết nữa. Khi tôi vui vẻ và hạnh phúc bên anh, một mình tôi hưởng. Vậy thì sao khi tôi buồn bã chán nản, bạn bè tôi lại phải hứng chịu những điều đó?

Hôm qua... tôi biết... anh cũng chỉ tức giận quá mà nói vậy thôi. Anh luôn tự nhận mình là người có hai tính cách. Lúc anh giận thì hóa thành một con người khác, không kiểm soát được những điều mình nói. Phải, có thể anh có hai tính cách. Nhưng tôi thì chỉ có một thôi. Đối xử thế nào, tốt xấu ra sao, cũng chỉ mình tôi chịu. Mà tôi thì không thể vì ghét một nhân cách này mà bỏ nhân cách kia. Làm đau ai đó - chưa chắc đã là tình yêu. Nhưng khi yêu ai đó - về bản chất, bạn đã cho người đó quyền năng làm đau mình rồi... Thế nên khi đau đớn, tôi vẫn tự nhủ: Mình đang yêu. Và được yêu...

Ngày thứ hai. Tôi nằm trên giường. Không khóc, nhưng nước mắt vẫn ứa ra mỗi khi nhớ lại những điều anh nói! Đôi khi tôi tự cười mình, tại sao tôi lại chưa thể quen với cái thói ăn nói không suy nghĩ của anh cơ chứ? Lần nào nghe tôi cũng khóc như thể đó là lần đầu vậy! Sau mỗi lần chúng tôi cãi nhau rồi làm lành, anh luôn hỏi lại tôi: "Em còn yêu anh không?". Điều đó có thực sự quan trọng với anh không? Nếu không - chắc anh đã không hỏi! Nếu có, tại sao cứ hay làm em đau lòng đến vậy? Tôi cứ ôm khư khư cái máy điện thoại. Chờ những tin nhắn và cuộc gọi của anh, dù biết chúng sẽ chẳng bao giờ đến cả! Hơn 2 năm qua, anh đã quen rồi mà, quen với việc tôi sẽ là người chủ động làm lành trước sau mỗi lần chúng tôi cãi vã... Lắm lúc, tôi cũng muốn mặc kệ những nỗi buồn của mình, thử xem chúng có sống mãi được không. Thế nhưng cảm giác lúc đang cãi nhau khiến tôi bứt rứt và khó chịu vô cùng! Thế nên tôi thà dẹp bỏ hết tự kiêu của một đứa con gái, làm lành trước với anh còn hơn cứ mang cảm giác ấy

suốt từ ngày này sang ngày khác và không làm nổi việc gì nên hồn! Nhưng lần này...

Ngày xưa... ngay từ hồi mới yêu... Anh đã bảo với tôi rằng: "Có em hay không có em anh cũng chả chết! Nhưng có em thì cuộc sống của anh thêm ý nghĩa!". Vậy mà sao tôi lại quên mất, còn đi hỏi "Anh có cần em không" nhỉ? Rất nhiều điều đau lòng tôi đã quên đi, điều đó tốt hay xấu? Chắc là tốt cho tình yêu - vì nếu cứ mãi nhớ những điều buồn phiền gây ra cho nhau, thì làm sao có đủ can đảm mà bước tiếp bên nhau? Nhưng lại không tốt cho tôi rồi... thực ra chỉ là cố gắng chôn nó thật sâu... sâu... mà cứ tưởng là mình đã quên mất... Khi bắt đầu đặt chân lên con đường tình yêu, tôi đã ngỡ rằng nó rất khó đi. Chỉ duy một điều tôi không lường nổi: Đó là đi hết con đường đã lựa chọn. Hoặc rẽ ngang. Hoặc dừng lại. Một. Hoặc cả 3 việc đó. Điều cần rất rất nhiều can đảm!

Ngày thứ tư. Tôi buộc phải nhắc mình dậy. Để sắp xếp nốt vali. Mấy ngày nữa tôi đi rồi... Tôi đi học master về Communication ở Thụy Điển. Anh biết điều đó, nhưng chưa biết bao giờ tôi đi, vì lần cuối cùng gặp nhau đó, chúng tôi đã dành thời gian để cãi vã hơn là tranh thủ ở bên nhau...

Anh còn cần em không?

Anh còn cần em không?

Anh còn cần em không?

...

Tôi rất muốn hỏi anh câu này lần nữa... Hơn một trăm lần trong ngày tôi suýt nữa đã nhấn send SMS... Nhưng rồi tôi lại thôi... Nếu còn cần tôi, tự anh sẽ để tôi biết điều đó! Như tôi đã luôn cho anh biết: Tôi- rất- cần- anh...

Sau cùng, tôi lấy giấy bút viết một điều khác... Dẫu sao cũng chẳng nên đi mà không một lời nào! Nhưng việc anh sẽ nhận được nó hay không, tôi không dám chắc! Nếu còn cần tôi, anh sẽ nhận được thôi.

Nếu còn cần em...

"Bây giờ mình đã xa nhau thật rồi... Nhưng nếu anh vẫn muốn gặp lại em, thì anh sẽ tìm em ở đâu?"

Tôi mở lại bức thư cô ấy viết cho tôi trước khi đi... Gọi là thư, nhưng trong đó chỉ vắn vện một dòng vậ thôi... Cho đến bây giờ, tôi vẫn còn nguyên vẹn cảm giác như khi mẹ Mai trao cho tôi mảnh giấy hồng hồng này: Khó hiểu và lạc lõng! Cô ấy đi mà không nói với tôi một câu. Chỉ để lại câu chào như một lời đánh đố! Mà lại là câu đố tôi tìm mãi không ra lời giải... Điều ấy khiến tôi tự thấy mình lạc lõng trong chính tình yêu vừa mất...

Ở đâu nhỉ? Quán nước trên Giảng Võ - nơi lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau? Rạp chiếu phim ven hồ - nơi lần đầu tiên chúng tôi đi xem phim cùng nhau? Hay quán Mầu trên Trúc Bạch - nơi lần đầu tiên chúng tôi hôn nhau?... Tôi lục lại trong trí nhớ của mình tất cả những "lần đầu tiên". Con trai vốn không quan trọng hóa những nơi chốn với ngày giờ kỉ niệm. Mỗi lần cô ấy "đăng hăng" kiểu như "Sắp đến ngày gì ý anh nhỉ?", tôi lại cười trừ rồi dỗ cô ấy nói thẳng ra. Hai năm, biết bao nhiêu là ngày tháng. Quanh Hà Nội này, chỗ nào mà chẳng có hình hai đứa? Thậm chí cả ở Bát Tràng, Thiên Sơn, Đường Lâm, Ba Vì, cho đến... Sapa, Cửa Lò... Tôi xem lại đám ảnh trong máy, ghi nhớ ngày tháng chúng tôi đã đặt chân đến đó, để trở lại... Mai lúc nào cũng thích "kỉ niệm"! Nào là 500 ngày, 1000 ngày yêu nhau. Nào là nơi cùng đón Noel, Vday, nơi lần đầu đi chơi với nhau sau khi hai đứa tiến từ bạn bè sang người yêu... Tôi sẽ tìm về những nơi kỉ niệm ấy, biết đâu tôi sẽ tìm lại được "kỉ niệm" của chính mình...

Tôi lại thu xếp vali. Hơn một năm trước là để ra đi. Lần này là để trở về. Những ngày tháng ở Lund đối với tôi quá thật vô cùng lạnh lẽo, dù có nắng. Làm thế nào khác được khi mà bạn đã giấu trái tim của mình trong mùa Đông của

xứ nhiệt đới gió mùa? Niềm vui duy nhất của tôi ở đây là ngắm nhìn những trái táo. Đỏ và lúc lỉu dọc hai bên đường, chìa ra khỏi những hàng rào gỗ trắng... Chúng chỉ là táo dại, trông làm cảnh trong vườn chứ ít người ăn. Tuy thế, tôi vẫn thích chúng hơn là những quả táo đỏ au bóng bẩy bán trong siêu thị. Đơn giản vì màu sắc và kích thước của chúng, vừa tay tôi cầm để ngoạm thẳng, như giống táo mèo của Việt Nam. Tôi thêm cả một bát canh rau muống nấu cà chua... hay bất kì rau gì cũng được, miễn là nhiều và tươi! Ở cái xứ đất đỏ này, một quả cà chua hay một mớ rau lơ thơ vài cọng cũng có giá quá cao!

Như đa số du học sinh khác, tôi nhớ nhà! Những người hiểu thì cũng đã hiểu rồi, những người chưa hiểu thì dù có nói là "nhớ vô cùng" hay "nhớ cực kì" thì họ cũng đâu hiểu! Tôi nhớ bố mẹ và em gái, nhớ căn phòng của mình, tôi thêm món ăn Việt Nam, nhớ bạn bè, những con đường hay lượn lờ, khu chợ bán quần áo hàng thùng hay đi "bơi" cùng đứa bạn thân... Nhiều buổi sáng, tôi mở mắt ra rồi lại nhắm lại... Thầm mong khi mở mắt ra lần nữa, tôi đã đang "ở nhà"...

... Chỉ duy hình ảnh của anh, là điều khiến cho hai chữ "trở về" trong tôi trở nên méo mó!

Ngày ngày tháng tháng... Những offline và email tôi nhận không có cái nào là từ anh! Từ ngày ấy... Ngày tôi khép cửa phòng anh và ra đi... Có lẽ lần đó là anh nói thật! Anh không cần tôi nữa! Không có cũng được! Và anh đã chẳng thèm tìm đến nhà tôi để nhận bức thư tôi nhờ mẹ chuyển giúp! Mà anh nhận được rồi thì sao? Chắc anh sẽ chẳng thèm tìm... Anh không thích lãng mạn và những điều mơ hồ. Đến chính tôi còn không hiểu là mình đang ở đâu trong Thế Giới bao la này, thì làm sao tôi bắt anh đi tìm tôi được?

Tôi thả mình xuống đám ghế nhựa ở nhà chờ trong ga, ngay sau khi vừa vút chiếc balô trên vai xuống. Tôi vừa từ Sapa trở về. Không có cô ấy! Dù mệt nhưng tôi vẫn bất giác

tự cười. Rõ ràng tôi biết Mai đã đi Thụy Điển, sao tôi còn hi vọng gặp cô ấy ở Sapa, hay Thiên Sơn mới chả Ba Vì chứ?

"Anh muốn gặp lại em! Rất muốn! Vì rất nhớ! Thế nhưng anh phải tìm em ở đâu đây?". Tôi gục đầu xuống đầu gối, nghe sống mũi nhói buốt... Người ta đã nói rất nhiều về chuyện "Mất rồi thì mới thấy quý", nhưng sẽ chẳng thấm gì với những kẻ chưa từng mất mát - như tôi ngày xưa...

Tôi xách balô ra cửa ga. Đám xe ôm và taxi ồn ào bu quanh. Nhưng tôi lắc đầu, tiến thẳng ra bãi gửi xe máy. Taxi à, ngày xưa, tôi và cô ấy đã cùng chơi một trò chơi nhỏ nhỏ trong suốt những năm tháng yêu nhau, với những chiếc taxi. Một ngày khi đang đi trên đường, cô ấy ôm xiết tôi, hào hứng: "Anh ơi! Em bảo này...". Chúng tôi sẽ cùng dôi theo những chiếc taxi đi trên đường (phải đi chứ không tính cái đang đỗ), nhìn kĩ biển số của chúng (phải là cả hai cùng nhìn thấy chứ một người thì không tính), nếu đuôi số chẵn (tôi chọn số chẵn), tôi sẽ "được" nói: "Anh yêu em", nếu đuôi số lẻ, đến lượt cô ấy "được" nói "Em yêu anh"!

Đang nghĩ, tôi bỗng giật mình khi một chiếc taxi tạt đầu xe tôi, cua một vòng rồi phanh gấp, tấp vào vỉa hè. Đón khách. Dân lái taxi vẫn ầu như thế, để giành khách, để chứng tỏ cho khách thấy hãng của mình "phục vụ nhanh nhất". Sau khi suýt ngã, tôi đi từ từ... Không phải vì tôi sợ... mà là vì tôi chờ... Cái taxi con màu trắng kẻ viền xanh lá, lao thốc lên, qua tôi. Biển số của nó là 0348... Số 8, số chẵn!...

"Em à... anh yêu em!"

Tôi nhả mồm trong óc. Có điều gì đó hiện ra... Tôi xiết tay ga!...

Chẳng ai ra sân bay đón tôi cả. Vì tôi cố tình báo sai ngày về! Tôi muốn mình là một món quà cho những người yêu thương. Sau khi làm thủ tục check out, tôi cài chiếc sim điện thoại cũ vào máy, trong lúc đứng chờ taxi.

Máy báo hai tin nhắn từ ngày tôi đi. Đầu là của anh.

Tin thứ nhất: "Tối thứ 7 đi café không?" - 3 tuần sau cuộc cãi nhau. Sau khi tôi đi 10 ngày.

Tin thứ hai. Gửi hôm qua. Rất dài:

"Em ơi, anh tìm thấy em rồi! Khi nào mình gặp nhau, anh sẽ kể cho em nghe anh đã đi tìm như thế nào! Chỉ biết bây giờ anh đã thấy em rồi! Thực ra em vẫn luôn ở đó, thế mà anh không biết, lại phải chạy đi tận Sapa, Cửa Lò để tìm..."

Anh đã tìm. Vì anh muốn gặp lại em. Rất muốn. Vì rất nhớ. Và anh đã thấy: Trong tim anh, em lúc nào cũng ở đó... em yêu!"

Trên bàn biên tập

Có những cảm
xúc đến trong l

giấy và nó sẽ quyết định
cuộc đời bạn. Câu chuyện
này quá thật lạ lùng, các
nhân vật lạ lùng, tình yêu
cũng lạ lùng. Cái duy nhất
không lạ lùng là một cảm-
xúc-bán-năng không có sự
can thiệp của lí trí. Và
thông thường, nó chính xác!

YÊU LẠ LÙNG

[TRÀ XANH]

Khởi thuốc

Nhật Hạ là nhân viên mới của bộ phận Creative. Tôi không hiểu vì sao người ta tuyển một cô bé 19 tuổi với vẻ ngoài xinh xắn nhưng lạnh đậm như Nhật Hạ. Cô làm việc nửa buổi với hầu hết công việc sáng tạo được đem về nhà. Sếp của Hạ khen cô khá lắm, chừng chặc hẳn so với tuổi 19. Còn tôi thì thấy Nhật Hạ già, đúng ra là cô phải cỡ tuổi 29 hay 39 mới đủ để đánh giá hết phong cách chín chu vượt mức của cô. Chẳng mấy khi tôi thấy Hạ cười. Hoặc vì chúng tôi làm hai bộ phận khác biệt, chỉ thỉnh thoảng mới gặp nhau ngoài cửa hoặc trong thang máy. "Để em!" - Đó là câu nói đầu tiên mà Nhật Hạ nói với tôi trong buổi party của toàn đội. Tôi mời thuốc một anh chàng da xanh búng beo. Anh ta từ chối đây đấy. Nhưng Nhật Hạ thì chỉ nói đơn giản: "Để em giúp anh An". Và cô hút. Một số người không khỏi ngạc nhiên khi thấy Hạ đốt thuốc "rất ngọt". Cô hút không nhiều. Nhưng nhìn vào cũng đủ biết không phải tay mơ. Gương mặt Nhật Hạ trắng trẻo, mắt nâu lạnh, tóc hoe vàng vì cháy nắng. Hạ nhấp một vài hơi rồi tắt thuốc. Vẫn khoác lên mình

thái độ của một con cá lừng lờ trôi dòng nước, cô ngồi trong im lặng, thỉnh thoảng mỉm cười lấy lệ. Một vài lúc lại hí hoáy trả lời tin nhắn trong điện thoại. Tôi tự hỏi, không biết trong đầu cô bé này đang mãi mê theo đuổi những gì.

Bar Tatora

Tôi không nghĩ rằng mình sẽ bắt đầu nói chuyện với Phong - Marketing Manager bằng cách đó. Tôi giật điều thuốc mà anh ta cố ép sếp trực tiếp của tôi hút. Chính xác hơn, tôi để ý đến Phong nhiều nhất trong số nan thanh nữ tú của công ty. Chúng tôi làm ở hai bộ phận khác nhau, công việc khác, mục tiêu cũng khác. Nhưng tôi không thể rời mắt khỏi anh ấy mỗi khi chúng tôi chạm mặt. Trong linh cảm của mình, tôi biết, Phong cũng vậy. Anh ta gần 30 tuổi, đeo kính trắng, ngoại hình hoàn toàn bình thường. Và vì rất bình thường giống biết bao những người bình thường khác nên anh ta sắp kết hôn. Tôi biết chuyện trưởng phòng Marketing nhờ đồng tai nghe lỏm đám nhân viên. Họ là nguồn thông tin béo bở cho tôi. Còn tôi thì không muốn trở thành nạn nhân của họ nên tôi im lặng càng nhiều càng tốt. Đôi lúc tôi hỏi về cuộc sống của họ, nhưng chỉ thế thôi, họ không bao giờ biết được tôi đi chơi với những ai, tối hôm qua làm gì, mua cái váy kia hết bao nhiêu tiền, tốn chừng nào cho bộ móng hồng xinh xắn...

"Tối nay 9 giờ ở Tatora" - Tin nhắn của đám bạn thân. Tatora là một quán bar mới mở, nghe đồn cũng khá được. Quan trọng là nó mới nên mới tạm thời chưa có ai sờ gáy, khách cũng không đông cứng. Tôi bấm nhấn reply.

9:00 PM

Chúng tôi ngồi ở một bàn ngay chân cầu thang. Nhạc xập xình. Một vài đứa bạn đã ra nhảy với nhau. Lơ đãng với khói thuốc và tôi nhận ra Phong từ ngoài cửa bước vào. Anh ta đi với một đám bạn. Tôi không muốn giáp mặt, nhưng quá trễ, Phong nhận ra tôi và tiến đến. Còn tôi thì không thể có phép tàng hình hoặc viện cớ vào toa lét mà đẩy rập một đám đông đang nhún nhảy để chạy đi!

Hôn

Tôi khá bất ngờ khi thấy Nhật Hạ hút thuốc "giải vây" cho sếp của cô. Nhưng giờ nghĩ lại, nếu không từng nhìn thấy Nhật Hạ hút thuốc, tôi sẽ không nhận ra cô tối hôm đó ở Tatora. Nhật Hạ mặc một chiếc áo đen, váy jeans và đi boots. Tóc cô uốn quăn bồng bềnh. Gương mặt trang điểm

kĩ lưỡng. Như đa số những cô gái ngồi thanh thoi trong bar, Hạ lơ đãng hút thuốc. Tôi nhận ra khuôn mặt cô từ đốm lửa nhỏ. 5 giây khựng lại, 3 giây suy nghĩ và 1 giây quyết định tiến đến chào, tôi tiến gần Nhật Hạ, mỉm cười. Có vẻ cô cũng nhận ra từ trước nên không hề ngạc nhiên khi tôi xuất hiện. Khác với sự

lạnh lẽo cổ hủ trong văn phòng, Hạ trong Tatora rất thoải mái và có phần... hơi lảng lơ. Tôi mời cô một chai bia. Cô rủ: "Hãy nhảy với em!". Chúng tôi nhảy như điên loạn. Phải thú nhận rằng vóc dáng của Hạ rất đẹp. Hất tóc, lắc hông, động tác uốn éo nào của cô cũng rất uyển chuyển và gợi cảm. Nếu không biết Nhật Hạ từ trước, có thể tôi sẽ nhầm cô với những cô nàng sẵn tình ngáp cáng dễ nhan nhản trong các vũ trường. Một lúc sau tôi mất phương hướng. Sau đó một chút tôi nhận ra mình đang ôm chặt Nhật Hạ. Vài phút cầm chừng, tôi lại thấy mình đang hôn cô, rất nồng nàn, giữa những ánh đèn màu lia chớp nhoáng, tiếng nhạc đập như vỗ ngực và không gian cuồng loạn của Tatora...

Event trong trường

Ba tháng sau khi chạm môi ở Tatora, tôi không gặp lại Phong. Tôi cố tình tránh né anh ta. Không thể chối rằng Phong là một kẻ hôn rất khá. Nhưng tất cả chuyện đó xảy ra trong bar, với xúc tác của hai li Cosmopolitan và một chai Regina mà anh ta mời tôi. Không, có cả cái tính ngông

cuồng của tôi nữa. Tôi hiểu rất rõ. Những gì xảy ra trong bar, hãy để chúng ở yên đấy. Phong sắp kết hôn. Tôi không muốn lằng nhằng với họ. Hơn nữa giữa Phong và tôi chẳng có gì để nói. Chẳng lẽ lại "Chào anh, anh có khoẻ không? Hôm hôn em về anh có bị chị ấy phát hiện không?". Tôi không dờ hơi đến vậy. Thế nên tôi chấp nhận đến công ty sớm hân và về cực trễ, viện cớ bận học cho tất cả các cuộc hội họp liên hoan, chỉ để không tình cờ đụng phải anh ta.

Nhưng tôi vẫn chạm mặt Phong, ngay ở trường mình. Trong một lúc nào đó tôi căm ghét cái vị trí Marketing Manger của Phong. Nó cho phép anh ta rong ruổi ở khắp ngõ ngách và lần này thì nhằm đúng trường tôi để tổ chức event. Tôi cũng tự ghét luôn vì sao lớp tôi lại có lịch học đúng ngày ê kíp của Phong đến trường. Nhưng tất nhiên, như một phép lịch sự tối thiểu, tôi khép bít cái miệng cười nói rộng hoác của mình với đám bạn, tiến đến và chào hỏi đồng nghiệp. Lần thứ ba tôi đọc được sự ngạc nhiên trong mắt Phong. Hình như anh ta đã quen với một Nhật Hạ công sở và một Nhật Hạ cuồng loạn mất rồi. Chúng làm Phong ngỡ ngàng khi thấy tôi - cô sinh viên năm thứ ba với áo thun trắng, váy hồng và đôi giày búp bê xẹp lép. Có lẽ anh ta cho rằng mình đang gặp em của Nhật Hạ chứ không phải Nhật Hạ mà anh ta biết!

Thỏ bông màu hồng

Tôi thề, tôi không thể nhận ra Nhật Hạ trong bộ dạng của một cô nữ sinh. Gương mặt không phấn son, tóc cột túm sơ sài bằng một sợi dây thun màu mè trẻ con. Còn cái cách cười nói oang oang thế kia chắc chắn sẽ khiến tất cả công ty và những người ở Tatora đêm hôm đó choáng váng. Trong Nhật Hạ có bao nhiêu tính cách? Mà mỗi tính cách đó lại tương ứng với cuộc sống, những mối quan hệ và cách ứng xử tách biệt thế nào?

Tít tít, có tin nhắn: "Anh đang ở đâu thế? Tối nay chở em đi có việc nhé". Là Dung, người yêu 6 năm của tôi. Dung với Nhật Hạ quá khác nhau. Ít nhất là Dung đơn giản bao

nhieu thì Nhật Hạ phức tạp bấy nhiêu. Tôi biết tính cách, sở thích và cả thói quen của Dung. Trong trường hợp này Dung sẽ nói thế nào. Trong lúc khác cô ấy sẽ cư xử ra sao, vân vân và vân vân. Tôi chưa bao giờ phải trăn trở nhiều về Dung như về Nhật Hạ. Ở bên Dung lúc nào cũng ấm. Còn chàng trai nào có được Nhật Hạ, tôi chắc anh ta sẽ trải qua đủ bốn mùa.

- Công ty mình đang có chương trình ở trường em hả anh? - Nhật Hạ hỏi với nụ cười toét miệng.

- À ừ, Nhật Hạ học trường này à?

Một câu trả lời ngớ ngẩn nhất mà kẻ mang danh Trưởng phòng Marketing như tôi từng nói. Thật ra tôi muốn hỏi xem Nhật Hạ dạo này thế nào. Từ sau đêm hôm đó mọi việc với cô vẫn ổn chứ? Tôi muốn biết rất nhiều. Chắc vì thế nên câu cú loạn xạ, từ ngữ vấp vào nhau còn tôi thì phun ra một câu đại ngốc.

- Vâng, em học kế toán. Thôi em đi nhé, đến giờ rồi!

Tôi nói chưa nhĩ? Rằng Nhật Hạ ở trường là một con thỏ bông chính hiệu. Ngây thơ và ngọt ngào. Trong một khoảnh khắc, Nhật Hạ khiến tôi xấu hổ, cứ như thể tôi đang quấy rối các cô gái vị thành niên vậy. Trong mắt cô không có bóng dáng của không khí lạnh lùng giữa bốn bức tường ở công ty, cũng không có ánh đèn màu lia nhanh trong vũ trường. Nếu đôi mắt của Nhật Hạ là một cái hồ sâu hai thước thì tôi là kẻ cao đứng năm mươi phân và hoàn toàn mù bơi.

Hoang mang

Tôi quyết định đi du học ngay. Đúng hơn là tôi đẩy thời điểm đi sớm hơn một năm. Tôi không thể trốn tránh Phong khi tần suất gặp mặt ngày càng nhiều. Dự án mới của bộ phận tôi làm cần nhóm Phong hỗ trợ PR. Tôi không thể thoái thác với lý do cũ. Trong khi cả hai đều cố gắng tỏ ra chuyên nghiệp, ánh mắt của chúng tôi tố cáo tất cả. Tôi đã không dám nhìn thẳng khi cứ ngẩng lên thì chúng tôi chạm mắt nhau. Hơn ai hết, tôi hiểu rằng những cảm xúc của tôi sẽ không đi đến đâu. Tôi rất điên. Tôi ép mình phải

thích nghi với từng hoàn cảnh. Ở công ty, tôi cảm như một con hến, điều chỉnh phong cách làm việc sao cho *pro* nhất thì thôi. Đi bar, tôi là phiên bản của dân chơi nửa mùa. Còn dĩ nhiên khi đến trường tôi khoác cho mình cái vẻ ngoan hiền vô tư như một đứa trẻ. Tôi không cố ý. Tất cả như bản năng, cố gắng che giấu điểm yếu của mình. Tôi không muốn bộc lộ bản thân quá nhiều. Đơn giản vì tôi không muốn mình bị tổn thương. Chỉ tiếc là bản thân của tôi vẫn chưa kịp *update* giải pháp để đối mặt với Phong. Càng ngày, tôi càng nhớ anh ta nhiều hơn. Thậm chí còn tìm và lưu cả số phone lẫn địa chỉ mail của Phong dù chưa bao giờ dám gửi một tin nhắn "*Hi, anh có khỏe không?*". Tôi viết về anh ta khá nhiều trên Facebook. Và vì có quá nhiều điều về một người không thể để ai biết, tôi khóa blog trước sự ngỡ ngàng của bạn bè. Tôi giấu Hoàng, tên bạn thân, những cảm xúc về Phong. Trong khi, trước kia, khi

tôi say nắng với bất kì gã trai nào, Hoàng sẽ là người biết đầu tiên.

Một vài ngày gần đây, tôi nghe phong thanh rằng sắp Phong có thể sẽ hoãn đám cưới. Tất cả chỉ là tin hành lang từ những đài phát thanh mặc váy biết di động. Tôi thật lòng không muốn họ đổ vỡ. Tôi thích Phong. Nhưng cảm xúc đó không thể gọi là yêu. Ở tuổi 19, khoảng cách giữa hai chúng tôi quá lớn. Anh ta có thể đập đổ tất cả, kể cả mối tình lâu năm, gia đình và sự nghiệp để đến với tôi không? Còn tôi, tôi quen sống như một con ngựa hoang. Cộng với một tâm trạng lên xuống thất thường và cái thói biến đổi theo môi trường, tôi biết mình sẽ không an phận ở bên Phong!

Từ chối

Tôi không nhớ mình đã không gặp Dung bao lâu. Công ty có dự án mới rất gấp. Đó là lí do tôi nói với Dung để từ chối những cuộc hẹn hò. Tôi thường xuyên nhớ đến Nhật Hạ. Đây mới chính là nguyên nhân khiến tôi không thể không vui đầu vào công việc.

- *Em vào được chứ?*

Dung xuất hiện trước cửa căn hộ của tôi với nụ cười không biết vui hay buồn. Cô đem đến cho tôi một vài món trái cây. Tôi luôn thanh thoi trong sự chăm sóc của người yêu. Nhưng trong lúc này, tôi chỉ muốn được yên. Vì tất cả các cô gái, kể cả người tôi luôn coi là đệ nhất phu nhân tương lai của mình, vẫn đều khiến tôi nhớ về một Nhật Hạ lạ lùng.

- *Em vào đi. Nhưng anh đang bận một chút.*

Cũng với lý do sáng mai phải dậy rất sớm, tôi từ chối để Dung ở lại căn hộ của mình. Dung nói với tôi trước khi ra về rằng tôi dạo này khác quá. Và rồi cô nửa đùa nửa thật, có lẽ chuyện đám cưới của chúng tôi sẽ dừng lại ở trước giáo đường.

Em đi...

Tôi báo sẽ nghỉ việc với sếp An ngay sau khi hoàn thành xong các thủ tục du học. Giấy tờ, bằng cấp, nhà ở đều được chuẩn bị trong kế hoạch dài hơi nên tôi đã chuẩn bị từ trước. Tôi không biết mình có nên nói cho Phong biết hay không. Sẽ thật ngớ ngẩn nếu những cảm xúc vẫn vò tôi từ trước đến

giờ chỉ do tôi tự huyễn hoặc mình. Nhưng như một phép lịch sự thông thường, tôi viết mail tạm biệt cả team, bàn giao công việc cho người khác trong nhóm và nói "Em sẽ đi học" với Phong bằng những nỗ lực cuối cùng.

Ánh mắt vẫn thả đi chỗ khác, anh ta mỉm cười chúc tôi thành công và "Em phải hạnh phúc nhé!". Tôi cảm ơn Phong bằng một giọng lí nhí. Năm phút sau, tôi thấy mình phóng xe thật nhanh trong một chiều linn mưa và nước mắt, thật nhỏ bé và khờ dại!

Chia tay

Một tuần sau ngày Nhật Hạ chào tôi ở công ty, Dung cũng gọi điện báo sẽ học nghiệp vụ ở Anh trong hai năm. Tôi hơi bất ngờ nhưng không ngạc nhiên. Trong suốt những ngày cảm xúc với Nhật Hạ, tôi đã thật sự quên mất cô gái được xem là người yêu của mình. Một vài lúc nào đó, Dung nói rằng cô cảm thấy không ổn trong mối quan hệ của chúng tôi, rồi Dung thắng tiến hơn trong công việc khi tôi chẳng mấy may quan tâm đến cô. Cơ hội học tập đến với Dung trong khi tình yêu thì đi mất. Dung không thể chọn lựa vì thật sự không có lựa chọn nào cả. Ngày tiễn Dung đi, tôi mừng cho cô nhiều hơn là luyến tiếc một tình yêu sáu năm vun đắp.

... Và trở về

2 năm 7 tháng 23 ngày sau

Tôi nhận được một e-mail lạ khiến tim tôi đập thành thịch. Là e-mail của cô gái từng làm đảo lộn cuộc sống của tôi. Lần đầu tiên Nhật Hạ chủ động liên lạc với tôi. Mail của cô ngắn gọn, chỉ vắn vắn hỏi thăm và báo sắp về... Phải chăng, mầm tình yêu qua bao nhiêu thời gian, vẫn đủ sức nảy nở và lớn lên?

TÔI SẼ CHỜ ĐÓN
EM, NHƯ MỘT CÁCH
NÓI RẰNG TỪ NGÀY
EM ĐI, TÔI VẪN
KHÔNG HỀ BỚT
NGHĨ VỀ EM?

HOA TƯỜNG VI BUỔI SÁNG

[ĐẶNG NGUYỄN ĐÔNG VY]

Ngày của Nhiên
thường bắt đầu
lúc 5 giờ 30 sáng,
và chia làm hai phần.
Phần sau là ngày bình
thường, đến lớp, vào thư

viện và đến siêu thị bán ở quây bằng đĩa cho đến hết buổi tối. Còn phần đầu, từ 5 giờ 30 đến 6 giờ 30, Nhiên dậy sớm, đạp xe ra bãi đất trống của khu cư xá cách nơi cô ở hơn hai cây số. Bọn bạn cùng phòng thường nói đùa "*Con này tính đi làm người mẫu hay sao mà chăm tập thể dục ghê...*". Nhiên chỉ cười cười, nếu cô kể ra đó không phải tập thể dục mà ngồi nói chuyện với một ông già mù thì bọn nó sẽ bảo cô ngớ ngẩn, nếu nói rằng không phải chỉ hai người mà còn có thêm một người đàn ông trẻ thì thế nào chuyện cũng được lan truyền lung tung và bị biến dạng đi một cách nghiêm trọng... Dù sao, cuộc sống của Nhiên ở cái thành phố ồn ào này cũng chia làm hai phần, và một tiếng đồng hồ buổi sáng sớm là của riêng cô.

Đó là một bãi đất trống vuông vức, nằm giữa các ngôi nhà rất đẹp, luôn dậy trẻ với những cánh cổng đóng kín vào buổi sáng sớm. Có lẽ, buổi chiều bọn trẻ con thường đá bóng ở đó, vì Nhiên thấy có hai khung thành trống ở hai đầu. Đối diện với bãi đất là một căn nhà lớn quét vôi trắng, hình như không có người ở. Sát cổng là một cây tường vi lớn luôn rộ hoa, những chùm tường vi hồng nhạt nổi lên giữa những cành lá dài màu tím xanh, phiến hoa mỏng và xoắn, có vẻ gì đó rất mềm mại, trong sáng và nên thơ đã tình cờ giữ chân Nhiên lại... Trước cổng nhà có một chiếc ghế đá, đủ

Trên bàn biên tập

Có thật là
hoa tường vi buổi
chiều không đẹp bằng
hoa tường vi buổi
sáng? Hay đó chỉ là
bởi ta đã đánh rơi
mất cái cảm xúc quá
đẹp tưởng chừng đã
là của ta?

chỗ cho ba người. Ông lão ngồi ở giữa, Nhiên bên phải và khi người đàn ông kia đến, anh ta ngồi bên trái. Hoa tường vi vươn qua khỏi tường rào và rủ xuống ngay trên đầu họ.

Ông lão bị mù, hay nói đúng hơn, bị lòa dần do tuổi già không cách gì ngăn được. Nhiên không biết rõ ông đang sống ở đâu, nhưng theo lời ông kể thì căn nhà này xưa kia là của ông. Cây tường vi này, và cả những cây cảnh trong kia đều do ông trồng, khi ông còn chưa lòa và còn cuộc sống khá giả. Mấy năm trước ông phải bán nhà vì thằng con trai làm ăn thất bại, để dọn về căn hộ bé xíu trong một cái hẻm sâu, ẩm thấp, tối tăm và bị ngập nước mỗi khi mùa mưa đến. Cứ mỗi sáng, bà lão vợ ông lại đưa ông đến đây, chỉ vì ông muốn thế. 5 giờ 30, khi Nhiên đạp xe đến thì ông đã ngồi sẵn

đó, cô chào ông và ngồi xuống bên cạnh.

Ông lão thường kể cho Nhiên nghe về mảnh đất miền Trung xa xôi, vì tình cờ cô nhận ra mình là đồng hương của ông, hay nói đúng hơn, ba mẹ cô mới là đồng hương của ông. Cái mảnh đất nghèo cát trắng đỏ...

KHOAI LANG
LÀNG ÔNG
NGON NỔI
TIẾNG, VÀ
BƯỚI, CHÁU
BIẾT KHÔNG,
CHẮNG NƠI
NÀO BƯỚI
NGON BẰNG
BỐ TRẠCH.

CÓ SÓI NÓI
CHUYỆN TRÒ
VỚI ÔNG VỀ CÁI
MIỀN ĐẤT MÀ
CÔ CHƯA TỪNG
ĐẶT CHÂN ĐẾN,
NHỮNG ĐỊA
DANH CÔ CHỈ
ĐƯỢC BA CÔ
NHẮC ĐẾN TÊN.

ÔNG BIẾT SÔNG
GIANH KHÔNG
ÔNG? BA CHÁU
HAY HÁT: "HỒM
NAY TRĂNG
SÁNG QUÁ EM
ƠI, MÀ SAO ĐÔI
TA BỊ CHIA CẮT
BỞI DÒNG SÔNG
BẠC HAI MÀU?"

- Ở, sông Gianh, khi xưa bị chia cắt bởi hai dòng Trịnh Nguyễn... Ông cũng xa quê lâu rồi, nhà ông không gần sông Son, dòng Phong Nha đó. Dòng sông trong vắt và xanh lăm, xanh như là đáy sông được phủ bởi rong rêu.

Nhiên kể: Cháu chưa về Quảng Bình bao giờ, nhưng có một lần, cháu đi tàu ngang qua đó. Tàu dừng ở ga Đồng Hới 8 phút, cháu nhảy xuống, mua một trái bưởi và đứng nhìn cái sân ga nhỏ, thấy vừa lạ lẫm vừa thân thiết như máu thịt, cháu nghĩ "ngày xưa ba mình đứng dầm chân trần trọc những đường tàu này..." và bỗng dưng nước mắt chảy ra. Buồn cười thật.

- Còn ông thì xa quê lâu lắm rồi, từ thời loạn ly, nay cũng không biết có còn ai ngoài ấy. Mà nổi nhớ quê của ông quanh đi quẩn lại chỉ có nhớ món canh lá lăng, thứ lá hái tận trong rừng, phơi khô rồi bóp vụn trông như tiêu bột, nấu với cá vụn... Vị ngọt của cá, vị đắng đậm đậm của lá lăng. Cái mùi vị kỳ lạ mà ông nhớ... Ôi chao, cái mùi kỳ vị kỳ lạ... cứ đeo bám người ta.

Nhiên la lên:

- Cháu biết, mỗi khi có ai ngoài làng vào đều mang theo một gói lá lăng biếu ba mẹ cháu... Mới đầu ăn không quen đắng lẫm, nhưng ăn riết rồi ghiền ông ạ.

Và đôi khi, cô kể về mảnh đất nơi cô đã sinh ra, nơi ông bà nội đã chọn dừng chân khi rời quê cha đất tổ, mảnh đất mà ba đã gặp mẹ, và sinh ra Nhiên, nơi có biển, có núi... và những đồi cát trắng... Những câu chuyện cứ thế nối dài...

Người đàn ông kia sẽ ghé qua lúc 6 giờ. Nhiên chưa bao giờ nhìn kỹ anh ta, nhưng có lẽ anh ta chỉ hơn ba mươi một chút, trẻ và khỏe mạnh trong chiếc áo pull và quần soóc trắng, chạy bộ về ngang đó và ghé qua vào lúc 6 giờ. Anh ta gật đầu chào Nhiên, nụ cười cởi mở, hỏi thăm sức khỏe ông lão và bắt đầu nói với ông về cây cảnh... Và khi đó, Nhiên lại ngồi nghe và mỉm cười. Họ nói về những bụi trúc ở nhà anh ta, thanh trúc, hoàng trúc. Họ nói về địa lan, thiên tuế, phát dụ... nói về cây hải đường của anh ta vừa ra một cái nụ... về những cái tên cây, tên hoa kêu sa,

gọi cảm và xa lạ với Nhiên, nhưng cô vẫn nghe một cách say sưa...

Gần sáu rưỡi, Nhiên về, anh ta cũng về, nhưng ngược đường. Còn ông lão, Nhiên biết ông còn ngồi đó đến 9 giờ, khi vợ ông hoặc cô con dâu đi chợ về ra đón. Có lần Nhiên hỏi:

- Ông làm gì cho đến 9 giờ ?

- Ông suy nghĩ...

Nhiên nhủ thầm: Buồn thật, có những con người phải suy tư, không phải vì họ có những điều để suy tư mà vì họ không việc gì để làm...

Một buổi sáng, Nhiên ra, không có ông lão ở đó. Nhiên ngồi chờ cho đến khi người đàn ông đến. Anh gật đầu chào cô:

- Ông ấy đâu?

- Em không biết. Có lẽ ông ấy bị bệnh, hoặc bà lão bệnh, hoặc...

Nhưng dù sao cũng không có ông lão ngồi ở giữa, đôi mắt mờ xám luôn nhìn thẳng về phía trước mặt, giọng trầm chậm rãi và nụ cười không biết buồn hay vui... Chỉ có hai người. Họ không biết tên nhau, không biết nhà nhau, và không buồn quan tâm đến điều đó. Họ không biết gì về nhau ngoài cái giờ giấc chính xác, Nhiên đến lúc 5 giờ rưỡi, và anh ta đến lúc 6 giờ. Họ có chung một cái ghế đá để ngồi, và nói những chuyện viển vông, không phải việc làm, thời sự hay giá cả lên xuống... Họ chỉ nói những điều họ thích thú, hay những suy nghĩ thoáng qua khi đầu óc ở vào trạng thái rất thanh thản của buổi đầu ngày. Nhưng hôm nay không có ông lão. Bỗng dưng họ thấy ngại ngùng, hụt hẫng vì không có chiếc cầu nối, không có chỗ bám víu. Họ biết rằng mình không đến nỗi xa lạ, nhưng họ chưa bao giờ trò chuyện trực tiếp với nhau. Cuối cùng, người đàn ông lên tiếng:

NHIÊN BẮN KHOẢN KHÔNG BIẾT MÌNH CÓ NÊN HỎI ANH TA KHÔNG: ANH TA LÀM NGHỀ GÌ? NHÀ ANH CHẮC CŨNG Ở GẦN ĐÂY?... NHƯNG CÔ KHÔNG HỎI, CHỈ NGƯỢC NHÌN LÊN NHỮNG CẢNH TƯỢNG VI HỒNG TRÊN ĐẦU VÀ IM LẶNG. NGƯỜI ĐÀN ÔNG CŨNG IM LẶNG MỘT LÚC LÂU? VÀ RỒI, HẦU NHƯ ĐỘT NGỌT, ANH TA QUAY SANG NHÌN NHIÊN, ĐÔI MẮT MỈM CƯỜI:

KHÔNG, KHÔNG PHẢI QUÁNG BÌNH, TÔI NGHE ÔNG LÃO NÓI NHIỀU VỀ NÓ. KỂ CHO TÔI NGHE NƠI EM ĐÃ SINH RA. CÓ LẦN TÔI NGHE EM NÓI VỀ NÚI VÀ BIỂN?

Bỗng dưng Nhiên thấy xúc động. Cô không biết tại sao mình lại kể cho anh ta nghe, như anh ta có thể hiểu

được tất cả những cảm xúc của cô, hiểu được nỗi nhớ cồn cào của cô về núi, về biển, về những đồi cát và những cánh đồng... Và chẳng hiểu tại sao, cô nhìn vào mắt anh ta, và cô tin rằng anh ta hiểu.

- Nơi em ở có biển, và rất nhiều núi. Anh có thể nhìn thấy núi, bên phải, bên trái, trước mặt đều có núi. Không quá gần, cũng không quá xa. Không quá trập trùng để thấy choáng ngợp, không quá thưa thớt để thấy nhạt nhòa. Nhưng đủ để có cảm tưởng như mình đang đứng trong thung lũng. Đủ để nhìn rõ những nếp gấp mạnh mẽ, những đường cong và những vết lõm duyên dáng. Nó phụ thuộc vào những tia nắng Mặt Trời chiếu lên nó, vào buổi sáng, trưa hay hoàng hôn... Và dưới chân núi là những cánh đồng. Em thích chạy xe thật nhanh trên đường vắng, bên cạnh những cánh đồng...

- La nhỉ, tôi cũng thích như vậy.

- Thật ư?

Anh nhìn Nhiên và cười, dịu dàng.

- Không hiểu sao những lúc ấy tôi thấy mình rất cô đơn, và rất tự do, một sự cô đơn thần thánh và một sự tự do gần như tuyệt đối.

Suýt nữa thì Nhiên thốt lên: "Em cũng vậy," Nhưng rồi cô vẫn ngồi bất động trong những cảm xúc dồn dập khó hiểu. Họ lại im lặng. Cho đến 6 giờ 30 và anh ta đứng lên... Và quay lại nhìn cô chăm chú:

- Anh phải về đây. Mai gặp lại em nhé! Sáng mai...

Và từ lúc ấy hai phần cuộc sống của Nhiên trở nên nhập nhằng với nhau. Buổi chiều, ngồi trong thư viện, bên tai cô cứ văng vẳng câu nói như gió của người đàn ông trẻ: "Kể về quê em cho tôi nghe đi! Nơi nào? Về miền đất đã sinh ra em...". Cô nhớ tới nụ cười tươi tắn, ánh mắt ấm áp của người đàn ông của buổi sáng và nghĩ thầm, ngày mai, mình sẽ hỏi anh ta tên gì. Mình sẽ nói "Kể về anh cho em nghe đi...". Nhiên thấy nhớ ánh mắt của anh. Rất nhớ...

9 giờ tối, Nhiên loay hoay xếp lại mấy cái CD ở quầy băng đĩa trong siêu thị. Gần đến giờ đóng cửa, khách cũng

vội đi. Bỗng dưng cô giật mình nhận ra người quen. Người đàn ông của buổi sáng, đúng là anh ta, nhưng trông khác hẳn trong chiếc sơ mi xanh, cà vạt đỏ sậm. Anh ta bế một đứa bé gái chừng ba tuổi trên tay, hai đuôi tóc của nó nhong lên tung tẩy theo từng bước chân của bố, và từng cái ngoái đầu về phía sau. Người phụ nữ trẻ đi bên cạnh dịu dàng vuốt tóc con và nói khẽ với chồng câu gì đó. Họ cùng cười, và đi qua Nhiên. Nhiên ngồi thụp xuống, bỗng dưng ứa nước mắt vì tủi hổ, vì thấy mình sao ngốc nghếch và vô duyên quá chừng. May thật, may mà mình chưa hỏi, anh ta sẽ nói gì, anh ta có nói rằng anh có một người vợ rất xinh và một cô con gái rất ngoan. Anh ta sẽ nói gì nhỉ?

5 giờ 30 sáng. Nhiên nép mình sau một ngôi nhà của khu cư xá và nhìn thấy hai người đàn ông ngồi trên ghế đá. Cô thót tim nhận ra người đàn ông trẻ đến sớm hơn mọi ngày. Bình thường anh ta chỉ đến vào lúc sáu giờ. Ông lão vẫn ngồi trong cái tư thế cũ, mắt nhìn thẳng về phía trước và miệng mỉm cười nói câu gì đó. Còn người đàn ông kia thì lơ đãng nhìn quanh quất, như chờ đợi... Nhiên lặng lẽ đáp

xe về nhà, trèo lên giường, trùm chăn kín đầu và òa khóc. Cô thẫn thức sợ điều gì đó mơ hồ không rõ...

Một buổi chiều muộn, Nhiên không ngăn được mình lang thang đạp xe đến chỗ cũ. Ngôi nhà quét vôi trắng vẫn đóng cửa, chiếc ghế đá có hai người phụ nữ ngồi chuyện trò rôm rả, xe máy chạy vào chạy ra những cánh cổng xinh đẹp trong khu cư xá... Những đứa trẻ om sòm đá bóng trên khoảng sân vuông, bụi tung mịt mù. Và trong cái nắng vàng vọt của buổi chiều, những chùm hoa tường vi bỗng chuyển ra một màu hồng cam ố vằng xấu xí đến kỳ lạ... Nhiên bỗng dưng thấy ập vào lòng một nỗi thất vọng đau đớn đến khó tả khi cô chợt nhận ra là hoa tường vi buổi chiều, hoa tường vi trong cái phần ngày bụi bặm của đời thực, không đẹp như hoa tường vi trong cái phần ngày ngần ngụi của riêng cô... Và Nhiên biết rằng từ nay cuộc sống của cô lại như mọi người, bắt đầu từ 5 giờ 30 và chỉ có một phần. Không có những buổi ban mai ngồi dưới hoa tường vi nữa. Chiếc ghế đá sẽ còn lại hai người, hay là một, hay là không ai, chỉ có hoa tường vi vẫn rung rinh hồng vào buổi sáng.

D.N.D.V

Trên bàn biên tập

Một nụ hôn.

Nụ hôn đầu. Cũng là nụ hôn cuối. Đoạn kết như một ngụm cà phê đen, ban đầu có vẻ hơi đắng, nhưng cuối cùng lại nhiều dư vị ngọt ngào. Phải chăng chỉ khi đánh mất đi một điều gì đó, người ta mới nhận ra nó quan trọng với mình đến thế...

BA MƯƠI KI LÔ MÉT VÀO ĐÊM

[THÙY LINH]

[Tôi bỏ lại đằng sau những câu hỏi của Khai Lien, cô bạn gái người Malaysia gốc Trung Quốc, thu vội đồ đạc chỉ đầy một ba lô, đánh cắp hai tuần khỏi học kỳ taught master và một lô một lốc công việc, đặt một vé máy bay hạng bét. Về Hà Nội. Sớm nhất có thể. Lần đầu tiên sau 7 năm].

*

* *

Trên chuyến bay như một chuyến xe buýt trên trời ấy, giữa những lần transit giữa thành phố với thành phố, giữa nước này và nước khác, trong đầu Q chỉ có một ý nghĩ: Gặp lại QQ. Thật buồn cười, ý nghĩ đó đã xuất hiện bao lâu, từ khi Q lên máy bay rời khỏi Việt Nam, nhưng đủ thứ chuyện từ quan trọng đến lật vặt, mà trên hết là nỗi sợ hãi mơ hồ mà Q không thể gọi được tên, đã giữ nó cứ được trì hoãn như thế. Q tự giải thích rằng các công cụ IM chẳng phải đã quá đủ rồi sao? Rằng Q bận. Rằng Q tìm đâu ra thì giờ về Hà Nội? Mà cũng chẳng ai cần Q phải về Hà Nội. Không phải gia đình Q - mỗi người đều có dự định riêng ở những địa điểm khác nhau trên Trái Đất. Không phải bạn bè Q - Q có nhiều bạn nhưng không thân với ai đủ để họ sẽ vui thêm khi thấy Q hoặc buồn hơn khi vắng Q một chút. Không khi Q bắt đầu chương trình trung học từ khúc giữa, không khi Q bắt đầu chương trình undergraduate, có việc làm đầu tiên, có bạn gái đầu tiên, chia tay, có bạn gái mới, lại chia tay. Không khi Q bắt đầu bằng master và chuyển đến chung sống cùng Khai Lien. Cái thuở Q và QQ cùng mười lăm, còn bên nhau và tối Valentine Q liêu lĩnh nói Q yêu QQ đã trôi xa không ngờ nổi. Q ngả đầu cố lún sâu vào cái ghế cứng ngắt. Hồi đó QQ đáp "Q, tớ là bạn, cậu điên à?". Q cười xòa rồi hai đứa, có lẽ, vờ như chuyện đó chưa từng xảy ra. Và mọi chuyện lại dường như tốt đẹp hơn trước đó.

Trừ một việc. Nhưng thôi...

QQ giờ chỉ còn là vài dòng chat chit khi rảnh. Thậm chí lâu lắm rồi còn chẳng gọi điện. Đến voice chat cũng không. Chuyện cứ cạn dần. Rồi QQ và Q bắt đầu trở nên giống những người bạn xa lạ. Rồi QQ chỉ còn là một cái tên viết tắt đôi lúc buzz YM để thăm hỏi Q.

Cho đến khi Q xem được ảnh cưới chụp studio của QQ trên blog. Hôm qua.

[Tôi cảm thấy như bị quăng xuống vực.

Roi, roi].

*

Chạm đến đáy vực. Ở đó Q bắt gặp những gì mình đã chôn thật kỹ mà khẳng định rằng mình hoàn toàn lãng quên. Q mù mịt, và giữa cơn mù mịt ấy, ý tưởng về chuyến đi này đã thành hình, mạnh mẽ đến nỗi không gì có thể ngăn lại được. Kể cả chính Q.

Lần transit cuối cùng, Q quyết định bấm số của QQ. Số điện thoại không đổi... Hít một hơi dài, Q nói: "Tớ sắp về. Chắc khoảng 8 giờ tối thôi. Ra đón nhé?"

Ngay khi nghe thấy giọng nói của chính mình vang lên, Q chợt khựng người lại. Ngôi nhân xưng chết tiệt, tớ - cậu, vẫn như thế từ hồi Q đi, lập tức đặt Q và QQ vào hai vị trí rõ ràng. Q đã quá quen với thứ ngôn ngữ phân loại ngôi nhân xưng bằng cách đánh số 1, 2, 3, đến mức hầu như quên mất rằng trong ngôn ngữ mẹ đẻ của mình mọi mối quan hệ đều được định nghĩa, ít ra về mặt bốn phần, ngay từ những đối thoại thông thường. Q và QQ, bất chấp chuyện gì đã xảy ra, sau rốt vẫn chỉ là tớ - cậu...

"Ừ" - QQ đáp nhẹ như gió thoảng.

QQ còn định nói gì nữa, nhưng Q đã cúp máy. Máy từ đó đã đủ khiến Q kiệt sức.

Chuyến bay chậm hơn một tiếng. Một tiếng chờ đợi vô nghĩa đủ để đẩy một cô dâu sắp cưới ra khỏi sân bay về với những việc khác thực tế hơn và ý nghĩ QQ sẽ không còn ở đó khiến ruột gan Q như bị cào nát. Nhưng không, sau một tiếng và hơn thế, QQ vẫn ở đó. Áo khoác dài, tóc dài, QQ tiến lại gần, không hoa, không pháo giấy. Chỉ là: "Chào mừng về nhà".

*

[Tôi nhận ra mình đã nhớ giọng nói ấy biết bao. Cộng dồn của ngàn ấy ngày tháng tôi tự tách mình ra khỏi nó. Nhớ khuôn mặt ấy biết bao. Nhớ cả khoảng cách vật lý này nữa. Năm mươi centimet. Ở giữa không có một thiết bị điện tử nào.]

Một nỗi nhớ hơi quá dành cho một cô bạn. Nhưng tôi biết làm thế nào được. Cả chuyến đi này cũng đã là hơi quá rồi. Vậy cứ để mọi chuyện quá lên như thế đi.

*

"Tớ đã qua nhà cậu trước rồi nhưng, lại, không có ai. Cậu không báo cho ai là về Hà Nội à?"

*

[Chết tiệt, lại cậu-tớ. Những từ chỉ ngôi nhân xưng này bật ra khỏi miệng QQ lập tức làm bất cứ ý tưởng nào có vẻ rồ dại của tôi (như: GIÀNH LẠI QQ! Ở ĐÂY! BÂY GIỜ! TRƯỚC ĐÁM CUỐI!) tan biến như một bóng ma gặp ánh sáng ban ngày. Tôi trở lại thực tế với vai trò mà cấp đại từ nhân xưng ấy đã định ra cho mình và đáp lại câu hỏi của QQ theo đúng logic.]

*

"Ừ" - Q đáp - "Theo tin gần đây nhất tớ có thì bố tớ đang công tác Sài Gòn, còn mẹ công tác Ý. Mà cũng không nên làm phiền họ vì sự có mặt của tớ làm gì."

"Cậu vẫn thế" - QQ mỉm cười.

"Vẫn thế. Con cừu đen trong gia đình."

"Không hẳn là cừu đen. Cừu lạc" - QQ cười ngất, nghiêng đầu qua một bên [QQ vẫn thế!]

"Câu cũng không hề thay đổi" - Q thì thầm với chính mình nhiều hơn.

*

[Tôi chưa từng nghĩ rằng một cuộc chuyện trò mặt đối mặt lại dễ dàng đến thế. Khác hơn nhiều so với những lời thăm hỏi xã giao QQ vẫn dành cho tôi trên YM và những câu đáp nhạt nhẽo tôi trả lời cô ấy. Như kiểu QQ: "Dạo này thế nào?". Tôi: "Bình thường". QQ: "Công việc thế nào? Tình yêu tình báo thế nào?". Tôi: "Bình thường". Tôi: "Câu thì sao?". QQ: "Bình thường". Trái lại, lúc này, thật ngạc nhiên, chúng tôi đang nói từ chuyện gia đình đến chuyện những con cừu, đến ngành chăn nuôi, đến bầu trời (với những cụm mây trông như lông cừu), đại dương, sự hình thành thế giới, bầu cử tổng thống Mỹ, những cuộc chiến tranh, các nền văn minh, âm nhạc, Prada và Gucci... Cứ như chưa ai trong chúng tôi từng dựng nên một khoảng cách ở giữa vậy].

*

Đêm trùm lên QQ và Q. QQ với một chiếc túi nhỏ còn Q chỉ có chiếc ba lô.

"Câu đi gì tới đây?" - Q hỏi.

"Buýt" - QQ đáp - "Ừm, thế giờ gọi taxi nhé. Hết buýt rồi?"

"Đi bộ thì thế nào?"

"Hơn 30 km?" - Q gần như thét lên.

"Ừ"

QQ khẽ nhip nhip ngón tay lên môi. Một giây, hai giây, năm giây...

"Nếu chuyến bay hạng két vòng vèo đó đã không giết nổi cậu... Ừm, OK."

*

[Một nỗ lực ngớ ngẩn để kéo dài thời gian bên QQ. Cứ như cố đẩy ra xa một cái deadline vô hình nào đó. Hà Nội mùa Đông này lạnh hơn tất cả những mùa Đông mà tôi còn nhớ. Tôi bỗng bệnh trời trong đêm, thấy mình tựa hồ bị dèm và những luồng gió lạnh trong suốt, sạch tinh trên con đường không bóng người làm cho trở nên bất cần. Tôi nhớ lại ven nguyên Valentine đó, lời tỏ tình đó, bông hoa đó, cái nắm tay của tôi và cái hất ra của QQ. Cứ như chưa hề có những ngày tháng ngăn cách lúc đó và bây giờ. Chưa từng có những cái gọi là "nỗ lực tiến lên" như những người mạnh mẽ. Chưa từng có những mối quan hệ chỉ có thể gọi là mối quan hệ chứ không thể bằng tên gì khác, như tình yêu. Cuộc chuyện trò dễ chịu như-hai-người-bạn không đủ sức níu chân tôi. Khoảng cách năm mươi centimet không đủ gần nữa. Tiếng QQ chỉ loáng thoáng như từ đâu đó rất xa vọng lại, "Nhân tiện, cậu về nhà dịp gì thế?"]

*

Âm thanh ấy khiến cảm giác thực tế bắt đầu trở lại trên đôi chân Q. Tổ-cậu. Bức tường thành phân vai ấy vẫn bất khả vượt qua. Nhưng lúc này Q đang bất cần, ở mức bất cần cao nhất. Và Q nghe thấy mình thốt ra, không một nỗ lực tự ngăn lại:

MÌNH ĐỔI
XƯNG HỒ
ĐI!

THÀNH
GÌ?

*

[Cô ấy không hỏi "Tại sao?" Không nói "Cậu điên à?" Cô ấy hỏi "Thành gì?" Có nghĩa là QQ biết lý do. QQ biết, hay ít nhất cũng mơ hồ cảm thấy, lý do cho mọi chuyện, chuyển trở về này, cú điện thoại gọi lại sau nhiều năm, chuyển đi bộ điên rồ vào trong đêm và vào trong nơi sâu thẳm trái tim vẫn bị từ chối thăm viếng suốt quãng ngày tháng ngỡ như đủ cho mọi thứ mãi mãi chìm sâu vào giấc ngủ. Tôi run lên với ý nghĩ ấy, và thốt ra "Đổi thành anh - em!" với một sự dũng cảm làm ngạc nhiên chính mình].

*

"Không" - QQ đáp. Rồi cố làm cho giọng mình có vẻ đang đùa, QQ nói thêm - "Đổi như thế tạo nguy cơ phản bội chồng chưa cưới cao hơn".

*

[Ba chữ "Chồng chưa cưới" đưa tôi trở lại thực tế. Hoàn toàn.

Tôi đã nhận ra mình quá bất cẩn và đang lôi QQ vào sự bất cẩn ấy.

Chết tiệt!]

*

Im lặng gượng gạo. Những câu chuyện thú vị cách đây chỉ một chút đã không trở lại. Họ lặng lẽ bước tiếp. Có trời mới biết những gì đang diễn ra bên trong hai cái đầu ấy. Nửa tiếng sau, Q thấy chân mình muốn khuyu xuống. Q nghĩ mình nên lên tiếng. Nói gì cũng được, trước khi sự im lặng gượng gạo này giết chết Q. Q quay sang QQ, định hỏi hay là gọi taxi. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lấp lánh mồ hôi dưới ánh đèn cao áp ấy, nghe rõ hơi thở ngay cả khi gấp gáp vẫn dịu dàng ấy, những gì thốt ra khỏi miệng Q lại là:

QQ, TỚ
YÊU
CẬU!

CHẾT TIẾT,
TỚ SẮP
LẤY
CHỒNG,
CẬU BIẾT
KHÔNG?

TỚ YÊU
CẬU!

QUỲ THA
MA BẮT,
CẬU ĐÃ NÓI
NHƯ THẾ
MỘT LẦN
VÀ TỚ ĐÃ
TỪ CHỐI,
NHỚ
KHÔNG?

TỚ VẪN YÊU
CẬU. TỚ
LUÔN YÊU
CẬU. CHẾT
TIẾT, TỚ
KHÔNG THỂ
HẾT YÊU CẬU!

ĐÂY LÀ NHỮNG LỜI KHIẾN QQ CHẾT TRẦN.

*

[QQ đứng chết trân. Các cơ trên mặt cô ấy khẽ chuyển động. Minh vừa làm gì thế? Tôi muốn vò đầu bứt tóc. Nhưng chưa kịp tìm ra câu trả lời thì đột nhiên...]

*

...QQ òa khóc:

"Có muốn nghe một từ 'Chết tiệt' nữa không? Chết tiệt, tớ đã từ chối và tớ đã ân hận. Rồi cậu đi du học và biến mất, và có hàng tá bạn gái, và chung sống với một con bé người Mã Lai nào đó thậm chí còn không nói nổi một câu tiếng Việt. Thậm chí cậu còn tới đến mức trở về đây ngay trước đám cưới của tớ với một anh tốt hơn cậu ngàn lần và nói ra cái điều chết tiệt ấy. Chết tiệt, và tớ ân hận vì mình đã ân hận. Tớ ân hận vì đã đi đón cậu trong khi biết thừa là cậu luôn có thể tự đi về nhà. Tớ ân hận vì đã đồng ý dính vào cái cuộc đi bộ chết tiệt này. Tớ ân hận vì tớ vẫn muốn gặp cậu đến thế. Chết tiệt, chết tiệt!"

Đến lượt Q đứng chết trân.

"Cậu đã... ân hận?"

"Phải, giờ thì cậu đã vừa lòng chưa?"

*

[Tôi thấy đau lòng thì đúng hơn. Minh và QQ đã làm trò gì với nhau thế này? Những hiểu lầm thế này lẽ ra chỉ nên xảy ra trong phim. Đây đã có thể coi là một sự lãng phí chưa? Có hàng tá câu hỏi bung ra trong đầu tôi như trận mưa tên trong phim Anh Hùng. Nhưng giờ trả lời chúng để làm gì cơ chứ? Trước mặt tôi giờ chỉ có một cô gái đang khóc].

Q quàng tay qua vai ôm QQ. Lặng lẽ.

Năm phút sau QQ thôi khóc. Giữa những tiếng sụt sịt cuối cùng, QQ nói:

"Nhưng nếu cậu đang nghĩ là tớ sẽ hủy hôn thì thôi ngay đi. Vì sẽ không có chuyện đó."

"Tớ đang nghĩ thế thật đấy."

"..."

"Tớ đùa đấy" - Q cười, kéo QQ trở lại vào lòng.

"Bạn bè cũng có thể ôm nhau như thế này chứ?"

"Ừ. Đỉnh chính là về mặt từ vựng thì cậu đang tựa vào tớ, chứ không ôm" - Q nói, cố không để lộ ra là ruột mình đang quặn lên...

"Bạn bè đã từng *cùng yêu nhau cùng không được đáp lại* thì sao? Trong đó có một cô dâu sắp cưới?"

"Ờ thì... Có lẽ nếu không ai biết.... và ở một nơi vắng vẻ thế này..."

Chính lúc ấy, QQ đặt một ngón tay lên môi Q.

*

[Tôi đã không ngăn được bản thân túm lấy khoảnh khắc đó, tìm đến đôi môi QQ và biến nó thành nụ hôn nồng nhiệt nhất đời mình. Tôi đã luôn cố gắng, đến kiệt sức, để

Làm Điều Đúng Đắn và cư xử như một người trưởng thành có trách nhiệm - điều sẽ đảm bảo cho tôi một chỗ đứng trên thế giới này. Để được công nhận, được chấp nhận, trong cái thế giới mà tôi buộc phải bước vào sau tuổi thiếu niên. Nhưng khi tôi lại nhìn thấy QQ, bất chấp thời gian và những gì đã xảy đến, tôi nhận ra điều quan trọng với mình không phải là điều đúng đắn, sự công nhận hay ủng hộ của thế giới, mà là thứ gì đó mong manh hơn thế nhiều lần. Một thứ quý giá đến mức ngay cả khi nó chỉ kéo dài trong một giây rồi phá hủy toàn bộ cuộc đời còn lại của tôi, nó vẫn đáng thử. Tôi biết tôi và QQ sẽ chẳng đi tới đâu. Nhưng như thế thì đã sao cơ chứ?]

*

Sau nụ hôn, Q và QQ ngồi đó bên vệ đường đến sáng. Không nói gì cả. Cuộc hành trình 30 km đã không hoàn thành, nhưng có lẽ họ đã đi xong một con đường khác. Khi ánh bình minh ló rạng và dường như mọi thứ đã trở lại bình thường, QQ lên tiếng:

"Chỉ thế thôi ư?"

"Ừ, chỉ thế thôi."

"Vậy là tớ đã biến thành một con khốn khổn bội chồng chưa cưới."

Q cười. QQ luôn có kiểu tự giễu như thế. Hầu như mục đích chỉ để bớt căng thẳng hơn.

"Anh ta nên thấy hạnh phúc vì có được một con khốn khổn trách nhiệm như cậu. Nhưng dù sao thì, tớ sẽ giữ kín chuyện này. Và chúng ta sẽ cùng quên nó đi. Chỉ tớ và cậu biết cậu là một con khốn."

Q nặn ra một nụ cười. QQ cười đáp lại. Và trước khi nụ cười ấy vỡ òa thành nước mắt, QQ rút điện thoại gọi một chiếc taxi đưa cả hai về nhà.

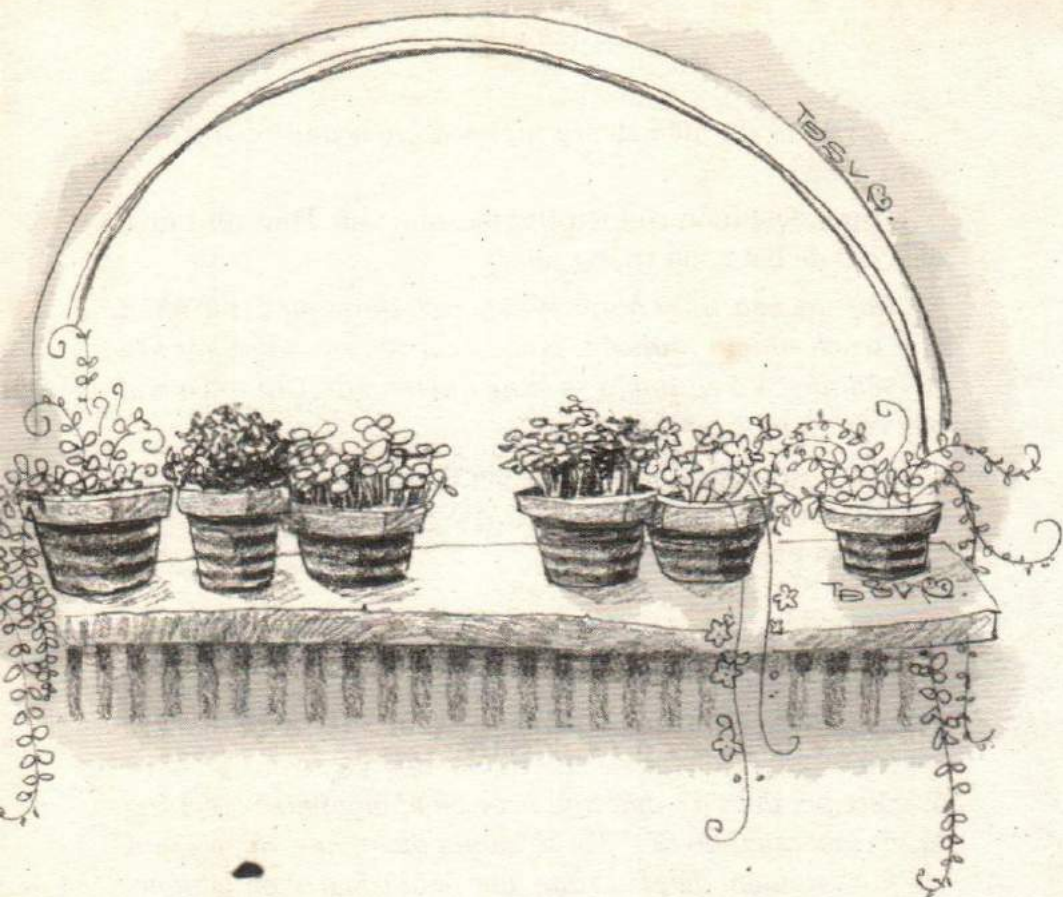
*

[Vậy là cô ấy trở lại với đám cưới. Có bối rối. Nhưng quyết tâm. Tôi đến dự như mọi khách mời khác (dù thực tế là tôi KHÔNG được mời, tôi chỉ xem ảnh cưới trên mạng!) rồi trở lại Mỹ. Có một việc tôi đã nói dối QQ (và hy vọng cô ấy cũng nói dối tôi - thật ngu ngốc và không phải!): "Chúng ta sẽ cùng quên nó đi". Tôi sẽ không quên, hẳn rồi, tôi quá đủ kinh nghiệm để hiểu rằng đâu phải cứ cố quên là quên được. Tôi quyết định chia tay với Khai Lien vì đã biết chắc mình chẳng định đi đến đâu với cô ấy cả. Nghe có vẻ như tôi là một thằng tồi, nhưng không có cách nào khác. Những gì tôi có với QQ đã đủ cho suốt phần đời còn lại, hay ít nhất thì tôi cũng nghĩ như thế. Những người tin ở công lý và NHỮNG ĐIỀU ĐÚNG ĐẮN hẳn sẽ bớt phiền lòng hơn nếu biết Khai Lien cũng đã bắt tôi trả giá: Cô ấy dành cho tôi một bản trường ca toàn những từ thậm tệ bằng cả tiếng Anh, tiếng Trung lẫn tiếng Mã Lai, hai tuần sau thì chính thức bỏ đi với một tay người Nhật. Thế đấy, tất cả những gì tôi cần làm bây giờ chỉ là (lại) tiến lên như một người mạnh mẽ. Giờ có lẽ tôi đã có mọi thứ mình cần cho điều đó:

Một quãng thời gian hoàn toàn một mình để làm việc chăm chỉ và giữ mình cách xa nỗi buồn, sự tuyệt vọng hay nỗi cô đơn].

T.L

MỘT NGÀY MƠI

[NGỌC BÍCH]

Trên bàn biên tập

Tình yêu quả thực là một cảm xúc khó lí giải: Người ta thường không biết mình yêu người kia vì điều gì, và đôi khi, chia tay không hẳn vì đã hết yêu. "Chúng ta không thuộc về nhau". Nghe có vẻ chua chát, hóa ra lại là lời giải thích em đẹp nhất. Một điểm cộng nữa cho tác giả là cách sử dụng khẩu ngữ vào truyện rất linh hoạt khiến người đọc bị lôi cuốn vào cùng tâm trạng với nhân vật.

☆ THỨ 2

- ★ SÁNG:
 - HỌC THÊM VÍ TÍNH
 - HẸN GẶP KHÁCH HÀNG TIỀM NĂNG 1.
- ★ TRƯA:
 - ĂN TRƯA VỚI BẠN THÂN SỐ 2 VÀ SỐ 5
- ★ CHIỀU:
 - ĐI HỌC
- ★ TỐI:
 - HỌC THÊM NGOẠI NGỮ (ANH)
 - ĐI CHƠI VỚI BẠN THÂN SỐ 3
 - HỌC BÀI LÊN MANG

☆ THỨ 3

- ★ SÁNG:
 - Ở NHÀ GIÚP MẸ
 - GUA CÔNG TY BẠN THÂN SỐ 1 KIỂM TRA SỔ SÁCH
- ★ TRƯA:
 - ĐI HỌC
 - MUA SẴM
- ★ TỐI:
 - HỌC THÊM NGOẠI NGỮ (NHẬT)
 - DẠY THẮNG EM HỌC Ở NHÀ
 - HỌC BÀI, LÊN MANG
 - KIỂM TRA LẠI SỔ SÁCH

THỨ 4:

THỨ 5:

THỨ 6:

THỨ 7:

CHỦ NHẬT:

1 Sáng, Quỳnh ngó thời gian biểu trong ngày của mình. Xong. Đứng trước gương, Quỳnh mỉm cười với chính mình: "Xin chào. Hôm nay là một ngày mới!!".

Quỳnh thuộc mẫu người bận rộn. Một ngày của cô thường bắt đầu vào 7 giờ sáng ngày hôm trước và kết thúc vào 2 giờ sáng ngày hôm sau. Ngoài những lúc phải đi học chính, học thêm, đi chơi cùng bạn bè..., Quỳnh làm cố vấn kinh tế cho công ty mới thành lập của nhỏ bạn. Trên tay

Quỳnh lúc nào cũng kè kè quyển sổ nhỏ, day-runner của Quỳnh. Nhiều lúc Quỳnh khiến Hoàng - bạn trai cô phát bực: "Em có thể rời quyển sổ ấy một chút được không?". Những lúc như vậy, Quỳnh thấy thật có lỗi. Cô choàng tay quanh Hoàng âu yếm: "Em xin lỗi", kèm theo một nụ cười mà rõ ràng là muốn xí xóa mọi chuyện.

Quỳnh quen Hoàng trong sinh nhật một người bạn học cùng đại học. Lần đầu gặp, Quỳnh bị hút bởi vẻ bề ngoài lạnh lùng nhưng có cái gì đó rất dịu dàng của Hoàng, còn Hoàng thích cá tính cuồng nhiệt, sôi nổi của Quỳnh. Thế là yêu. Mọi chuyện diễn ra đơn giản, nhanh chóng! Bạn bè ai cũng nghĩ họ rất đẹp đôi: Quỳnh dễ thương, thông minh, cuồng nhiệt; Hoàng đẹp trai, học giỏi, tài năng. Quả thật, khi họ đi bên nhau không ít người đã ghen tị.

Quỳnh bất ngờ với câu trả lời của chính mình. Rõ ràng việc Hoàng là bạn trai khiến Quỳnh rất hạnh phúc cơ mà? Một cái gì đó mơ hồ len vào tâm trí Quỳnh.

2 Đã hai tuần nay Quỳnh không gặp Hoàng thường xuyên. Trước, ngày nào Quỳnh cũng gặp Hoàng. Có khi vừa gặp nhau, về đến nhà, Hoàng đã lại gọi điện cho Quỳnh: "*Anh nhớ em quá!*".

Dần dần, họ không còn thường xuyên ở bên nhau. Ban đầu là một ngày, hai ngày. Lúc đó Quỳnh tưởng mình nhớ Hoàng đến phát điên. Cả Hoàng cũng vậy. Không ngày nào Hoàng gọi cho Quỳnh dưới năm lần. Nhưng sau đó khoảng cách các cuộc hẹn cứ cách xa dần: Ba ngày, bốn ngày... thậm chí có đến hơn một tuần họ không gặp nhau. Thật lạ, dường như họ bắt đầu quen với việc đó. Quỳnh nhớ Hoàng nhưng nỗi nhớ ấy không còn khiến Quỳnh cảm thấy không được gặp Hoàng là một cực hình. Những cuộc gọi điện của Hoàng cũng giảm dần: Dưới năm lần một ngày. Thậm chí có hôm Hoàng cũng không gọi điện. Quỳnh cũng chẳng lấy thế làm bận tâm. Cô luôn nghĩ: "*Quỳnh bạn, Hoàng bạn, không thể thường xuyên gặp nhau là lẽ đương nhiên*".

Quả thật, mọi việc cứ cuốn lấy Quỳnh và Hoàng. Hơn một tuần nay, lịch hẹn của Quỳnh kín mít nhưng tuyệt nhiên không có một cái hẹn nào dành cho Hoàng. Lúc Quỳnh rảnh rỗi được một chút thì Hoàng lại có buổi phỏng vấn quan trọng không thể bỏ. Lúc Hoàng có thời gian thì Quỳnh không thể hủy bỏ cuộc họp ở công ty nhỏ bạn... Thôi thì đủ mọi lý do. Kỳ thi tìm kiếm học bổng cũng đang đến gần. Hoàng dồn hết tâm trí cho nó. Suốt ngày Hoàng ngồi bên máy vi tính. Nhiều lúc Quỳnh đã thầm nghĩ Hoàng còn yêu quý nó hơn cô. Cứ thế, mọi chuyện diễn ra cuốn theo Hoàng và Quỳnh. Nhưng cuộc hẹn của hai đứa giờ đây cũng chẳng còn là của riêng họ. Bao giờ mở đầu cũng là học tập, công việc và rồi kết thúc cũng lại là công việc, học tập. Xen giữa những câu chuyện công việc, học tập, thỉnh thoảng là những cú điện thoại hẹn gặp, hẹn bàn bạc, hẹn đi chơi... của những mối quan hệ khác. Thực ra trước đây Quỳnh luôn tắt máy mỗi khi gặp Hoàng. Cô không muốn

bất cứ thứ gì làm hỏng buổi hẹn của cô với Hoàng. Cả Hoàng cũng vậy. Nhưng gần đây thói quen ấy biến mất. Cả hai dường như cũng không nhận ra sự thay đổi ấy. Nhiều lúc khi đã lên giường nằm, khi đã thấy mệt mỏi với suốt một ngày bận rộn, Quỳnh lại nằm nghĩ về Hoàng. Và những lần ấy, Quỳnh cảm thấy thật sự lo sợ khi mình đã gần như quên mất những đường nét trên khuôn mặt Hoàng. Quỳnh cố vắt óc nghĩ xem khi cười trông Hoàng thế nào, khi tức giận trông Hoàng ra sao... Nhưng tất cả đều vô ích. Quỳnh không nhớ được! Mỗi lần gặp Hoàng, Quỳnh cũng đã cố gắng ghi nhớ khuôn mặt ấy nhưng không hiểu sao, Quỳnh vẫn không thể nào hình dung lại được khi ở một mình. Cảm giác mơ hồ, bất an lại len lỏi vào tâm trí Quỳnh. Nhưng cảm giác ấy cũng nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho cơn buồn ngủ đang kéo đến. Quỳnh lại tự nhủ: *"Có lẽ mình chỉ quá mệt mỏi nên nghĩ lung tung. Ở bên Hoàng mình vẫn luôn cảm thấy bình yên mà! Ừ đúng, cảm giác bình yên đó chưa bao giờ mất đi!"*. Và Quỳnh yên tâm chìm vào giấc ngủ.

Một tuần trước Quỳnh vẫn còn bạn trai. Lúc đó, tuy không thường xuyên gặp nhau, tuy đã luôn cảm thấy một nỗi lo sợ, bất an mơ hồ nhưng cảm giác bình yên khi ở bên Hoàng vẫn khiến Quỳnh cảm thấy như vậy là hạnh phúc. Cảm giác ấy làm cho Quỳnh yên tâm. Những câu cuối cùng trong bài luận tiếng Anh, Quỳnh viết: *"I am satisfied with my life. Everything is wonderful. I think I am luckier than many people!"*. Sau một tuần, mọi thứ thay đổi. Hoàng chia

tay Quỳnh, lý do chỉ là: "Anh nghĩ chúng ta nên kết thúc. Mọi chuyện chẳng đi đến đâu cả...". Hoàng còn nói cái gì đó, Quỳnh không thể nghe tiếp. Cô làm ra vẻ thản nhiên, Quỳnh nhún vai: "Vây à? Tốt thôi! Chẳng có vấn đề gì hết! Anh cứ làm những gì anh cho là tốt nhất". Thực sự Quỳnh rất sốc. không phải vì mọi chuyện đến quá bất ngờ. Quỳnh đã có cảm giác bất an rồi mà! Nhưng trước mặt Hoàng, Quỳnh không cho phép mình tỏ ra yếu đuối. Quỳnh tự nhủ: "Minh sắp khóc! Không được, phải kìm mọi thứ lại. phải bình tĩnh!".

3 Quỳnh có đến cả tá bạn thân. Ai đó đã từng nói mỗi người bạn nên chỉ có một hay hai người bạn thân là đủ, Quỳnh thấy điều đó là sai bét! Có lẽ Quỳnh quá tham lam, nhưng cô luôn nghĩ, càng nhiều bạn thân thì càng vui chứ sao? Quỳnh là người hết lòng vì bạn bè. Chỉ cần là bạn cần thì dù mưa to, gió lớn, bão lũ... Quỳnh vẫn đi. Khi ở bên Quỳnh, bạn bè luôn cảm thấy vui vẻ, thoải mái, yên tâm. Quỳnh có lẽ được ông trời phú cho giọng nói mà theo như lời bạn thân số 3 là: "Lúc nào cũng tràn trề sức sống! Nghe mày nói là đá cũng phải hết buồn!". Quỳnh bật cười, thấy thích thú với câu nói của bạn.

Ngồi ở bến xe buýt, Quỳnh gọi cho bạn thân số 1. Mặc kệ những người chờ xe buýt đang nhìn. Khóc! Con bạn hốt hoảng: "Mày ở đâu? Tao ra ngay". "Đừng ra, cứ giữ máy như thế. Tao muốn khóc cho bình tĩnh lại!", giọng Quỳnh nghẹn đi. Đầu dây bên kia im lặng...

Đứng trước cửa, hít một hơi thật sâu. Quỳnh cất bước vào nhà. Điện thoại kêu. Bạn thân số 1 gọi: "Mày về chưa?", giọng đầy lo lắng. "Đang đứng trước cửa rồi! Tao không sao. Yên tâm!". Một tiếng thở dài. "Mày có chắc là không sao chứ?". Mỉm cười cho giọng nhẹ hơn, Quỳnh nói nhanh: "Chắc chắn!".

10 giờ 30. Bạn thân số 2 gọi. "Ổn không?". Nghe giọng bạn, bất giác Quỳnh cảm thấy nó còn khổ sở hơn mình. "Cực ổn!". Đầu dây bên kia, bạn Quỳnh cười nhẹ. "Mày vẫn thế, đến bây giờ cũng chẳng chịu thay đổi! Lúc nào cũng tỏ ra cứng rắn. Đây là một thời điểm khó khăn, đúng không?

Nhưng mây sẽ vượt qua, như mây vẫn thường làm nhưng lần trước. Bên cạnh mây luôn có bạn tao!". Im lặng một lúc, Quỳnh cố làm ra vẻ ngạc nhiên. "Dù sao thì mai cũng là một ngày mới, đúng không? Khi tao thức dậy, mọi chuyện sẽ khác đi!". "Ừ, mai là một ngày mới! Chúc mây ngủ ngon!". Thực sự bất ngờ với chính mình, Quỳnh thấy nhẹ nhõm đi rất nhiều.

4 Cả sáng ngày hôm sau, Quỳnh ngồi tự đặt ra một đồng câu hỏi rồi lại tự trả lời:

- Hoàng có còn yêu mình nữa không?

- Có lẽ là không. Có thể Hoàng đã yêu người khác. Ừ, có thể lắm. Xung quanh Hoàng lúc nào cũng có nhiều "vệ tinh" mà.

- Nhưng không phải cả mình cũng vậy sao? Đúng thế thật, nhưng đó chỉ là những cơn say nắng. Mình vẫn luôn yêu Hoàng. Ở bên Hoàng mình vẫn cảm thấy bình yên đấy thôi.

- Vậy tức là chuyện xảy ra không phải do lỗi của mình? Ừ, tất nhiên rồi!

Chợt một giọng nói đầu đơ vang trong đầu Quỳnh, đây về giễu cợt: "Khoan đã nào tiểu thư, công bằng một chút đi! Cô không có lỗi? Thì cứ cho là như thế! Vậy tức là cô đúng? Không, cái này thì lại hoàn toàn sai. Cô đã dành quá ít thời gian cho tình yêu của mình!". "Đâu phải vậy. Tôi bận! Cả Hoàng cũng vậy mà!" - Quỳnh phản biện. "Nhưng giữa cô và Hoàng chẳng có điểm chung gì cả. Sao có thể yêu nhau?". Ủ nhỉ, Quỳnh và Hoàng bề ngoài thì có vẻ hợp nhau nhưng bên trong thực ra họ như hai thái cực. Gần như một năm yêu Hoàng, Quỳnh nhận thấy họ hầu như không có điểm gì chung: Hoàng trầm tĩnh, lặng lẽ còn Quỳnh cuồng nhiệt, sôi nổi. Hoàng lãng mạn, bay bổng còn Quỳnh lại rất thực tế. Thậm chí, cả đến những chi tiết nhỏ nhất như ăn uống, âm nhạc... họ cũng khác xa nhau. "Nhưng khi yêu nhau, người ta có thể bỏ qua tất cả?" - Quỳnh tiếp tục bảo vệ chính kiến. "Nhìn vào thực tế đi! Rõ ràng là cô và Hoàng từ lâu không còn cảm thấy hạnh phúc khi ở bên nhau nữa. Hai người gặp nhau, gọi điện, quan tâm tới nhau chỉ là vì hai người vẫn **ngĩ** mình là người yêu của nhau. Tất cả chỉ như một cái máy được lập trình sẵn và hai người cứ **tưởng** rằng mình đang hạnh phúc, nhưng thực ra không phải!". "Không đúng. Đến bây giờ mình vẫn yêu Hoàng. Nếu không thì sao lồng ngực mình lại nhói đau như vậy?". "Vậy thì sao cô không tìm cách giành lại Hoàng?". "Giành lại Hoàng?". Quỳnh không biết mình có muốn hay không. "Nhưng dù sao cũng đau đấy nhĩ?" - Giọng nói lại vang lên đây về giễu cợt. "Ừ, đau thật!". Quỳnh chợt bật cười. Bước đến trước gương, nhìn hồi lâu, Quỳnh ngắm nghía mình trong chiếc áo mới: "Hôm nay là một ngày mới!".

Chiều. Đi học. Hóa ra mọi thứ không quá tệ như Quỳnh nghĩ. Cô trêu vài cậu bạn cùng lớp khiến họ cười rộ lên. Cô nói chuyện thời trang, phim ảnh với đám con gái. Quỳnh cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều.

Ngồi trên xe buýt, Quỳnh chỉ nghĩ thầm: "Dù sao, mình cũng phải vượt qua chuyện này!".

Từ trước, Quỳnh luôn là người tự tin. Mọi khó khăn, thất bại trong cuộc sống Quỳnh đều chỉ coi là một bài trắc nghiệm thú vị. Và cho đến bây giờ Quỳnh luôn tỏ ra là một người xuất sắc trong các bài trắc nghiệm ấy. (Thậm chí kể cả cái lần cô thi trượt đại học năm đầu tiên. Lúc đó Quỳnh chỉ nhún vai: "Kết cục hợp lý cho một kẻ lười học"). Mà thật sự, nói cho công bằng, nếu như không có những bài trắc nghiệm ấy, có lẽ Quỳnh sẽ chết vì buồn chán, tẻ nhạt. Kể cả chuyện lần này, dù cô rất buồn, rất đau, Quỳnh vẫn tự nhủ phải vượt qua.

5 Hiếm khi nào Quỳnh ngồi buồn một ngày. Lần này thì khác. Hôm nay là ngày thứ 2, Quỳnh quyết định gác tất cả công việc của mình lại để dành thời gian suy nghĩ, sắp xếp lại mọi chuyện. Hôm nay cô có cả một ngày dài.

Sáng. 9 giờ 30. Hoàng gọi điện: "*Em à?*". Quỳnh im lặng. cô không biết phải nói gì. "*Anh muốn biết em có sao không?*". Một cơn sóng giận dữ trào lên trong Quỳnh: "*Ý anh là anh tò mò muốn biết em thăm hại thế nào sau khi chia tay anh?*". "*Không ý anh là...*" - Hoàng lúng túng - "*Anh nghĩ em không ổn. Anh cũng vậy. Anh thật sự đã suy nghĩ rất nhiều những điều nói với em. Anh...*". "*Vậy sao?*" - Giọng nói của Quỳnh không đổi - "*Em nghĩ anh đã đứng trước gương để tập nói hàng chục lần ấy nhỉ?*". Hoàng thở dài: "*Chiều nay 3 giờ anh sẽ đợi em ở Liễu Giai*".

Chiều 3 giờ. Quỳnh có mặt ở nơi hẹn. Quỳnh cũng thực sự không biết mình muốn gì. Hoàng đã ngồi đó chờ Quỳnh. Quỳnh ngồi xuống. Trông Hoàng mệt mỏi. Bỗng nhiên bao nhiêu tức giận trong Quỳnh tan biến hết. "*Anh không ốm đấy chứ?*" - Quỳnh lúng túng. "*Thực ra, từ ngày hôm kia anh đã biết là mọi chuyện chấm dứt. Nhưng anh vẫn muốn gặp em, với tư cách là một người bạn. Hôm nay, chúng ta sẽ nói chuyện thẳng thắn nhé!*". Hoàng nói bằng giọng trầm trầm. "*Vậy lý do thực sự có phải anh yêu người khác?*" - Quỳnh chẳng cần kiêng dè. Hoàng bật cười: "*Em luôn thẳng thắn. Anh thật sự thích điều đó. Nhưng đó không phải là lý do!*" (ngừng một giây) "*Trong trường hợp*

dừng lại như thế này, em có muốn tìm cách giành lại anh không?". Quỳnh đã từng nghĩ đến điều này và giờ đây cô cũng đã biết chắc chắn câu trả lời của mình: "Em không tham lam những thứ không thuộc về mình! Anh không còn yêu em thì chẳng có lý do gì em níu giữ anh. Mặc dù điều đó sẽ làm em rất buồn!". Giọng Hoàng đột nhiên trở nên khàn đi: "Không, anh vẫn còn rất yêu em! Lý do chúng ta chia tay không phải vì người khác, cũng không phải vì chúng ta quá bận rộn mà chỉ vì chúng ta vốn chưa bao giờ thuộc về nhau. Nhiều lúc anh nghĩ anh đã có được em, đã nắm chặt được em nhưng thực ra không phải. Em luôn ở rất gần anh nhưng thực ra không phải. Em luôn ở rất gần anh nhưng thậm chí anh không thể chạm vào được. Anh mệt mỏi vì điều đó! Ở bên em, anh có cảm giác rất bình yên. Có lẽ em cũng cảm thấy như thế. Nhưng cảm giác đó không phải là cảm giác bình yên của những người đang yêu nhau. Đó là cảm giác bình yên khi ở bên cạnh một người bạn! Phải! chúng ta giống một đôi bạn hơn là một cặp tình nhân. Anh nhận ra điều đó từ nhiều tháng nay nhưng anh lại luôn tự lừa phỉnh mình!". Quỳnh im lặng. Những lời nói của Hoàng cửa sâu vào tim Quỳnh. Một đôi bạn! Thật buồn cười, yêu nhau gần một năm để rồi nhận ra nên là bạn của nhau hơn ư? Quỳnh muốn khóc mà không khóc được...

Bạn thân số 5 nhắn tin cho Quỳnh, cắt ngắn: "Tối nay đi chơi. Tao qua đón". Quỳnh cũng chẳng buồn nhắn lại cho bạn.

6 8 giờ tối. Quỳnh và bạn thân đứng trước cổng trường Cao đẳng Sư phạm. Một chiếc xe máy đồ xịch trước mặt hai đứa. Số 3 chở số 1. Nó hát hàm hỏi Quỳnh: "Đi ăn mừng chứ?". Quỳnh cười to: "Tất nhiên!". "Liệu Giai hay Điện Biên Phủ?". "Đâu cũng được, à thôi Điện Biên Phủ đi!". Bạn thân số 1 nheo mắt hỏi Quỳnh: "Còn đau không?". Quỳnh mỉm cười, gật nhẹ. Bạn thân số 3 lại hỏi: "Nhưng không còn khóc nữa chứ?". "Không!". Quỳnh trả lời, kèm theo cái nhún vai điệu dàng cố tạo làm con bạn phá ra cười khanh khách: "Tạ ơn Chúa! Thế mà tao cứ nghĩ

khéo rồi mày sẽ làm lụi Hà Nội mất!". Cả bốn đứa cùng phì cười. Bạn thân số 2 và số 4 đến, nhét vào tay Quỳnh hai tờ giấy A4 chỉ chút chữ: "Tặng mày! Sau khi cân nhắc một cách nghiêm túc, bọn tao phác ra ngân này lý do để bọn mình chưa nên có người yêu!". "Thế bao giờ thì nên có?" - Quỳnh rướn cao đôi lông mày, nheo mắt hỏi bạn, giọng châm chọc. "À, tất nhiên là đến khi nào tụi mình tìm được người ưng ý!". Bạn thân số 5 thở dài nhưng giọng nói và điệu bộ của nó chẳng có gì là buồn cả. Thậm chí nó còn đang rất thích thú, hứng khởi là khác. "Sao tao thấy cái "khi nào" ấy nó dài như tụi mày đi bộ từ đây vào Cà Mau vậy!". Lần này thì cả sáu đứa cùng cười phá lên. Quỳnh như quên mất mình vừa chia tay với bạn trai cách đây 48 tiếng, quên mất cách đây mới vài tiếng mình còn cảm thấy buồn như thế nào.

Đột nhiên, Quỳnh nhận ra rằng không phải Hoàng hay Quỳnh có lỗi trong chuyện này mà chỉ đơn giản là mọi thứ đã đến lúc hoặc chưa phải lúc. Hoàng nói đúng. Họ chưa bao giờ thực sự thuộc về nhau. Họ chỉ giống như hai người bạn không hơn. Quỳnh yêu Hoàng nhưng tình yêu ấy không đủ để giữ Quỳnh ở bên Hoàng. Cuộc sống có quá nhiều thứ cuốn lấy họ. Họ còn trẻ và chưa sẵn sàng cho một tình yêu thực sự. Kết thúc là sự lựa chọn tốt nhất cho cả hai! Quỳnh cảm thấy thật nhẹ nhõm. Ngày mai Quỳnh sẽ gọi điện cho Hoàng để bắt đầu cho một mối quan hệ khác. Phải, ngày mai, mọi chuyện sẽ thay đổi! Bởi vì ngày mai là một ngày mới!

NB

NGƯỜI LẠ HOÀN HẢO

[ĐẮC QUÝ]

Trên bàn biên tập

Có những lúc, bạn sẽ ước mình cũng có một "người lạ" như thế, có một cơn say nhẹ dịu như thế, để thổi bùng lên ngọn lửa tình yêu tưởng như đang nguội lạnh.

Đồng hồ cát

Một người đàn ông đội mũ trắng dừng xe trước cổng, yêu cầu gặp Ms. Minh Thanh, nữ thư ký mới của văn phòng thiết kế hãng K. Phải khá lâu sau cú điện thoại qua màn hình, tôi mới hiểu ra mình chính là người được tìm. Nhân viên bưu điện giao chiếc hộp giấy nhỏ, yêu cầu tôi ký tên. Không có địa chỉ người gửi. Ai có thể biết chỗ làm đầu tiên của tôi? Quay về phòng làm việc, tặng phẩm bất ngờ bối rối trên tay tôi. Phía dưới lớp giấy gói, chiếc điện thoại di động phản chiếu ánh sáng xanh bạc. Mảnh giấy gấp nhỏ cài dưới ruy băng cho biết số điện thoại, kèm lời nhắn: *"Hãy dùng mobile để liên lạc. Kể từ lúc này, nó là của Minh"*

Thanh". Tôi dùng máy bàn thử bấm dãy số trên giấy. Chiếc điện thoại trong hộp như cánh chim non lần đầu rung lên yếu ớt. Điệu nhạc ngân khe khẽ và hiện trên màn hình bức vẽ thuyền buồm trên sóng. Người tặng quà đã cài đặt các biểu tượng yêu thích chỉ riêng tôi biết. Những bí mật bị chiếm giữ đột nhiên biến nỗi sợ hãi thành cơn xúc động sâu xa. Mọi người trao đổi số. Nhạc chuông rộn rã, các tín hiệu dài ngắn. Căn phòng làm việc ngăn cách bằng các ô vuông xanh như cánh rừng mùa Hè xôn xao.

Công việc phiên dịch kiêm thư ký không làm người ta kiệt sức. Nhưng nó lấy đi tất cả thời gian. Liên tục tiếp xúc với những người mới, giải quyết các vướng mắc khiến tôi vụng chãi. Đối lại, tôi giống chiếc đồng hồ cát, đều đặn, khô khan và có khoảnh khắc trống rỗng. Vinh, người yêu tuổi 25 của tôi bận rộn hơn. Anh hay liên lạc với tôi từ miền đất xa xăm nào đó. Các thông tin bình ổn và lặp lại, là dấu hiệu bình yên đáng ước mơ. Thế mà một mặt hồ phẳng lặng lại làm tôi nghĩ đến thời gian trể trung trôi đi vô ích, đến những điều có thể bỏ qua hay đánh mất trong cuộc đời.

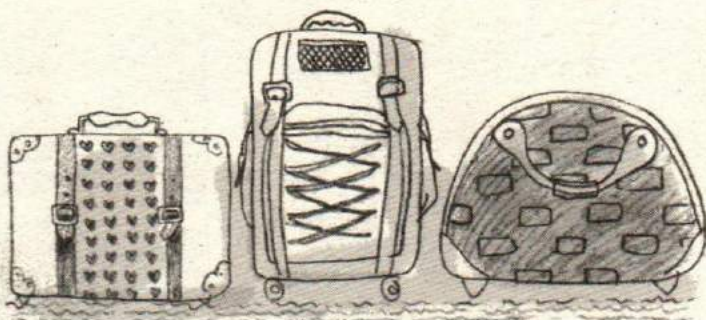
Quán cà phê phục vụ những món ăn nhẹ kiểu Ý tọa lạc dưới chân tòa cao ốc bọc kính xanh, nơi tụ tập quen thuộc của những người trẻ tự do và thành đạt. Gió từ sông thổi về khiến những góc khăn bàn ngoài sân tung lên như cánh chim phấp phới. Vinh ngồi đối diện tôi, thanh lịch, râm nắng và mạnh mẽ. Tôi đặt chiếc điện thoại xanh bạc cạnh cốc nước quả, nghiêng đầu như nhắc nhở. Vinh tò mò:

- *Em dùng điện thoại rồi ư?*

- *Sao anh không gọi cho em?* - Tôi nheo mắt, hàm ý hài hước không kém.

- *Nhưng em đã cho anh biết số đâu!* - Anh nhún vai, tia nhìn thành thật thoáng trách móc - *Em đổi ý sử dụng mobile từ bao giờ vậy?*

Đột nhiên máu dưới da tôi lạnh toát. Điều gì đã xảy ra? Nếu không là Vinh, ai gửi chiếc điện thoại cho tôi? Thói quen của tôi, ngoài anh, ai nắm giữ? Ngón tay tôi bầu chặt mép bàn, trắng bệch. Người phục vụ khéo léo san thức ăn

vào đĩa chúng tôi. Vài cô gái bên bên quan sát Vinh với vẻ ngưỡng mộ không che giấu. Xa hơn một chút, là Sơn, bạn của chúng tôi. Anh ta ngồi một mình, không lưu ý đến chung quanh.

"Dùng bữa nào!" - Vinh nâng cốc - "Chúc mừng tuổi trẻ bạn rộn nhưng đầy đủ và hạnh phúc của anh với em!". Tôi lắng nghe mấy giai thoại khôi hài, các kế hoạch thông minh anh đang vạch ra. Tôi ao ước được chia sẻ về chiếc điện thoại bí mật. Nhưng không lời nào quan tâm tôi đã làm gì trong một tuần cách xa. Có một lúc, những luồng không khí dịch chuyển giữa các tòa cao ốc biến thành trận gió mạnh, kêu u u. Vinh đề cập chuyến đi châu Âu của anh sắp tới, cười vang. Tôi ngồi sâu vào lòng ghế sắt, ý nghĩ buột ra khỏi mạch chuyện, vô cùng đơn độc. Tay tôi chạm chiếc điện thoại xanh bạc. Nó vẫn im lặng, lạnh cóng như tảng băng trôi.

Cuộc đi dạo cuối tuần đứt đoạn bởi cú điện thoại từ văn phòng quảng cáo. Trưởng phòng thiết kế người Đức của tôi nhập viện gấp vì tăng huyết áp. Người ta cần tôi làm thủ tục và phiên dịch. Vinh đưa tôi đến cổng bệnh viện, dặn tôi hãy về bằng taxi nếu quá khuya. Các hồ sơ khai báo thực hiện nhanh gọn. Tôi đi tìm trạm điện thoại quốc tế, báo tin cho người thân của trưởng phòng. Bà vợ đã ly dị của ông nhấc máy, hờ hững nghe tin xấu. Trở lại trước hành lang cấp cứu, tôi ngồi co ro dưới ngọn đèn trắng. Mobile trong túi áo khoác rung khẽ. Vang lên giọng nói xa lạ:

Đó cũng là cảm giác của tôi. Đột nhiên, tôi nghĩ mình là chiếc đồng hồ cát chất đầy ý nghĩ, cần được chia sẻ. Một người có thể quan trọng với người khác đến mức nào? Điều gì cho phép ta thờ ơ với bất hạnh của kẻ khác? Cảm giác nặng nề trôi theo lời nói và những hạt nước lăn khỏi hốc mắt. Đầu máy bên kia thông cảm bằng sự lặng lẽ thấu hiểu. Tôi chợt ngừng lại, thở mạnh:

Không có trả lời. Tôi lưu dãy số lạ vào máy, với ký tự đơn giản nhất - A. Các buổi tối tôi thường nhận cuộc gọi của A. Chất giọng lạ, như lọc qua vách ngăn trong suốt, trở nên thân thiết lạ lùng, áp lực công việc, nỗi cô độc xâm chiếm lâu nay biến mất. Một sáng Chủ Nhật, tôi đi cắt kiểu tóc mới, vào trung tâm thương mại mua bộ váy áo màu hồng phấn. Trong gương, phản chiếu hình ảnh một người khác, thật mới mẻ

Cao ốc

Mùa Hè bắt đầu bằng một cơn mưa nhúng đường phố và xe cộ vào làn nước ướt át mát lạnh. Thực thú vị khi từ công trình xây dựng đầy bụi ở một tỉnh xa trở về thành phố thân

quen, gọi điện thoại và nghe giọng cô gái mình yêu vang lên trong ống nghe. Chiều cuối tuần, tôi đưa Minh Thanh đến những con đường đi bộ trên khu trung tâm. Cô gái đứng im trước dãy hàng hóa cao cấp bày biện đẹp đẽ. "*Anh mua cho em một thứ gì nhé?*" - Tôi đề nghị. Thanh lắc đầu, tóc tung bay trong gió mạnh. Có lúc, ngỡ như em sắp vút lên khoảng trời hẹp giữa các cao ốc. Tôi giữ chặt bàn tay mảnh khảnh. Minh Thanh nhìn tôi, đôi mắt như muốn nói điều gì khẩn thiết.

Lúc ở quán cà phê dưới chân cao ốc, tôi đặt thêm mấy món lạ. Trông Thanh nhợt nhạt và mệt mỏi. Sự căng thẳng quen thuộc của những người bắt đầu đi làm. Thậm chí, em còn có chiếc điện thoại cầm tay, thứ trước đây em hoàn toàn thờ ơ. Vài khách du lịch trên phố ngoái nhìn cô gái có mái tóc mềm tuyệt đẹp đang vươn cổ dõi vào một điểm xa xăm. Thật lạ khi ta sở hữu một người, một vật đẹp đẽ. Điện thoại gọi đến. Thanh nghe máy, gò má trắng bệch. Một tai nạn xảy ra với ai đó, không quan trọng. Tuy nhiên em muốn đến bệnh viện gấp. Tôi thoáng khó chịu nhưng chiều ý. Dự định ngày cuối tuần đẹp đẽ bên nhau bị ném vỡ. Thời gian còn lại, tôi đến Cối Xay Gió, câu lạc bộ của giới kiến trúc trẻ trên tầng thượng tòa nhà 30 tầng. Các đồng nghiệp vui vẻ ồn ào. Tôi nhanh chóng tan vào đám đông. Thoáng chốc, hình ảnh Minh Thanh bứt rứt tan biến. Cuộc sống dường như được điều khiển bởi bàn tay thông minh, tươi vui. Có sao ta phải quan tâm buồn rầu bệnh tật, hay phải lo lắng cho nỗi bất hạnh kẻ khác? Nền trời ngoài kia xanh rực, ỏi ả. Các cao ốc phản chiếu trong tường kính của nhau, và in bóng vô số mây trắng đang trôi nhanh về đường chân trời.

Tôi về nhà gần 11 giờ đêm. Khu chung cư mới phía Nam thành phố vươn cao trên thảm cỏ trải rộng. Sơn, bạn thân ở cùng nhà tôi từ thời sinh viên đến nay, nhìn chăm chú thành phố lấp lánh bên kia sông. Màn hình điện thoại trong tay cậu ta sáng xanh, như mảnh thiên thạch rơi xuống từ bầu trời tối đen. Chỉ một sơ suất, cậu ta sẽ vút vào khoảng trời trống rỗng phía trước. Thật kỳ quặc là tôi đã hình dung về hai người thân thiết bay trong cùng một

ngày. Tôi nhắc cậu bạn về nhà để đóng cửa. Sơn gật đầu, tránh ánh nhìn dò hỏi của tôi.

Công ty nhận thêm một số đề án tư vấn mới. Tôi cần phải đi xa nhiều hơn. Sơn thì khác, tốt nghiệp cùng khoa, nhưng cậu ta được giữ lại trường đại học, học nâng cao để trở thành giảng viên. Cách nghĩ, cách hành động của cậu ta khá lạ lùng. Hồi Minh Thanh yêu tôi, Sơn có vẻ hơi buồn. Tuy nhiên cậu ta không tò mò. Như tôi đã nói, Sơn hơi khác thường nên cho đến bây giờ cậu ta vẫn chưa có bạn gái. Gần đây, cậu ta hay đi nghe nhạc. Đôi lần, Sơn cho vé mời để tôi cùng đi với người yêu. Nếu quá bận rộn, tôi sẽ sai hẹn dù ^T hết sức thất vọng. Một lần Sơn hỏi tôi vì sao đủ can đảm để bỏ mặc người thương yêu một mình trong thời gian dài. Tôi nhún vai. Mỗi người cần tự chiến đấu với sự đơn độc, để làm được điều gì ra hồn.

- *Vẫn có lúc người ta rất cần sự hiện diện của người khác!* - Sơn lầm bầm.

- *Tớ chẳng tin* - Tôi cười, quay lại với các bản vẽ trên máy.

- *Tớ xin lỗi!* - Sơn nói nhanh, trở về phòng riêng, khép cửa, đọc tài liệu. Thói quen gần đây, cậu ta còn trao đổi qua mobile với một người bí ẩn nào đó

Thuyền buồm

Về sau này, hình ảnh một cô gái mảnh khảnh vì gió mạnh phải vịn chặt vào tấm bảng trạm chờ xe buýt gần trường đại học vẫn quay lại trí nhớ tôi. Minh Thanh lúc ấy thường nhìn tôi với nụ cười dịu dàng. Khi tốt nghiệp và tìm được việc làm, bận rộn với công việc, cô lơ đãng hơn. Thi thoảng cuối tuần, cô ghé qua chung cư thăm Vinh. Thoảng qua khe cửa hẹp, tôi thấy vóc dáng quen thuộc ngồi im trên chiếc ghế cao, hai bàn tay trắng đặt trên đầu gối, mái đầu nghiêng nghiêng lắng nghe những câu nói mạnh và rõ vang lên từ cậu bạn tôi. Tôi nghĩ họ hạnh phúc. Tuy nhiên, có một cuối tuần, Minh Thanh đến theo đúng hẹn, kiên nhẫn và chờ đợi. Từ chỗ in bản vẽ về, tôi bắt gặp cô ngồi bó

gối trước cửa sắt, ngủ quên. Khi tôi cho biết tuần này Vinh không về, đôi mắt cô như những cánh bướm chao đảo. Tôi chạy theo ra thang máy, chạm khẽ khuỷu tay cô:

- Có gì quan trọng không? Tôi có thể nhắn qua công ty tư vấn của Vinh. Nhưng sao Thanh không điện thoại tìm cậu ấy?

- Qua điện thoại, người ta không nói được gì cả! - Cô gái nở nụ cười yếu ớt.

Tôi nhìn theo bóng cô gái khuất sau cánh cửa thang máy đang khép lại. Đột nhiên, tôi hiểu cô rất cần được lắng nghe, được trò chuyện với ai đó. Có thể là một suy nghĩ điên rồ, nhưng khó lòng cưỡng lại. Đầu tháng kế tiếp, khi nhận tiền công thiết kế biệt thự trong khu đô thị mới, tôi trích một khoản mua chiếc mobile nhỏ, gửi người giao hàng mang đến cho Minh Thanh. Một buổi chiều Chủ Nhật, ở quán cà phê dưới chân cao ốc, tình cờ tôi thấy cô và Vinh bên nhau. Chiếc điện thoại xanh bạc như người thứ ba bí mật trên mặt bàn. Ý nghĩ mình là kẻ ăn cắp hạnh phúc choán đầy tâm trí tôi, dần vật. Nhưng khát khao được nói chuyện, được nghe thấy tiếng cô gái dịu dàng trong suốt kia khiến tôi liều lĩnh.

Tôi dùng một chiếc khăn mỏng bọc ống nói, để thay đổi giọng của mình. Bằng một sự kỳ diệu nào đó, Minh Thanh không từ chối nói chuyện với người lạ. Việc không nhìn thấy mặt, không biết chắc về nhau khiến các suy nghĩ bước đi thanh thản. Ngày nối ngày, cô dần quen chia sẻ với tôi - mà cô gọi bằng ký tự đơn giản là A. - hết thảy muộn phiền, mệt mỏi và cả những niềm vui, hy vọng trong công việc hằng ngày. Cuộc sống bình lặng của tôi bỗng trở nên đầy ắp niềm vui được nghe và được lắng nghe. Một lần, vô tình tôi nói đến chữ tình yêu. Đầu dây bên kia im sững. Tôi biết, cô đang khóc lặng lẽ. "A. biết không, khi nói chuyện với anh như thế này, tôi là người có lỗi!" - Cô gái thì thầm. Tôi lặng re, rồi chỉ hỏi ngơ ngạch: "Lỗi gì chứ?". Hồi lâu, cô bình thản trở lại: "Tôi có người yêu rồi, A. ạ. Nhưng chúng tôi có quá ít cơ hội để trò chuyện đúng nghĩa. Và tôi sợ hãi khi

hiếu mình đang lừa dối anh ấy...". "Tôi hiểu!" - Tôi đáp, nhấm mắt lại. Dù chẳng bao giờ muốn, thế mà cuối cùng tôi đã nói với cô gái mình yêu bí mật tôi nắm giữ có thể giúp cô hạnh phúc: "Tại sao cô không nói thẳng những suy nghĩ với người cô yêu. Hãy để anh ấy lắng nghe một lần. Ai cũng bận rộn căng thẳng. Nhưng đừng quá che giấu chính mình. Tôi tin là anh ấy hiểu cô, Minh Thanh!". "Thật ư?" - Câu hỏi khê khàng. "Thật! Thanh thử đi!" - Tôi cố gắng mỉm cười. Buổi tối hôm ấy, tôi không điện thoại cho cô nữa.

Gần đây, Vinh về thành phố nhiều hơn. Cậu ta lấy vé đưa người yêu đi nghe hòa nhạc. Một lần, cậu ta bỗng nói: "Lạ thật, Minh Thanh của tớ như trở thành một người khác. Bọn tớ nói chuyện, hiểu nhau và thương nhau nhiều hơn. Thế mà có lúc tớ nghĩ tình yêu có thể là một thói quen nhàm chán...".

Sáng nay Minh Thanh gọi cho tôi. Cô cảm ơn lời khuyên, giọng rộn rã. Tôi cười với cô, tự nhủ đã đến lúc mình cần đổi số điện thoại. Có một lúc, cô gái hơi bối rối: "Em kể hết với Vinh. Ngoại trừ câu chuyện về chiếc điện thoại bí ẩn...". "Không sao đâu. Không phải tất cả mọi thứ đều cần phơi ra dưới ánh Mặt Trời!" - Tôi nói với Thanh câu cuối cùng. Lúc này tôi ngồi trên lan can, nhìn ra thành phố trải rộng, lấp lánh như mặt biển. Gió thổi khiến tôi như một chiếc thuyền buồm căng gió, chờ đợi hạnh phúc mới sẽ đến, tình cờ.

Đ.Q

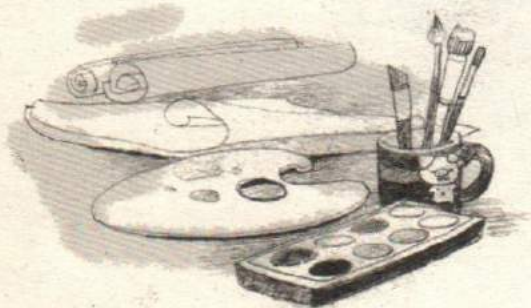
Trên bàn biên tập

Đây không phải là một câu chuyện tình yêu, nhưng lại có thể khiến người ta tưởng tượng ra nó trong một tương lai nào đó của các nhân vật. Phong cách trẻ trung, lối viết sinh động, cá tính hoàn toàn chinh phục người đọc.

SARIF

ĐANG NGẮM BẮN

[A.ANH]

You're a mad dog!

Yeah, I am, so I'm gonna bite you now!

Bốp! Chát! Hự! Coong! Huỳnh huých! Phuiii!

Tôi không nhiều thời gian để thông dịch cho bạn đoạn đối thoại và âm thanh vừa rồi, mà thật sự thì nó cũng chẳng hay ho gì mà phải dịch ra cho thẳng thớm. Bạn cứ nôm na hiểu là tôi vừa mới tát lần má một gã cao to đẹp giai vì tội dám kéo giật mình lại để hôn. Thang máy vừa mở xịch với tiếng tiếp tân lạnh lùng: "Tầng 15, kính mời quý khách bước vào", và tôi cứ thế lao ầm ầm tới cửa, mãi đến lúc đặt chân được ra tiền sảnh khách sạn thì mới dám hít khí vào đầy lồng ngực cho một tiếng thở phào. Đương nhiên trước khi bỏ

chạy, tôi đã kịp chỉ thẳng vào mặt Sarif với ngón trỏ hăm dọa và nói dần từng tiếng:

- *Mày đứng yên ở đây cho đến khi tao ra khỏi đây!*

Nghe cứ như chuông Hồng Kông ấy nhỉ! Nói thật nhé, có súng đấy, có cả đạn nữa, và Sarif là một thiện xạ đẳng cấp quốc tế. Tôi thì mới gần 19 tuổi, trong người không một tác sắt nếu trừ đi hai cái gọng trong áo bra, lại chỉ là một đứa làm thêm có bốn phần phục tùng ông chủ. Nay, tôi không đùa chút nào đâu, và bạn đừng có đặt câu hỏi vì sao nữa được không?

Chỉ đơn giản vì anh ta là Sarif.

1 Đoàn Thái Lan do tôi phụ trách có số lượng đông nhất, lượt sân bay đưa đón đi về nhiều nhất và cũng có nhiều nhất hiềm khích với chủ nhà Việt Nam. Thừa nhận đi, người Thái Lan là bạn và cũng là đối thủ trên nhiều lĩnh vực, mà bây giờ thì tôi chắc rằng chỉ cần họ kèn cựa nhau vì những tấm huy chương này thôi cũng là quá đủ phiền toái cho mình rồi. Cứ tưởng tượng bạn là tôi mà xem, khi giải đấu bắt đầu, bạn, một tình nguyện viên lương cứng 100 ngàn đồng/ngày, sẽ phải chịu trách nhiệm với hơn 40 anh, chú, bác, ông Thái Lan.

Ngày đi làm đầu tiên là một sáng mưa rơi tí tách, những hạt nước liên thanh cứ thế vả vào mặt như lâu lắm rồi mới thỏa nguyện hành hạ con người. Tôi lên xe theo phong cách "chậm mà chắc" đến khách sạn, gửi tại bãi đỗ rồi bắt taxi lên sân bay đón chuyến thứ nhất. Mặt mũi tươi tỉnh lên nào! Cười xinh nào! Chẳng biết bao nhiêu lần tôi phải tự hét vào tai mình như thế, bất chấp cái tò mò của bác tài cứ tùm tùm cười trong gương chiếu hậu, nụ cười ấy theo ánh sáng hắt chéo bóng lên trần xe loang loáng. Mười cây, hai mươi cây... Quãng đường đi dài, mờ, khóa lấp mưa và thật nhiều lo lắng.

Giương ô trắng giữa rừng áo mưa đủ màu, tay giờ nắm bảng "Welcome Thailand" theo cái cách người ta vẫn để đơn lên tòa "Hãy giải quyết vụ việc của tôi!", thế là quá đủ để những anh chàng Thái lần đầu đến Việt Nam có ấn

tượng với cô nàng liên lạc viên của họ, một ấn tượng có thể gọi là thú vị. Khác với tinh thần "cảnh giác chiến đấu" tôi đã chuẩn bị cho mình, không gương mặt nào lạnh te tái, không ánh mắt nào phảng phất chút... sát khí của nghề xạ thủ, và lối phát âm tiếng Anh mang ngữ điệu địa phương cũng thừa rành mạch để tôi tiết kiệm được sức lực chân tay.

Và họ cực kỳ thân thiện!

2 Cho phép tôi xưng hô với họ là tao - mày, bất kể đối tượng là ai, bao nhiêu tuổi, bắn trúng bao nhiêu phát đạn trong một lượt thi đấu hay lon hăm bao nhiêu vạch bao nhiêu sao, đừng nghĩ rằng tôi hỗn láo. Vì bạn biết đấy, với hai đại từ nhân xưng I và U, tôi có thể nói chuyện với họ thật thân mật, và bất kỳ người thông dịch nào khi kể lại câu chuyện của mình với người nước ngoài đều chuyển sang tao - mày hết. Đây là một quy tắc bất thành văn của những người nói tiếng Anh, thế thôi.

Ví dụ như mỗi khi Wat giành lấy mu bàn tay tôi để ký lên đó, ông vẫn cười thế này:

- *Mày không được rửa tay đâu nhé, năm sau sang Bangkok tao sẽ kiểm tra!*

- *Nếu mày không để tao tắm suốt một năm, khi tao sang người sẽ bốc mùi và chúng mày cũng chẳng thể ngủ được đâu!*

Đơn giản vậy, gần gũi vậy. Tôi chẳng mất chút thời gian nào để trở thành người bạn được họ trân trọng, yêu quý. Mọi bữa ăn, giờ nghỉ, những chuyến mua sắm và dạo chơi của họ đều do tôi sắp xếp. Mọi giao tiếp trong khuôn khổ "phi Chính phủ", tức là không mang tính ngoại giao long trọng, đều do tôi đảm đương. Khoảng thời gian quán quýt và chăm sóc lẫn nhau này thấu quện nhanh như khi bạn đánh bóng một quả trứng với đường bằng dụng cụ chuyên dụng, cả hai đều rất ngọt và xốp. Một điều thú vị là khi những chàng trai của các đoàn khác (đặc biệt là đoàn Việt Nam) ra bắt chuyện với tôi, người Thái tỏ vẻ ghen ra mặt(!).

Hôm nay là một chiều cả đoàn, chính xác là nửa đoàn vì nửa còn lại vẫn chưa sang Việt Nam, rủ nhau đi ăn gói

tôm. Nước chấm thơm lòng, cay xè, thêm bao nhiêu ớt cho đúng khẩu vị của người Thái, lại sẵn mù tạt cùng rất nhiều gia vị khác. Đang ăn ngon lành, bỗng Manto nói to:

- *Thật bất công khi Lyn (cách phát âm của tên tôi) chỉ gọi mỗi Kanchuk là **darling**, chúng ta phải thi đấu sòng phẳng chứ nhỉ?*

- *Thi kiểu gì nào? -* Máy chàng trai nhao nhao hưởng ứng - *Thi ăn mù tạt nhé!*

Thế là xong! Tôi chưa kịp phản ứng gì thì đã thấy tuyến lệ của mình ộc ra giàn giụa vì bụi mù tạt bay tung tóe, những thìa mù tạt được vẩy rung rẩy lên mâm thức ăn cứ như chan nước canh và mười mấy cái miệng thi nhau múc từng húp nhanh tựa lật tay. Chán chả buồn chết! Cười đến méo miệng, nước mắt nước mũi đổ ròng ròng, chuyện nôm ọe vì ợ chỉ là một con thỏ đang ăn cỏ.

Đột ngột, Kanchuk ghé tai tôi thầm thì, hơi nóng bùng của mù tạt và ớt vẫn còn làm tôi sồn gai ốc:

- *Nhưng có một người mày tuyệt đối không được lại gần. Nó tên là Sarif, nhớ chưa?*

3 Tôi bị Sarif cuốn hút ngay từ cái nhìn đầu tiên, một gương mặt đẹp như tượng cùng với dáng dấp cao ngạo thần thánh. Anh ta ngạo nghệ thế nào tôi sẽ có dịp kể cho bạn sau, nhưng trước hết thì cứ miêu tả vẻ ngoài phong cách của Sarif đã: Mũi vừa cao vừa thẳng tuột như cầu trượt bọn trẻ con thích mài đũng quần, mắt hai mí với lông mi rậm dài còn hơn chuốt mascara. Và đôi môi. Cong lên gập khúc từng đường viền chứ không bao giờ hé ra, không bao giờ cở mở. Tạ ơn Chúa là Manto đã nói trước với tôi nghề phụ của anh ta là diễn viên, không thì có lẽ tôi sẽ đột quy vì choáng mắt. À, mà anh ta cũng là người giỏi nhất đoàn. Bochieu.com.

CHÚNG MÀY CÓ BIẾT
NHỮNG CÂY SÚNG NÀY
GIÁ BAO NHIÊU KHÔNG ?

MÀY HÃY
GIỮ BÌNH TĨNH
MỘT CHÚT,
NHƯ VẬY
THÌ LỖI
TỪ PHÍA
SÂN BAY
SẼ ĐƯỢC KHẮC
PHỤC NHANH
HƠN ĐÂY.

MÀY CHỈ LÀ MỘT ĐỨA
SÍNH VIÊN !
MÀY KIẾM ĐƯỢC BAO NHIÊU
TIỀN ?
CÓ BIẾT TAO TỐN BAO NHIÊU
CHO MỘT KHẨU SÚNG
KHÔNG ?

ĐỦ ĐỂ
TAO MUA
PHÉP LỊCH SỬ.

Trong hai giây, tôi sững sờ, ánh mắt của Sarif hằn lên vẻ hằm hê rõ rệt. Những người còn lại thì thâm hốt hoảng, nửa lo cho tôi, nửa sợ làm mất lòng Sarif. Thì rõ, anh ta là vận động viên cử nhất cơ mà, lơ mơ chàng lơ tay súng thì mất huy chương về Việt Nam như chơi! Nhưng lúc đấy tôi hơi đầu mà nghĩ đến những thứ ấy, chỉ đơn giản tôi đang ngạc nhiên và thương hại. Một cách chậm rãi, tôi gạt tay Sarif đang giơ lên súng sộ, từ tốn trả lời:

Hiệp đấu 0-1 của chúng tôi kết thúc như thế, gọn nhẹ như một cú knock-out. Chưa đầy tiếng sau, hiệp hai đã bắt đầu ngay giữa đại sảnh khách sạn, giữa tất cả những người bạn Thái mà tôi đã trở nên thân thiết, họ vốn từ đầu đã không tiêu hóa nổi Sarif. Chàng khi vừa cầm chìa khóa phòng từ tay tiếp tân đã ném thẳng một chìa ra trước mặt tôi, hất đầu ra lệnh:

- Hai giờ đêm nay tự mở mà vào, tao sẽ đặt sẵn champagne!

Ô! Diên cũng có cái lý của diên chứ! Tôi cười khẩy, cầm chìa khóa lên rồi đưa luôn cho một chị tạp vụ đang đứng gần đấy, đương nhiên là nói bằng tiếng Anh để cho cái người thực sự cần hiểu kia sẽ phải hiểu:

- Chị à, hai giờ đêm nay quý ông này muốn dọn đồ về nước, tưng bưng như một ông hoàng lê lết!

Cho đến bây giờ tôi vẫn thấy cái cảm giác lâng lâng khi ghim cương được một con ngựa chứng đang róc rách chảy trong trí nhớ, cả gương mặt đối từ đỏ bầm sang tím tái của Sarif cho đến cú đá đánh âm vào cửa thang máy khi anh chàng nổi cơn diên tiết, và cả những người bạn Thái còn lại ủa ra vỗ tay hoan hô tôi nữa. Những đứa trẻ hư cần một cô bảo mẫu nghiêm khắc. Còn Sarif, có hư hay không?

Thú thực, chẳng hiểu sao tôi vẫn thấy giữa chúng tôi có một ma lực kỳ lạ.

4 Bữa liên hoan tổng kết giải đấu được tổ chức ở một quán ăn dân tộc, có rượu và các món đặc sản. Từng đoàn đều đi cùng liên lạc viên của họ và theo lệ thì mỗi người sẽ có tiền *tip*, tùy tâm các vận động viên. Nhiều người hỏi xin địa chỉ, email hay điện thoại của tôi, nhiều không đếm hết, kể cả thành viên các đoàn khác. Và *tip* thì, thôi rồi.

Ngoài tiền *tip* chung của đoàn, tôi còn được thêm từ những người bạn Thái, họ đã khóc khi sắp phải chia tay tôi. Tôi từ chối. Tôi thà đổi tiền để có được những giọt nước mắt của họ. Và, ừ, tôi cũng sẵn sàng các thêm tiền của chính mình để được nhìn thấy Sarif khóc.

Sarif không *tip* cho tôi đồng nào. Từ đầu đến cuối chàng chỉ nhìn tôi soi mói, chòng chọc, tìm mọi cơ hội để công kích và mỉa mai. Tôi là Miss Vietnam Universe mà. Tôi là người nổi tiếng mà, còn chàng á, chẳng là cái gì đâu, bao nhiêu bộ phim, bao nhiêu huy chương, bao nhiêu tiền hay fan của chàng đều không bằng một nụ cười tôi ban tặng khi Wat ú ớ tiếng Việt: "*Lyn à, em đẹp lắm!*". Rồi chàng từ từ rải rộng tay, chỉ khắp những liên lạc viên còn lại:

- *Mày được yêu quý hơn chúng nó chỉ vì mày đẹp!*

- *Đẹp chỉ là cái bên ngoài. Tao quan tâm cẩn thận đến mọi người nên tất cả đều mến, thế thôi.*

- *Nhưng mày đâu có tốt với tao đâu?* - Sarif nói ngang phè, vẻ giận dữ đúng kiểu trẻ con đang giận lẫy.

- *Thế mà tao cứ nghĩ mày đẹp trai cơ đấy! Mày là một đứa trẻ xinh đẹp hư hỏng, khi không được ai yêu quý nữa thì đâm hỗn. Mày từng ngoan và biết nghe lời mẹ cơ mà, phải không?* - Tôi kết luận bằng một điều thừa sức dồn Sarif vào thế bí. Thích phản kháng hay đồng tình đây nào?

Buổi tiệc kết thúc bằng cảm tưởng của thành viên các đoàn phát biểu về chuyến thi đấu tại Việt Nam. Rất nhiều lời khen ngợi nồng nhiệt. Và Sarif, hiền ngang như một chú ngựa chưa từng nhớ là mình đã có lần lộn vó, nói thản nhiên:

- *Chỉ có một điều tao chưa làm được!*

- *Là gì?* - Ai cũng tò mò.

Chàng quay mặt sang phía tôi, nâng cằm tôi lên, chỉ vào giữa trán:

- *Kiss her!*

5 Trưa sân bay nắng gắt, những băng ghế đỏ xanh lổn nhổn trong khoảng sảnh tròn nhẫy đá hoa cương. Những âm thanh bát nháo pha trộn từ tiếng trẻ con léo nhéo, tiếng phát thanh viên léo nhéo, tiếng ngôn ngữ của đủ các quốc gia léo nhéo có thể làm bất cứ ai phát mệt, nhưng tôi thì lại thấy mình hết sức điềm tĩnh. Những nao nao khó nói của buổi chia tay nhiều bịn rịn hẳn là đã nói rộng lòng tôi ra.

- Mày kỳ lạ lắm! Tao không quên mày đâu!

Một giọng nói nhỏ như tiếng muỗi đột ngột phả thẳng sau gáy, hơi thở nóng bùng sát sát vành tai khiến tôi cứng người, trong giây lát không hiểu có gì vừa xảy ra. Một ai đó chạy thẳng đi, hàng bánh xe vali rít mạnh kin kít trên sân. Và Manto đi từ phía sau lại, vỗ nhẹ lên vai tôi, giọng vui vẻ thông báo nhưng cũng không hẳn là hài lòng:

- Nó đã xin cho mày *Hè năm sau* sang Bangkok làm part-time cho Liên đoàn chúng tao. Giấy tờ nó đưa đây, xem đi, nếu đồng ý thì ký vào rồi gửi qua bưu điện.

Đường bằng dài ngút mắt. Những người bạn Thái của tôi đi rồi. Nhiều cô gái xinh đẹp trên tấm pano cười hàng trăm lần giống nhau. Sarif đi mất rồi. Động cơ vào guồng ồn như ba ngàn con ong vò vẽ đang cùng nhau đập cánh. Tôi chệnh choáng với tệp giấy tờ trên tay, một mảnh giấy dính kèm viết những điều gì chưa kịp đọc. Trời xanh trắng nắng. Chắc chắn không thể có một lời xin lỗi đâu. Máy bay chỉ còn là một mô hình chuồn chuồn tre nhỏ xíu hất tung lên trời. Hẳn là anh ta đang thách thức. Hoặc là bầu trời Việt

- Thái hàng ngàn lần giống nhau. Năm sau, trận chiến ở Bangkok có thể bắt đầu từ một viên đạn tầm xa...

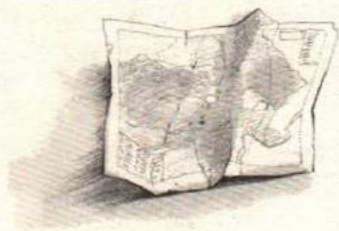
A.A

Trên bàn biên tập

Một nửa
vàng trắng rất
cô đơn, thêm nửa vàng
trắng ghép lại trở thành
ánh trắng rằm rục rã.
Tình yêu cũng thế, những
mảnh ghép cứ dần dần tìm
đến với nhau, trùng khớp.
Đặc biệt khi chúng có sự
đồng cảm về nỗi đau.

THÊM MỘT MẢNH TRẮNG KHUYA

[ĐỖ QUYÊN]

"...Có hai nửa
vàng trắng, tìm
nhau cho tròn bóng
đêm..."

Đầu tháng Mười,
buổi chiều cô rúm lại
thành một khối
vuông cô độc lạnh
lẽo. Sân bóng vắng
tanh, mặt bê tông
thô nhám như muốn
phản chiếu lại sắc
trên cao. Cô gái nhỏ
đứng giữa sân, đôi
mắt nâu khê khàng
quan sát từng hạt
trong suốt nặng nề
rơi. Khoảng xám
mênh mang, và
ngày càng sẫm lại.
Cô gái vẫn đứng yên
bất động. Sơ mi
trắng, jeans và ba lô
nâu đã bạc màu.
Quả bóng rổ màu
rêu kỳ lạ ôm trên
tay. Tất cả đều ướt
đẫm...

...Quán cách sân
bóng không xa.
Giám giữ đằng sau
những ô kính trong
veo là bầu không khí
ướp hương cà phê
rang ấm áp, sau
lạnh dần. Phố xá đã
lên đèn. Thế giới bên

ngoài cửa kính nhòe nhoẹt nhiều thứ ánh sáng màu di chuyển trên nền xám đen tĩnh lặng. Bức tranh đêm hiện ra, rõ dần từng đường nét...

1 Nếu có gì đặc biệt ở một cô gái khiến tôi quan tâm, hẳn đó là sự sống động vui tươi mà tôi luôn thiếu. Nàng thuộc mẫu con gái như vậy. Luôn cười, luôn nồng nàn và đầy nhiệt huyết. Bao giờ nàng cũng hết mình. Hết mình sống. Hết mình yêu. Và khi nàng hết yêu, cái hững hờ như trận bão tuyết quất vào tôi giữa trưa Hè nóng bỏng. Cao Thùy Đan. Một cái tên, một nỗi ám ảnh. Ngay cả trong những giấc mơ, với hình ảnh một cánh đồng hoa trong nắng sớm, hay Mặt Trời vàng cam lặn tròn trên bầu trời xanh thẳm. Những giấc mơ dài chưa có ngày tỉnh dậy.

Ngoài Đan ra, chưa bao giờ tôi nghĩ đến những cô gái khác trong trường với bất kỳ xúc cảm đặc biệt nào. Lam Anh lại càng không. Nhỏ hơn tôi hai tuổi, em gây ấn tượng bởi sự chăm chỉ phi thường. Xét về nét thì Lam Anh cũng thuộc hàng xinh xắn. Nhưng vẻ hiền lành đến mức cù lần khiến những ý đồ cưa cẩm phải chùn chân. Chẳng hiểu vì sao, Vỹ, cùng khóa với tôi, bỗng có được Lam Anh. Sự vụ này khiến cả trường xôn xao mất mấy hôm. Một vụ cá cược giữa bọn con trai với nhau? Tôi không quan tâm lắm, nhưng lòng thầm nhủ: Thùy Đan hơn đứt cô bé bình thường này. Để rồi, dường như, Vỹ cũng có cùng suy nghĩ ấy.

2 Một chiều mùa Hè oi nồng, tôi tìm thấy em giấu mình dưới gầm cầu thang gần giảng đường, mắt nâu buồn rầu không rời vết bẩn dính trên tường chỉ để ngăn dòng nước đang chực trào ra. Thấy tôi, em nở nụ cười khô cứng đến gượng gạo:

- Chị Đan đâu anh?

- Em thật sự muốn biết?

Ánh mắt lảng đi, xa xăm.

Nàng đang ở cùng Vỹ. Suốt hai tuần kể từ khi họ xuất hiện công khai bên nhau. Cái ý nghĩ ấy gây đau đớn cho tôi và em, là hai kẻ vừa bị gạt ra khỏi con đường tình yêu chật

hẹp vốn đã khắc nghiệt và lắt léo. Khoảng trống im lìm dưới gầm cầu thang tách biệt hẳn với thế giới xung quanh. Giam hãm trong đó là hai mảnh cô đơn uất nghẹn như con sư tử bị mắc bẫy, nổi kiêu hãnh về những gì đã có trước đây giờ chỉ là sự thảm bại đang run rẩy chờ thương hại. Không chịu nổi sự im lặng, tôi cất tiếng:

- Em biết Đan là người như thế nào không?

Lắc đầu buồn bã.

- Anh cũng không. Anh đã tưởng tượng ra một Thùy Đan, yêu cô ấy, làm tất cả vì cô ấy, hiểu đến từng ngóc ngách tâm hồn cô ấy... Và cô ấy đối với anh cũng thế. Nhưng tiếc thay, mọi thứ vẫn chỉ là tưởng tượng. Bọn anh chia tay. Nhiều khi anh nghĩ về Đan để rồi thở phào nhận ra: Anh và cô ấy đã chẳng có gì hết, kể cả kỷ niệm!

Tôi kết thúc câu nói dài với âm sắc giận dữ. Nỗi thất vọng bất ngờ giáng vào tôi một cú đòn đau.

Im lặng. Em lấy từ đáy ba lô căng phồng ra một quả bóng rổ. Chợt vỡ ra lý do vì sao chiếc ba lô luôn to quá khổ. Hiện ra trước mắt tôi là cái dáng em đi khó nhọc, là hai vai oằn xuống dưới sức nặng của sách vở, và thêm vào đó, giờ tôi mới biết, quả bóng màu rêu kỳ lạ này.

- Từ những năm cấp 3, Vỹ đã là niềm mơ ước của em. Em học ngày học đêm để đậu vào đây cũng chỉ vì Vỹ, dù em hoàn toàn có khả năng sang Mỹ và say sưa sống với ước mơ được học về nghề đạo diễn. Anh không biết đâu, khi Vỹ nói yêu em, em đã khóc, khóc vì sợ hãi, khóc vì kiệt sức, khóc vì hạnh phúc... Anh ấy bảo em nên tập thể thao để bớt ồm ỷ. Thế là em tìm mua một quả bóng rổ, màu rêu thay vì màu cam vì Vỹ thích màu này nhất. Và đợi... anh ấy đến dạy em, Cả năm rồi, ngày nào em cũng mang quả bóng này theo, ngày nào em cũng chờ anh ấy đến tối muộn ở sân bóng rổ sau khi tan học, và ngày nào cũng lúi thủi đạp xe về. Một mình.

Em ngừng để lấy hơi. Cái nhìn soi vào mắt tôi xáo trộn nhiều nỗi đau khổ. Không ghìm được nữa, em khóc.

- Buồn làm sao khi Vỹ chưa từng thay đổi. Đến giờ em mới nhận ra em ngu ngốc đến dường nào... Em đã đánh đổi cả ước mơ để lấy một tình yêu mong manh phù phiếm. Và Vỹ. Và 2 năm trời vật lộn với những gì mình chẳng hề yêu thích.

3 Suốt kỳ nghỉ dài, tôi vẫn thường kiếm cớ lên trường khi không tìm thấy bóng Đan giữa khoảng sân rợp nắng. Nhưng những hôm trời âm u, xen lẫn ký ức về tình yêu đã vỡ, tôi còn tìm thấy trong lòng mình một nỗi lo sợ mơ hồ. Nên bên tông xám, những trận đấu bóng rổ xa lạ, mùi mồ hôi, những âm thanh ồn ào vui vẻ... cô độc giữa khung cảnh ấy là bóng áo sơ mi trắng và chiếc ba lô nâu căng phồng nổi chờ đợi... Cứ thế, ngày tháng trôi mất tăm trước khi người ta kịp hối tiếc. Tôi vượt qua mùa Hè với trái tim bẽ bộn ưu tư.

Năm học mới. Cái bóng của quá khứ vẫn cứ đè nặng ruột gan, tôi quyết định hẹn Đan ở quán quen gần sân bóng rổ. Một lần thôi, để tán gẫu. Như những - người - bạn vẫn thường làm.

Hôm đầu tiên, nàng không đến. Ngồi đến tối muộn, cốc đen nóng trên bàn nguội ngắt và đắng lạ thường. Tôi uống cạn. Đi về ngang sân bóng, nhắc thấy đáng ai đó ngồi cô độc. Như là em, Lam Anh.

Ngày hôm sau, tôi lại chờ. Khi tới, Đan mỉm cười, vẻ tươi tắn thường nhật che lấp chút bối rối ánh lên trong mắt. Nàng đến muộn. Đá trong cốc của tôi tan ra thành một lớp trong suốt bất động phía trên màu đen của cà phê. Câu chuyện kéo dài không quá mười phút mang nhiều âm thanh leng keng của thìa inox va vào thành cốc thủy tinh. Hỏi. Trả lời. Và gượng cười. Cái nhàm chán len vào từng lời nói, gây ngạc nhiên không kém vị đắng bất thường của cà phê nguội. Tôi kín đáo quan sát Đan qua những khoảnh khắc hiếm hoi nàng quay mặt đi, vờ chăm chú nhìn ngó gì ngoài đường. Cái bình thần của nàng khiến tôi như man như dại. Tôi ngắm nàng, khuấy cốc, uống, lảm nhảm vài câu để lấp đi khoảng trống dài khắc khoải, rồi lại cười. Mãi cho đến lúc nàng đứng dậy, định về, tôi mới bừng tỉnh.

- Nhưng, anh...

- Em về.

Ra đến cửa, thốt nhiên Đan ngoái lại nhìn tôi. Mắt hấp háy sáng, nàng nói to:

- Hãy tìm một ai đó hiểu anh và yêu anh, theo cái cách mà em không làm được!

Rồi Mặt Trời của tôi le lói những tia cười cuối cùng trước khi bước nhanh ra phố. Áo khoác vàng chanh khuấy dần sau hàng cây bạch đàn cành lá xào xạc. Hết. Tôi về. Hai bàn tay cứ buốt dần đi trong gió Thu, vẫn chênh choáng cái vị đắng gay gắt của cà phê nguội. Qua sân bóng, thấy ai đó đang dắt xe đạp, trên vai là chiếc ba lô to lớn. Sờ mi trắng.

Tôi biết đó là em, Lam Anh. Khi mắt em chạm vào mắt tôi, và cái nhìn của em như thẳng thốt điều gì. Dường như đôi mắt ấy có sức khơi gợi niềm cảm thông sâu sắc đến mức khó hiểu. Lam Anh, em này, đừng mãi chờ đợi điều không tưởng như vậy! Quay về đi thôi, về cùng tôi.

Đêm ấy, phố phường vắng tanh vẫn chỉ độc tiếng âm ì của máy xe vang vọng, nhưng kỳ lạ thay, tôi lại thấy tâm hồn mình cuộn sóng.

4 Tôi không thường lên quán nữa. Ở trường, mọi thứ vẫn bình yên như thế. Những gì chưa có dịp sắp xếp, tôi tổng đại vào một ngăn nào đó trong tim. Khóa chặt. Cả Đan. Cả Vy. Cả em nữa, Lam Anh.

Thế mà, bỗng dưng, tự tôi lại đào bới động hỗn độn ấy lên, trong một buổi chiều đầu tháng Mười. Con mưa ập xuống xám cả trời đất, tôi lại tấp xe vào quán một cách vô thức. Bỏ quên tách đen không đá một lúc lâu. Rồi nhận ra hương vị quen đến rùng mình của cà phê nguội ngắt không nóng không lạnh, lại ngồi sắp xếp mọi thứ vào đúng vị trí của nó, cái việc mà tôi vừa khẳng khẳng thoái thác. Bỗng thấy nhớ một chiều mùa Hè, bóng áo trắng ngập ngừng ở sân bóng vắng tanh mỗi tối... cái gì đó dịu dàng tràn ngập tâm trí tôi, tách biệt với vầng Mặt

Trời sôi nổi của Thùỵ Đan. Giống như một mảnh trăng khuya, chỉ một lần cùng tôi chia sẻ nỗi cô đơn, nhưng dư âm còn văng vất hoài không dứt. Ngoài phố, những dải ánh sáng màu cuốn lấy nhau trong bầu không khí mát lạnh. Mưa đã tạnh được vài phút. Trời đêm quang đãng lạ kỳ. Chợt nhận ra những chiều ngồi quán chẳng phải vì chờ đợi tình cũ trở lại, mà là do nỗi khát khao một ánh nhìn thấu hiểu xuyên suốt bóng đêm, chạm khẽ vào trái tim. Nếu như hôm ấy không có bóng trắng đeo ba lô làm bạn đồng hành, dù chỉ trong một quãng ngắn ngủi, đường về qua sân bóng sẽ dài và cô độc lắm.

Quả bóng tròn màu rêu nằm lơ lửng trên mặt đất xám ẩm ướt. Cô gái nhỏ bước đi, cùng với chàng trai đang đứng chờ cô phía bên kia đường. Nhiều ngày qua, chàng trai vẫn chờ cô ở đó, họ trôi đi cùng nhau, băng ngang qua nhau và khẽ chạm vào nhau bằng ánh mắt, chưa bao giờ dừng lại nói chuyện. Nhưng lần này khác. Những sợi tóc ướt bám trên hai bên má cô gái phản chiếu cái lấp lánh của thành phố ban đêm. Không có những tâm sự dài dòng, cô gái nói với chàng trai về quyết định du học, tiếp tục theo đuổi ước mơ bị gián đoạn hai năm nhưng không lúc nào không cháy bỏng. Cô sẽ đi, sẽ học cách chờ đợi những điều có thực, và sẽ trở về khi thấy lòng đã vững. Chàng yên lặng lắng nghe, rồi dừng bước, đưa tay lên siết nhẹ đôi bờ vai nhỏ bé ướt đầm của cô gái. Khối vuông xám ngất ban chiều chợt vỡ òa. Trăm ngàn vệt màu sắc của phố xá trong đêm đan vào nhau, óng ánh như tơ, khẽ khàng trải rộng ra, lan tỏa. Dưới ánh trăng thượng tuần, cô gái nhón chân đặt lên môi chàng trai một nụ hôn còn thơm mát mùi mưa.

Vừa đủ để cả hai biết mình sẽ không bao giờ cô đơn nữa.

D.Q

Trên bàn biên tập

Truyện như
một sự giải
thích bổ sung cho câu hỏi:
Tại sao yêu nhau không
đến được với nhau? Vì
"yêu nhau không đủ để
thay đổi bản ngã vốn có".
Tôi thích câu trả lời này.
Nó là sự thật!

NGÀY CUỐI CÙNG BỊ MẮT

[ZELDA]

1. Cửa sổ gió

Rei trở lại vào một ngày tháng Tư.

Là một ngày tôi cầm cùi với iPad để duyệt nốt kịch bản phim cho một quảng cáo ngân hàng, với cốc café vơi hơn nửa đã nguội. Trời đổ dần màu tối, in mảng lên nhà thờ chìm sau dãy lá xanh non ngoài cửa sổ. Gió thổi mát nhẹ như đèn bù cho cả ngày nóng chuyển mùa nắng cóm nhạt. Tôi ngược lên, và thấy tấm lưng của Rei. Không nhầm lẫn đi đâu được, vẫn bờ vai nhỏ ấy, chiếc áo cardigan màu navy ấy, và đặc biệt mái tóc buông lơ lửng tự nhiên xoắn những lọn nhỏ nâu nhạt không níu giữ. Tôi mấp máy gọi tên cô. Rei không nghe thấy. Đã bao nhiêu lâu rồi nhỉ?

Gấp iPad lại, tôi nhấp nốt ngụm café cuối, thả lưng vào ghế sofa êm bọc màu cát, nhìn Rei chăm chú, cố lục lại yêu thương từ một miền cũ kỹ. Rei ngồi bên cửa sổ to màu xanh nhạt, tựa tay vươn cổ trắng nhỏ ra bên ngoài. Cô từng rất thích những ngày gió. Và nghe nhạc. Tôi hơi nghiêng đầu. Không còn sợi dây tai nghe màu mè nữa, chỉ còn hai sợi dây trắng mảnh dẫn đến chiếc máy nghe nhạc màu đen trên

bàn. Tôi bật cười. Rei cũng chẳng nghe thấy, cũng chẳng cảm thấy tôi nhìn cô phía sau. Cô ngay trước mắt, mà nỗi nhớ cứ hiện về. Nỗi nhớ quánh đặc cả không khí, tưởng như những âm thanh bất tận từ chiếc tai nghe nhỏ rỉ ra sẽ trở thành những dòng nước buồn thấy được. Trời thì gió, nhưng tôi thì bất động. Đã bao lâu rồi nhỉ?

Trên bàn Rei còn có một quyển sách và một cốc smoothie màu đỏ tím. Ngón tay cô gõ nhẹ lên bàn thanh thoi. Chẳng có vẻ gì là chờ đợi. Có lẽ cô ấy đến đây một mình. Vào một ngày đẹp trời, người ta cũng có hứng thú tận hưởng cuộc sống một mình lắm chứ. Nhưng chắc chắn Rei phải nhìn thấy tôi, hoặc nhận dạng ra tôi, hoặc là phải có một tí gì trong tiềm thức là có người ngồi ở góc sofa cạnh cửa sổ có dáng giống như một người cô đã từng quen biết chứ. Chưa nói đến là chúng tôi đã từng yêu nhau. Tại sao cô không cất tiếng gọi, tại sao cô không đơn giản là kéo ghế ra, ngồi trước mặt tôi và lẳng lặng ngắm nhìn tôi làm việc như ngày xưa vẫn thế? Và tại sao tôi không đứng lên, đi đến chỗ cô cho đến khi cô nhận ra, ngược mắt ngờ ngàng và mỉm cười trong ánh sáng cuối ngày? Mọi thứ có thay đổi gì đâu. Lần cuối gặp cô cũng chẳng phải là chia tay. Nhưng chúng tôi không gặp nhau nữa. Nghĩ về Rei, tôi cứ ngỡ như đã thuộc về miền xa xôi lắm, nhưng nhìn cô xác thực nỗi từng sợi tóc lơ thơ trong khúc sáng từ ngoài hắt vào, thẳng như Rei vẫn ở cạnh tôi mới đây thôi. Thời gian có lúc tưởng kéo dài bất tận, thế mà gặp lại cứ nghĩ chỉ ngắn như một ác mộng cô đơn. Thế mà cũng gần ba năm rồi đấy.

Tôi khề nhắc người dậy. Người ta khi gặp lại người mình yêu, cơ thể hoặc sẽ phản ứng quá nhanh hoặc sẽ chết lặng tại một chỗ. Có vẻ như tôi thuộc loại thứ hai. Kí ức mờ nhạt, tôi không nhớ rõ vì sao Rei chia tay tôi. Chỉ là một chuyến đi xa về, Rei biến mất. Không còn một dấu vết trong căn hộ hai đứa ở chung. Đến cả đôi dép cô đi trong nhà cũng được gói kĩ trong túi rác màu xanh. Tôi đi tìm mãi, nhưng chẳng thể nào thấy cô lại được nữa. Cuộc sống nhàm chán, nhưng không quá đổi khó khăn. Vẫn có những mối quan hệ lấp vào, những khuôn mặt thay thế với mùi son môi luôn chạy

theo quảng cáo mới nhất. Vậy mà giờ gặp lại Rei, tôi cứ như quên sạch tháng ngày qua, cả chuỗi quá khứ chỉ còn sót lại đúng cô ấy.

Tôi thẳng người, bước về phía cô ấy, kéo ghế và ngồi xuống.

Tôi hơi vươn cổ ra ngoài, nhìn về chiếc đồng hồ lớn chạm đá trên nhà thờ. Hơn 6 giờ tối. Các cửa hàng sáng trưng dù trời vẫn còn màu xanh xám mờ. Tôi xoay lại nhìn Rei. Cô vẫn xinh như thế, và nhướn mắt nhìn tôi, và cười. Ba năm mà cứ như một bản Nocturne của Chopin. Tôi vội quay đầu, hướng mắt về phía tán cây đung đưa. Chà, nếu tôi cứ lạng ra nhìn cô ấy, đầu tôi sẽ bị trắng toát, trống rỗng xâm chiếm và chẳng nói được gì hay ho mất.

Rei bỏ tai nghe xuống, dùng hai ngón tay chạm chiếc ống hút, xoay xoay quanh thành cốc: "*Sho, anh xong việc rồi đấy à?*".

2. Tám bản đồ

Sho-chan nhận ra tôi.

Dù có cố gắng giữ thần nhiên thế nào, đầu óc tôi vẫn như bị đánh bật bởi một chiếc lò xo. Tôi đã giữ mọi liên lạc ở mức nhỏ nhất. Thu mình vào trong căn hộ thuê ở phía nam trung tâm, tôi cứ nghĩ xác suất gặp lại người quen cũ sẽ chỉ còn là số không. Chẳng có gì là khó nếu thực sự muốn biến mất, và yên ổn. Nhưng ngay khi nhìn thấy Sho, tôi biết là chẳng có ích gì. Giống như khóc trong mưa vậy. Sẽ chẳng biết được bao nhiêu là đủ cho nỗi buồn. Nhưng tôi chẳng chạy đi đâu cả. Tôi tiến nhanh đến khung cửa to sáng nhất, và thả tóc mình xuống, che bớt phần khuôn mặt đi. Nếu Sho không nhận ra tôi cũng chẳng sao, nhưng tôi biết mình đang bị phẩn khích. Đến mức quyển sách tôi đọc suốt trên tàu điện giờ cũng chẳng thể tập trung nổi vào nữa. Single mới của sleepy.ab chạy qua lại bên tai, tôi vươn ra hưởng một ngày gió đẹp.

Và chờ Sho.

"Sho, anh xong việc rồi đấy à?"

Lông mày bên trái của anh hơi xô lên, tỏ ý ngạc nhiên. Nhưng rất nhanh chóng, đôi mắt hơi giãn ra, và cười hiền. Y như ngày xưa, mỗi lần tôi cọ mũi vào má anh, anh cũng cười hiền như thế. Và Sho nhìn tôi rất lâu.

"Chúng ta đi dạo nhé!". Sho đề nghị.

Tôi gật đầu.

Sho một tay cầm iPad, một tay để cho tay tôi khoác lên. Một cách tự nhiên và thói quen cũng chẳng phải là xấu xí. Sho không bao giờ đặt câu hỏi cầu kì, hay đi sâu vào đời sống người khác. Nhưng những gì về anh ấy, thì chẳng thể nào biết trước được. Thông tin anh bất ngờ và thích thú. Thông tin tôi đều đều và tẻ nhạt. Bề mặt và hời hợt. Giữa tôi và Sho có một khoảng lặng lớn. Lớn đến mức cảm tưởng như tôi đặt một chiếc ghế, ngồi trên một mồm đá và nhìn biển đêm vô tận hết ngày này qua ngày khác. Sẽ chẳng biết bắt đầu từ đâu, điểm nhìn không có khởi đầu mà cũng chẳng có kết thúc. Dù ngày hôm nay sẽ chỉ gặp nhau thế thôi, nhưng rồi Sho sẽ tìm tôi lần nữa, tôi sẽ gặp anh lần nữa. Nếu hai người yêu nhau theo cách cũ, liệu họ có chia tay theo cách cũ không?

Sho cùng tôi đi ra ga điện ngầm. Bước gần về những con phố lớn, Sho buông nhẹ bàn tay xuống cổ tay tôi, rồi nắm tay tôi lúc qua đường.

Cảm giác dễ chịu đó lại ùa về, run nhẹ trong từng mạch máu. Và tôi khẽ siết tay Sho.

Ước gì tôi có thể yêu anh trong một ngày.

Tôi không cho Sho số điện thoại của mình. Ước gì tôi có thể làm thế, để quay lại yêu anh dễ dàng hơn, nhưng khi đó bỏ đi cũng khó hơn gấp ngàn lần.

Tại sao tôi luôn nghĩ đến việc bỏ đi như là lựa chọn duy nhất? Tại sao vẫn ham muốn khi biết trước kết cục sẽ rất tan và tàn?

...

"Em dịch nhiều sách, đã bao giờ em nghe tới hồ muối Uyuni ở Bolivia chưa?"

"Chưa. Ở đó có gì?"

"Vào mùa mưa, hồ muối đó sẽ trở thành tấm gương khổng lồ, phản chiếu mọi thứ. Phản chiếu bầu trời, kể cả chính em. Người ta gọi những lúc như thế là nơi trời và đất gặp nhau".

Im lặng.

"Anh sẽ đi Bolivia tháng tới. Rei đi cùng anh không?"

...

Đây là chuyện cuối cùng xảy ra giữa chúng tôi. Ý nghĩ trở thành một phần chuyển đi của Sho khiến tôi háo hức. Nhưng vì lí do công việc lúc đó có một số trục trặc sao đó, tôi không nhớ rõ nữa, nên đã chẳng thể đi được. Sho lên đường như một phần tất yếu của cuộc sống, như anh sinh ra là phải đi như vậy. Tôi ở nhà một mình, đẩy cái ghế sofa ra trước cửa sổ lớn. Đã rất nhiều đêm như thế. Đằng sau lưng là tấm bản đồ thế giới to đùng, Sho đánh dấu những nơi anh từng đến. Tôi ngồi khoanh chân, nhấp một ngụm bia, bật đĩa *Klavier* của Bach, nhìn chăm chăm tấm bản đồ lớn đó. Tokyo chỉ là một điểm nhỏ xíu, và tôi chỉ là một hạt bụi li ti mắc kẹt trong đó. Nhưng tôi ổn, không có nhu cầu biết quá nhiều. Sho từng bảo việc tôi không bước ra khỏi bên ngoài, giống như mọi quyển sổ chỉ có bản đồ tàu điện ngầm của Tokyo và Osaka mà không có bản đồ thế giới. Đây là sự thực. Tôi đi làm về, tự chào mình và nấu mì ăn. Và nghe nhạc, và xem phim, và thiếp đi trên sofa nhìn ra bên ngoài triệu điểm sáng đến sớm chỉ còn lớp sương mờ.

Tôi nghĩ về Sho. Như những ngày gió chẳng bao giờ ở lâu. Gió ở một chỗ cũng chẳng còn ý nghĩa.

Tôi dọn đi nơi khác. Cũng chẳng buồn đến mức mà gào to khóc lấy một lần.

Thế mà cũng được ba năm.

Ngày hôm sau, tôi quay lại hàng café. Và nhìn thấy Sho.

Cả tuần sau đây tôi nhìn thấy anh, gặp anh, nói chuyện với anh, và cùng nhau đi đến điểm ga tàu điện. Trong vài lần khoác vai, anh quay sang tôi thì thầm, miệng ghé sát tai tôi ngọt ngào. Chủ Nhật, ngay trước khi tôi đưa thẻ áp lên khu vực cửa vào ga, Sho kéo tôi lại, và hôn.

Ở thành phố này, chẳng có mấy cái hôn tạm biệt.

Ít nhất là đối với những người trẻ độc thân.

3. Hoàng hôn đêm.

Rei dựa vào vai tôi suốt trên tàu đi về khu Shimokitazawa. Thi thoảng tôi quay sang, hôn nhẹ vào

mái tóc êm và thơm ấy. Cuối cùng cô cũng ở cạnh tôi. Dù tôi không còn biết gì về Rei nữa. Số điện thoại cũng không. Rei không nói về lí do cô biến mất ngày trước. Nhưng cô đã sống tốt. Tôi cũng sống tốt. Và gặp lại nhau. Thế là tốt lắm rồi.

Rei bước vào nhà, mắt nhìn quanh như để kiểm những gì còn sót lại thân quen ngày trước. Hoặc chỉ là quan sát căn hộ mới, tôi cũng không rõ nữa. Trong khi tôi loay hoay đun nước để nấu mì soba, Rei đã co chân lên sofa nâu cũ, mắt ngược nhìn vào tấm bản đồ lớn, nay đã dính thêm đầy pin trên khắp vùng Nam Mỹ. Khi tôi bê hai bát mì to dùng để lên bàn, và ngồi xuống cạnh Rei, thì cô đứng dậy, đi về phía cửa sổ trong cùng. Tôi gọi cô, nhưng cô không nghe thấy, hoặc tỏ như không nghe thấy. Ở cạnh cửa sổ đầy gió đó, có nhìn thấy gì đâu.

Tôi nhìn Rei bất động, đi vào phòng và ôm cô từ phía sau. "Ở đây không nhìn thấy cả thành phố như trước...". "Ừ, nhưng bù lại cảnh hoàng hôn sẽ rất đẹp. Ở Budapest còn đẹp hơn gấp

nhiều lần...". Rei không nói gì nữa. Cô chỉ run lên. Và khóc. Tôi xoay cô lại, hôn lên những giọt nước vỡ trên khóe mắt, gờ mũi, hôn lên má và cả cằm nữa. Rei ngồi thụp xuống, khóc như một đứa trẻ con đi lạc. Tôi chẳng thể xin lỗi vì những lời nói ra, nhưng lòng thì vỡ tan.

EM
KHÔNG THỂ
TIẾP TỤC
NỮA...

EM KHÔNG ĐI ĐÂU CẢ.
ANH CÓ THỂ YÊU EM
NHƯNG ANH
KHÔNG BAO GIỜ
HIỂU NHỮNG NGƯỜI
NHƯ EM.
EM KHÔNG CHỜ NỮA.

Rei ôm tôi, nói nghẹn lời và khóc. Tôi ôm cô trong phòng tối, nhìn ra ngoài mắng sáng hắt vào. Tôi nhìn thấy hai bát mì đã trương phềnh lên. Sofa da lộn cũ, ba đôi giày treo góc cửa, vài cái ô. Điểm chấm trắng sáng lên mờ đi từ chiếc máy tính xách tay trên bàn. Tất cả vẫn thế. Tất cả vẫn cố hữu như cái cuộc sống độc thân di động của tôi. Chỉ có Rei xuất hiện, rồi sẽ biến mất. Thành phố tôi cứ nghĩ chật chội, nhưng chỉ cần ai đó biến mất, dù có lục tung mọi ngõ ngách cũng chẳng thể tìm lại lần nữa. Tôi vẫn chưa biết gì về cô ấy cả. Tôi ôm cô chặt hơn, đặt những nụ hôn lên cổ. Cô ấy rồi sẽ biến mất thôi. Tôi chỉ biết có thế.

Sáng hôm sau tỉnh dậy trên giường, Rei đã đi từ lâu. Tôi chạm tay vào phần cô ấy đã nằm cạnh, chỉ còn một ít cảm giác mơ hồ. Tôi nằm cả ngày cho đến khi ánh nắng chiều hắt vào cửa sổ, nghĩ về rất nhiều thứ. Những gì Rei nói với tôi. Những gì xảy ra ba năm trước. Cứ như được nối liền với nhau, hôm qua là ngày cuối cùng bị mất của ba năm trước. Hôm qua là ngày chia tay của ba năm trước. Phải mất rất lâu, tôi mới nhận thức được điều đó.

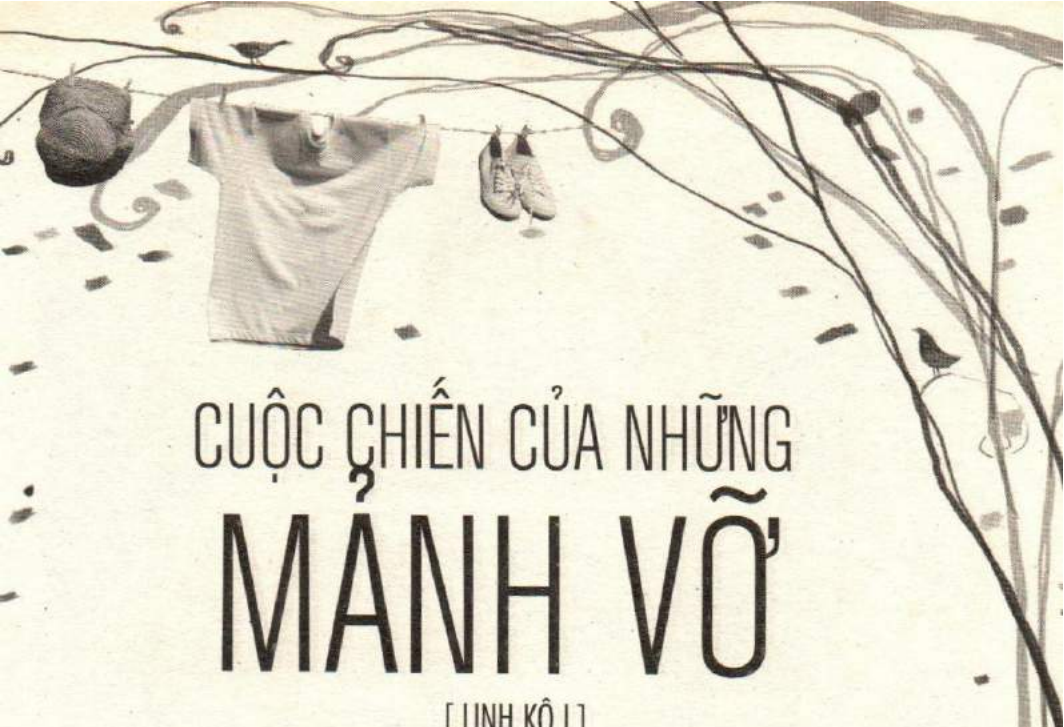
Tôi nghĩ về những đường thẳng chạy chéo trong không gian. Dù tôi có gặp lại Rei cả trăm lần, yêu cô cả trăm lần, thì cũng sẽ làm tổn thương và chia tay cô cả trăm lần đó. Chỉ cùng một lý do. Có lẽ tôi và cô yêu nhau, nhưng không ở cạnh nhau mãi được. Chẳng phải ngang trái cuộc đời gì, chỉ là do lựa chọn của mỗi người, và yêu nhau không đủ để thay đổi bản ngã vốn có.

Trời thì vẫn gió như thế. Rồi tôi sẽ sống tốt. Rei sẽ sống tốt.

Có gặp lại nhau là tốt rồi.

z

CUỘC CHIẾN CỦA NHỮNG MẠNH VỠ

[LINH KÔ I]

Những mảnh vỡ vốn dĩ đã mang trên mình nhiều nứt nát, thế nhưng cuộc chiến giữa chúng vẫn xảy ra như một điều khó trốn tránh, để đua tranh xem ai tàn tạ hoang hoải hơn, hay cuối cùng cho tất cả đều có cơ hội bị thương tổn sâu sắc và bề vụn tan tành, lần nữa?

Thực ra những mảnh vỡ vẫn luôn là những mảnh vỡ, tuy nhiên không mảnh vỡ nào tự thừa nhận sự thật này mà chỉ suy nghĩ hạn hẹp rằng kẻ còn lại mới chính là mảnh vỡ. Cuộc chiến giữa ba cô gái - đại diện tiêu biểu của quá khứ cũ, quá khứ vừa mới đi qua và hiện tại đã bị châm ngòi kích nổ, chính thức bùng lửa!

Ba mảnh vỡ và tình yêu với một chàng trai

Hồ Tây chiều nổi sóng như bão cuộn lòng người, đường ven hồ dài hun hút, gió thốc từng cơn, lá rụng từng đợt, café nhấp từng ngụm, đắng nghét nhưng thơm nồng. Tầng 3, bàn số 3 và 3 cô gái, không ai uống được café thế mà vẫn đồng thanh gọi đen nóng - café đặc vị nguyên chất tất nhiên không dễ nuốt với những ai chưa quen, lại còn café nóng giữa thời tiết gắt gỏng, mùa nắng Hè thiêu đốt - đây đúng là dấu hiệu bất lành hay chính xác hơn là điềm dữ sắp sửa xảy đến. Anh bồi bàn giãn căng đôi đồng tử lộ vẻ

ngạc nhiên hết cỡ, nhưng rồi im re, vội vàng lau lau quẹt quẹt mồ hôi nhỏ giọt ướt trán. Tiếng điều hòa chạy ro ro cũng như nín lặng thấp thỏm. Những cuộc trò chuyện xung quanh bỗng nén xuống âm lượng nhỏ tối đa, như thều thào vào tai nhau. Ba cô gái cùng gọi chung thức uống có lẽ để trên mặt bàn bớt trống trải, hoặc thỉnh thoảng thay vì nhìn chằm chằm người đối diện thì dành thời gian nắm chặt chiếc thìa sắt và khuấy đảo điên loạn đến sóng sánh tràn bọt, hay có đồ vật để đôi lúc cầm lên đặt xuống, dần dần cộc thật mạnh cho câu chuyện đỡ phần tẻ nhạt lẫn đơn điệu, cũng nhiều khả năng là hồi chuông mở đầu đánh tiếng hăm dọa tinh thần nhau!? Nói chốt lại, họ gọi ra không phải để uống cho đỡ khát trong tiết trời oi ả. Phụ nữ thật khó hiểu mà cũng rất đơn giản để đọc vị. Không khí căng thẳng như nhịn thở. Quán café ở tầng 3 đau tim cảm bật theo dõi diễn biến, những vị khách xung quanh trật tự quan sát động tĩnh.

- Chào em, em là Thiên Trang đúng không? Chúc mừng em vì hạnh phúc mới chớm. Xin tự giới thiệu, chị tên là

Thụy Chi, người yêu cũ của Duy Hùng. Còn Ngọc Miên, lâu lắm chưa gặp nhau, vẫn ổn chứ, không ngờ lại có ngày hôm nay, nhỉ! Ta ở cùng một vị trí, nhưng nên nhớ không chung một phe đâu nhé!

- Cười đắc chí quá Chi ạ! Đòi quay cuồng, thế sự xoay tròn, lật tung, kẻ thua người thắng còn chưa phân định đâu. Cái gì của ta, mãi thuộc về ta, cái gì không phải thì có thủ đoạn, mưu mô, giành giật, cướp đoạt bao nhiêu vẫn trắng tay, mất sạch thôi. Thiên Trang à, chị đã nghe kể nhiều về em, lần này mới được hân hạnh gặp mặt, nếu chị không rời xa anh Hùng, chắc gì vòng tay anh ấy sẽ thuộc về em. Em nên trân trọng sự may mắn và tận hưởng tình yêu đi, ok cưng?

- Chào chị Thụy Chi, em không biết chị là ai nếu như không có cuộc triệu tập bất ngờ này, có lẽ tại quá khứ trôi xa lâu quá rồi, với lại em cũng không quan tâm lắm nhưng gì đã cũ kĩ, chẳng còn với tới, liên quan hay ảnh hưởng hiện tại. À, chị Ngọc Miên, em thật sự lấy làm tiếc khi chị bỏ lỡ một chàng trai tuyệt vời như anh Hùng, dù có chấp nhận hay không, chị cũng đã bị đẩy ra khỏi trái tim anh ấy. Tình nó chặt chội lắm chị ơi, đâu có chỗ chứa cho hai người một lúc? Dù sao em cũng biết ơn vô cùng vì chị đã ra đi!

Những phát súng đầu tiên vang lên, nhức tai buốt óc, ngôn ngữ được ướp kĩ muối mặn để ném mạnh chà sâu xát đậm ngấm chặt vào lòng nhau, đầy cay cú và tức tối. Không ai nhìn ai, đó là điều chắc chắn. Từng câu từng chữ được nhào nặn, nhồi vắt, cắt xén, bấm chặt vô cùng chuyên nghiệp để đay nghiến, chì chiết, mỉa móc, đá xoáy với mục đích giẫm đạp đè bẹp đối phương. Dù tự ái bị xô đẩy nghiêng ngả, chao đảo thậm chí ngã quỵ nhưng ai cũng vẫn gắng gồng bám trụ đứng vững cố tỏ vẻ kiêu hãnh.

Những cú lườm nguýt vụng trộm, những thái độ khinh khỉnh lén lút, những nụ cười khẩy chẳng dám công khai, so sánh đấu đá nhau, kể cả suy nghĩ hình thành trong nếp não dành cho người kia cũng không mấy tốt đẹp nhưng chỉ dám giữ lại trong đầu, ví dụ như:

"Tuông ghê gớm thế nào, hóa ra là con bé này, đến thế thôi ư, nhạt nhẽo quá, chẳng bằng một góc của mình. Tầm thường thế này mà anh cũng yêu được hả Hùng, anh bị chuốc bùa mê nên mờ mắt hay là anh chỉ đùa giỡn vài hôm cho vui? Còn cô ta, ngày trước vênh váo cho lắm vào, giờ cũng bị đá đít tống cổ, cuộc đời kịch tính và gay cấn đến thật khó ngờ. Thế mà mình vẫn biết trước có kết cục bây giờ cơ đấy!"

"Quá khứ là cái thứ thừa thãi gì chứ? Rơi rớt rồi phải nhạt nhanh lại ư? Người yêu cũ một, người yêu cũ hai, tất cả chỉ là đồ cũ, cũ chứ không phải đồ cổ, giá trị quý và cần phải có trách nhiệm nâng niu, gìn giữ. Đồ cũ thì khác gì đồ bỏ đi! Kiêu ngạo gì chứ? Giẻ rách mà tuông khấn lạy. Nực cười thế! Không hiểu nguyên tắc của luật xếp hàng à, rời chỗ một lát thôi cũng là mất lượt, tư cách gì mà to tiếng với nhau?"

"Bối anh Hùng yêu cô ta ít ỏi, nên đã dễ dàng bỏ rơi không thương tiếc. Với mình, mối tình đầu chỉ là sự thua trận thê thảm. Cô ta đâu có quyền lên giọng kẻ cả ở đây? Nếu mình không giận dỗi và chia tay, đâu đến lượt con bé này, nó chỉ là kẻ thay thế lấp tạm chỗ trống, tự tin quá hóa nhục nhã lắm em à! Tình qua đường đừng nghĩ mình là chỗ dừng chân dài lâu. Chị lại không hiểu rõ con người anh ấy à, chẳng qua là chút cảm xúc nhất thời của một trái tim đau khổ nên dễ dãi thôi em."

Chiều tàn dần, quán vắng hơn nhưng trận chiến chỉ mới bắt đầu, chưa thể nguôi tro. Ai cũng muốn giành phần thắng, điều cuối cùng họ tranh cãi ngấm ngấm nhau là vị trí số 1 trong trái tim chàng trai ấy, ai là người anh ta tha thiết yêu nhất, ai là kẻ thắng cuộc, ai là người quan trọng để yêu thì dễ nhưng vô vàn khó để quên! Họ đâu có ngờ, cuộc chiến này vốn hoàn toàn vô nghĩa, lòng đố kỵ, ghen tị, ích kỷ đâu thể thay đổi bố cục, kết cấu... cả câu chuyện tình dài? Những mảnh vỡ cứ vô tình cứa sắc vào nhau mà không hay biết. Trái tim từng nhấm nhút se vá giờ lại nhằng nhịt vết rạch. Mủ rỉ, máu ứa đỏ thẫm rồi thâm nâu. Cứ thế... Cứ đón đau!

Ranh giới giữa gái ngoan và gái hư mỏng manh hết tơ nhện. Đôi khi, gái hư vẫn ngoan thâm, còn gái ngoan lại khát khao được có một khoảnh khắc sống bản lĩnh và hết mình như gái hư. Tuy nhiên, tất cả các cô gái đều trở thành B-girl hoàn hảo, nếu họ cùng yêu chung một người!

Cao thượng ư? Thứ tha ư? Chúc phúc ư?... Đấy chỉ là mớ giấy vụn đạo đức giả, là đồng lý thuyết khô khốc rẻ mặt!

Mảnh vỡ thứ nhất - mối tình đầu

Mối tình đầu là mối tình khó quên nhất, có thể. Chỉ là có thể thôi khi sự nỗ lực xóa trắng tẩy hết trí nhớ mạnh mẽ hơn cả mong muốn lưu giữ lại kí ức, nhưng mối tình đầu chắc chắn là mối tình dễ vỡ nhất. Nếu tình đầu cũng là tình cuối, hẳn nhiên đây là một mối tình đáng ngưỡng mộ. Thụy Chi đến tận bây giờ vẫn chưa ngừng yêu Duy Hùng, cô không dùng cảm xúc da diết lại được, không hăm phanh nổi lí trí khao khát trở lại những ngày qua. Cô vẫn chưa thể yêu một ai khác, hơn yêu anh, tìm kiếm được một ai khác giống anh, với cô đã khó, hơn anh thật chẳng có đâu.

Cô có quyền được lòng lộn ghen tuông không? Với cả Ngọc Miên và Thiên Trang? Cô gái đầu tiên Hùng yêu là cô, nhưng rồi anh ấy cũng đã yêu Miên, rồi đang yêu Trang. Cô đã đánh mất thất lạc anh quá lâu, quá xa, mất hun hút, lạc vô cùng, cứ như hai kẻ xa lạ, bước ngược chiều đôi hướng, cô cố ý bước lang thang cô độc trên con đường cuộc đời, đến đoạn giao cắt, ngã ba hay ngã tư chỉ mong sao vô tình có lần chạm mặt anh, nhìn thoáng qua rồi lướt vội nhau cũng được, nhưng duyên đứt từ bao giờ, chỉ nỗi đau vẫn còn kề bên sát cạnh để buộc chặt thắt nút siết cổ. Bức ngạt và tắc thở! Vô cùng.

Vũ khí của gái ngoan đích thực là nước mắt. Kịch bản viết sẵn luôn là: Đợi một đêm ngập gió đầy mưa, mặc thật mỏng, vào bar uống rượu một mình, cố nhắm mắt bịt mũi ép mình uống, chúc mình say. Nguyên tắc: Mưa gió là yếu tố không thể thiếu, điều đó thể hiện sự phũ phàng của thiên nhiên, việc lợi dụng thời tiết để phục vụ cho ý đồ: Dễ tủi thân, dễ khóc, dễ ngấm nước, dễ cảm lạnh, dễ phải đi

taxi để về... Cuối cùng vẫn chỉ để nhấn mạnh hơn sự cần được thương xót từ đối phương. Mục đích của việc ăn mặc sexy, mỏng dính, ngoài gọi cảm với những đường cong quyến rũ ra thì còn tô đậm thêm ý nghĩa: Trời lạnh, mặc mỏng, cần chỗ dựa ấm áp hay vòng ôm chở che, chưa kể, những nước mưa lại phải tìm chỗ thay đồ... Hình ảnh gái ngoan uống rượu một mình trong bar nhằm chứng minh nỗi cô độc đỉnh điểm, sự khổ đau sau một chuyện tình chưa thể nguôi ngoai và khẳng định thêm:

"Thấy chưa? Vì anh bỏ rơi tôi, mà tôi ra nông nỗi này, tôi đã bê tha đến mức vào bar uống rượu rồi khóc lóc như một con điên đấy...!"

Kế hoạch thật trùng khít ăn khớp từng chi tiết, con mồi vô cảm hay đa nghi cũng khó lòng thoát bẫy được. Nhưng để nghĩ ra âm mưu này, hình như chẳng còn là gái ngoan nữa! Sau khi để người dính chút nước lạnh, tóc rũ bết, vẫn đủ tỉnh táo bấm số điện thoại chàng trai đó mà không cần nhìn bàn phím, khóc tức tưởi oan ức rồi nói đúng một câu như hét toác họng: "Em nhớ anh!" Theo phản xạ, đầu dây bên kia sẽ lo lắng hỏi han dồn dập: "Em có chuyện gì thế? Em đang ở đâu?". Cô nàng sẽ cười sung sướng đọc ngay địa chỉ đang đứng và chờ một chàng trai lao đến. Người đã đi, tình đã nhạt, liệu có thể quay trở về bên nhau, như xưa bằng khổ nhục kế này không? Chưa chắc. Thụy Chi thấy đắng ở đầu lưỡi, cô đã từng áp dụng phương án này, hơn một lần, lần nào Duy Hùng cũng hối hả đến, vỗ về. Lần nào cô cũng mượn rượu để chấp vạ cuộc tình, lần nào cũng biến mình thành kẻ tội lỗi thảm hại để nổi hàn trái tim. Lần nào cô cũng lầm tưởng anh còn rất yêu cô, nếu không anh đã mặc xác kệ thân cô sống dở chết dở rồi. Thế nhưng, sự thật bao giờ cũng là do lòng tốt của một chàng trai tử tế. Cộng thêm một chút trách nhiệm, một ít ân tình cũ, và một vài cảm giác tội lỗi. Yêu thì hết, nhưng lòng thương thì còn! Thương yêu trở thành thương hại! Vậy đấy!

Để được gì, sau chuyện tình chia lìa đôi ngả, cố sức bám víu níu kéo đến giai đoạn hành hạ đầy dọa sức khỏe, dần

vật, cắn rứt tinh thần? Lòng người đổi thay, cuộc đời đổi khác, mình ta đứng lại ngoái nhìn chỉ một mình xót đau, tình đâu thể vẹn nguyên trở lại?

Phía trước quá khứ chẳng có gì tồn tại, nhưng phía sau nó có cả hiện tại và tương lai dài. Cuộc chạy đua sẽ chỉ hụt hơi không thể đuổi kịp thôi! Không phải là hèn nhát bỏ cuộc mà là nên dừng lại đúng lúc và từ bỏ những gì đã xa vời tầm với!

Mảnh vỡ thứ hai - cô gái đứng giữa

Ngọc Miên là một B-girl từ sâu bên trong bản chất, trái ngược với vẻ ngoài ngoan hiền của cô. Cái gì của cô thì sẽ mãi thuộc quyền sở hữu của cô, cái gì cô không thể có, hoặc rơi tuột mất mát, cô không cần nữa, trừ Duy Hùng! Cô không cam tâm để anh vướng vào tay cô gái khác, cô chẳng đành lòng từ bỏ dễ dàng tình yêu của đời mình. Điều đáng chú ý là, cô muốn mình đứng ở tư thế cao tay hơn, nguy hiểm hơn, bằng cách không cần đi tranh giành, cướp giật lại tình cũ mà vẫn khiến tình địch phát điên, buộc dồn vào thế bí, chân tường, vách núi và phải tự mang trả người yêu, hoặc đáng mừng hơn, Duy Hùng sẽ nhận ra tình yêu đích thực là cô chứ không phải con bé bon chen đến sau kia! Khi đang yêu, con người ta đã dễ nhầm lẫn mù quáng, đến khi chỉ còn lại một mình trong tình yêu đó, càng dễ nhắm mắt dắm đầu vào bế tắc, cùng đường như con thiêu thân kiệt sức bay lạc!

B-girl hiếm khi sử dụng đến nước mắt để đánh bại kẻ địch hay mua chuộc lòng thương. B-girl dùng nụ cười. Cười đều với kẻ thua cuộc - là mối tình đầu, cười thân thiện, vui tươi với tình địch đang đương đầu đối phó và cười nhẹ khê buồn với chàng trai mình yêu. Cười đều rõ ý coi thường, cười thân thiện để đối phương phải dè chừng, dè phòng thậm chí hoang mang bấn loạn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Và cười mà mắt buồn mặt rầu, kiểu như:

"Anh à! Em xin lỗi vì đã quá ngu ngốc. Em xin lỗi vì không trân trọng tình yêu. Em xin lỗi vì đã không nâng niu

từng giây phút anh còn bên. Em xin lỗi... Em sai rồi! Chúc anh hạnh phúc với người mới." "Em thật sự xin lỗi. Vì còn quá yêu anh." "Anh yên tâm. Em ổn. Em vốn mạnh mẽ mà. Em sẽ vượt qua được cơn bão này. Tan hoang có ở lại thì nỗi nhớ của em vẫn không thể bay đi...". Cười lưu luyến lần cuối. Thở dài một cái. Nhưng cố tỏ ra thanh thản và mọi chuyện sắp qua đi...! Cất! Xong phần diễn xuất!

Phải thừa nhận, mảnh khoe này nếu thực hiện với một chàng trai nặng tình và giàu có cảm xúc, hẳn sẽ thành công đáng kể hoặc tác động không ít. Cái trò "Em thề em rất ổn" để minh chứng ngược lại cho điều "Em đang sống tệ lắm anh à", càng làm người nghe cảm thấy mình đang mắc nợ, món nợ tình to tát không có khả năng hoàn trả, thế là càng ân hận và hối tiếc. Chưa hết, nếu đẳng cấp hơn, Ngọc Miên chẳng dại dột gì mà không tận dụng cơ hội, nắm bắt thời cơ, cười nói như chưa từng có đổ vỡ vừa qua, vẫn nhắn tin, gọi điện quan tâm nồng nhiệt thường xuyên liên tục như thói quen khó bỏ, vẫn nhắc lại những kỉ niệm đẹp, vẫn vẽ ra mơ mộng ngày mai. Ngoài kết quả chọc tức trêu đùa tình địch thì còn góp phần lớn làm phân tán tư tưởng người yêu, lôi kéo hiện tại quay lại quá khứ... Biết đâu, Duy Hùng lại chia tay Thiên Trang và quay lại yêu cô, đắm đuối như đã từng? - Ngọc Miên vẫn tin chắc vào điều đó. Dù trên thực tế, nó không hề diễn ra.

Cô gái thứ hai vốn dĩ là kẻ mắc kẹt, kẹt giữa quá khứ và hiện tại, thậm chí cả tương lai. Như bị ép chặt giữa hai khe đá, càng cố vẫy vùng thoát thân càng kẹt sâu hơn, thương tổn càng chi chít. B-Girl thì sao, xấu xa, đều giả hay cá tính nổi loạn cũng có chắc tránh né được nỗi buồn trong tình yêu mà số mệnh đã cố tình sắp đặt? Không, khổ đau chẳng trừ một ai. Nếu đã dùng cảm yêu hãy học cách chấp nhận!

Mảnh vỡ thứ ba - người yêu hiện tại

Nếu có thể yêu đương thoải mái và hạnh phúc trọn vẹn, có lẽ Thiên Trang đã không khóc nhiều đến như thế. Dù có kiêu ngạo bao nhiêu, cũng sẽ có lúc loay hoay trong mặc cảm tự ti. Hai cô gái đến từ quá khứ, mang đến những kỉ

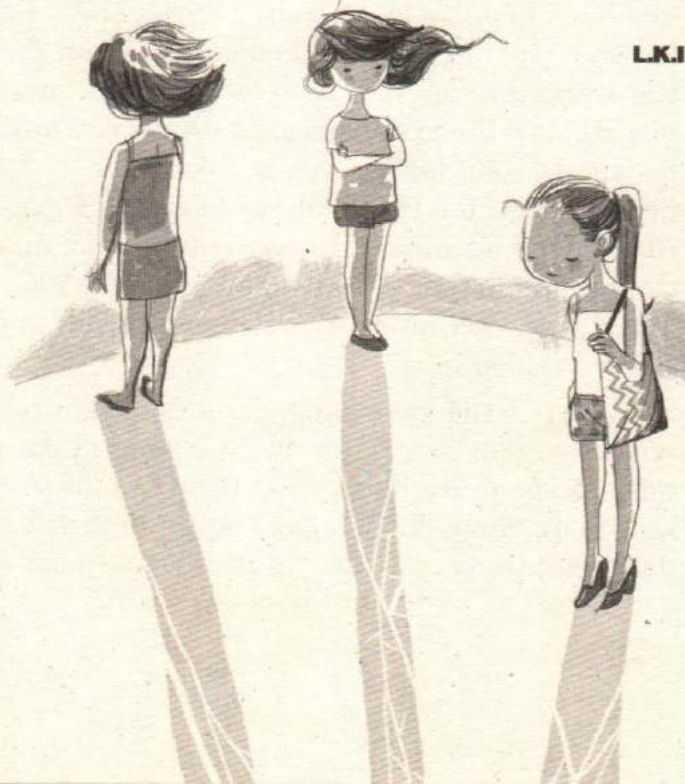
niệm đậm sâu, nhưng mối tình không ngăn cũn, những tình cảm nồng nàn. Trong khi, nhìn lại chính mình, cô chỉ vừa kịp yêu anh vài ba tháng. So sánh thế nào cho bai bên cán cân gần bằng đây? Thà rằng họ đã yên ổn với tình mới chứ không phải còn lòng tham đào bới lật tung quá khứ để đe dọa hiện tại, thì lòng Trang đã đâu bất an đến thế. Chàng trai cô yêu diết da, yêu đến lão đảo bước chân vì nhung nhớ từng hơi thở, rất có thể sẽ rời xa cô bất cứ lúc nào, chỉ vì một trong hai cô kia. Làm sao có đủ tự tin để không hoảng sợ, lo âu tình tan biến? Sau lưng chuyện tình này, quá khứ xếp hàng dài bất tận, dày cứng như tường thành vững chãi, bất chấp sự khắc nghiệt của thời gian, không thể đập nát, mình cô đơn yếu đuối chống chọi với kí ức bám rết trong tim Duy Hùng. Chặt bật gốc nhổ sạch rết là chuyện hoang tưởng! Đau không thể tả! Thiên Trang luôn lo những vòng ôm lỏng lẻo, Duy Hùng buông tay ngoảnh lại tìm kiếm một ai đó đã từng đi ngang đời. Luôn sợ nụ hôn nhạt thếch, hoặc anh dành cho ai khác, không phải chính cô...

Những sợi dây suy nghĩ tiêu cực cứ theo riết lũng lảng trong tâm trí Trang: Cô là gì với anh? Là kẻ thay thế tạm thời thật ư? Hay là cơn gió lạ, anh cần trong phút chốc, rồi lại thôi? Có cô gái nào khi chân thành yêu mà không khóc, một lần, không âu lo, dù trong khoảnh khắc? Chính những bất ổn trong tận tâm, đáy lòng khiến Thiên Trang rơi tòm vào trạng thái ám ảnh nặng nề. Cô kiểm soát Duy Hùng mọi nơi, mọi lúc có thể, hỏi cung những câu muôn thuở gây ức chế: Đi đâu, làm gì, với ai, bao giờ về...? Luôn lo lắng người anh gọi tên trong cơn say là ai, trong giấc mơ có phải cô...? Dẫu biết rằng, điều này chỉ làm mối quan hệ thêm căng thẳng, người yêu mỗi mệt, cô không khỏi quặn đau! Thiếu thốn quá nhiều niềm tin cũng giống như nồi soup tình yêu thiếu muối!

Ước gì có thể gạt phăng, quên lãng tạm thời quá khứ, hoặc đơn giản hơn là tôn trọng những gì đã qua, những ngày đã cũ, những người đã xa bằng cách để tất cả yên ngủ, lắng đọng, đừng đảo lộn mọi thứ thì bình yên sẽ không bị đánh mất trong một cuộc tình chỉ vừa kịp mới bắt đầu!

Tạm kết

Một cuộc chiến nổ ra, không ai cào cào đâm đá ai đến xước vông mạc rách má sưng môi nhưng chẳng trái tim người nào lạnh lặn, nếu không muốn nói là nát bét. Ai đong đếm đo lường nỗi nỗi đau? Chính cả chàng trai ở giữa cũng đâu được bình yên? Ba cô gái, rốt cuộc ai đau hơn ai, ai thắng ai? Trả lời được không? Nếu như có thể nghĩ thoáng ra, một người cần tìm lối thoát cho ngộ cụt, một người cần ngã rẽ khác trên đường đời, một người phải tỉnh táo, hết u mê, lo sợ để nhận thức được, quan trọng nhất là đang bên nhau, yêu là hiện tại, là phút giây này. Ba cô gái, chẳng phải sẽ tự động rút ra khỏi cuộc chiến không thể có kết quả này ư? Đời, ai đoán trước được điều gì, tình, ai biết chuyện gì sẽ xảy ra, có thứ tình yêu là mãi mãi thật không? Chẳng phải điều đáng trân trọng nhất là đã được yêu, đang được yêu, không phải bên nhau bao lâu mà là yêu nhau nhiều thế nào! Ai cũng được yêu, thế là đủ rồi! Kể đến trước hay đến sau đâu có nghĩa lý gì? Nhớ đến nhau và nghĩ về những hồi ức đẹp, nâng niu hiện tại, sẽ là liều thuốc an thần cho tất cả những trái tim! Để những mảnh vỡ được băng bó phục hồi! Để không sát thương người và tự đâm nát mình nữa!

HẠNH PHÚC ĐƯỢC CHƯA?

Truyện này khiến tôi nhớ lại một câu đúc kết via hè kinh điển: "Đàn ông không xấu, phụ nữ không yêu". Vì phụ nữ luôn cho rằng, trong tình yêu, tốt thôi chưa đủ. Thế nào họ cũng tìm được lí do biện minh cho sự thay đổi của mình nếu anh chỉ là người tốt, không hơn. Nhưng thôi, phụ nữ là dễ yêu, không phải dễ hiểu, vì có khi chính phụ nữ cũng không hiểu nói mình đâu...

Trên bàn biên tập

[PHAN Ý YÊN]

"Giá như một ngày nào đó em có thể yêu anh nhiều như cách mà anh yêu em"

Paige - THE VOW

"Bạn sẽ có thể làm gì khi một ngày bạn đột nhiên nhận ra rằng bạn yêu anh ấy chỉ vì người đàn ông đó đã quá yêu bạn mà thôi?"

Riêng tôi thì tôi thực sự không biết. Hoàn toàn không thể biết phải làm gì."

LÀM ƠI CHÚNG MÌNH
LẤY NHAU ĐI, CHÚNG
MÌNH CƯỚI ĐI ĐƯỢC
KHÔNG ANH?

KHÁ DI RÙN RẦY ỒM CHẶT LẤY ANH NỮC NỮ. ĐÓ LÀ MỘT NGÀY THÁNG NĂM,
BUỔI TỐI DẠC BỜ BIỂN GIÓ DỊU DÁNG MÁT RƯỢI. CÔ SIẾT CHẶT TAY ANH, NƯỚC
MẮT NGHEN NGÀO HƠN CẢ NHỮNG NGÀY GIÔNG BÃO NHẤT.

CÓ CHUYỆN
GÌ THẾ
EM?

KHÔNG, KHÔNG
CÓ GÌ HẾT ! CHỈ
LÀ? CHỈ LÀ? EM
MUỐN ANH DỪNG
BAO GIỜ RỜI XA
EM CẢ

ANH SẼ
KHÔNG
BỎ ĐI Đâu
HẾT MÀ!

Anh ôm cô vào lòng, thấy bình yên quá đổi thân thương. Đã ba năm trôi qua, trong lòng mình, anh chưa từng có một phút giây muốn từ bỏ việc che chở và lo lắng cho Khả Di. Với anh, cô là tất cả những gì an lành nhất mà anh may mắn có được sau những tháng ngày mệt mỏi và sóng gió. Khả Di nhẹ nhàng như một nơi mà anh luôn muốn quay về.

- Ngốc quá, cầu hôn là phải để cho đàn ông con trai làm chứ! Phải để anh khiến em cảm thấy là người phụ nữ may mắn nhất trần gian chứ!

Khả Di vỡ òa trong tay Lâm...

Vào một ngày mùa Xuân của ba năm về trước. Khả Di gặp Lâm khi đang ôm trong mình một trái tim tan vỡ. Lí do chìm đắm trong đau khổ của Khả Di thực ra cũng không quá mới lạ. Cô bị phản bội, bị dối gạt khi đem lòng yêu say đắm một gã trăng hoa. Cú vấp ngã sâu sắc này chỉ có bản thân Khả Di hay bất kì ai đã từng một lần phải trải qua mới thấu hiểu hết được. Ngôn ngữ chỉ là thứ minh họa tương đối. Thế nên cô âm thầm chôn chặt nó, trốn chạy mọi thứ xung quanh, giấu mình ở nhà nhiều tuần liền vùi trong mất mát, tiếc nuối pha lẫn sợ hãi. Khả Di không còn niềm tin vào tình cảm của chính bản thân mình. Cho đến một ngày, khi tia nắng đầu tiên của mùa Xuân lọt qua khe cửa, băng qua chậu lá thường xuân bé tí ti trên bệ cửa, mon men nhảy nhót cạnh những ngón tay gầy gầy của Khả Di, cô chợt nhận ra cô cần phải gặp gỡ ai đó, bất kì ai cũng được. Khả Di vấn mái tóc lên cao, ngồi ngẩn nhìn mình thật lâu trước gương. Cô không còn nhận ra bản thân nữa. Người ở đối diện cô thật tiêu tụy và xanh xao với quầng mắt thâm u uất. Người đối diện cô đã từ lâu rồi không nhòe miệng cười, không tô son điểm phấn, không quần lụa váy hoa, không hội hè bát tạn. Người đối diện cô buồn bã thờ với giấc mơ mục rỗng. Khả Di đưa hai tay lên ôm nhẹ lấy khuôn mặt gầy gò của mình, trong lòng tự nhủ.

"Đủ rồi đấy! Bây giờ hạnh phúc được chưa?"

Khả Di gọi điện cho Minh Minh rủ ăn tối ở một nơi nào đó ngon lành.

- Au Paradis nhé! Chúng nó bảo ở đó có món salad táo cực ngon! - Giọng Minh Minh hớn hờ.

- Không. Tao muốn ăn thịt cơ.

- Ừ, có cả thịt chứ.

- Nhiều thịt vào mới được.

- Yên tâm, bao nhiêu thịt cũng có. À, tao dẫn cả bạn theo cùng nhé!

- Bạn gì đấy?

- Lâu rồi mới gặp lại. Ngày xưa tử tế lắm!

- Ừ, 8h nhé, để tao gọi đặt bàn.

Trong thành phố này, nơi mà nhẽ ra Khả Di không muốn đến nhất có lẽ là Au Paradis. Vì ở đó là nơi mà lần đầu tiên cô gặp người vừa làm trái tim cô tan nát, cô say đắm và mê muội anh ta cũng ở đó. Lúc nhận lời với Minh Minh, Khả Di đã nghĩ bản thân cô sẽ không có gì, sẽ không còn bận tâm nữa. Thế nhưng khi Minh Minh gọi điện xin lỗi vì kẹt xe nên đến muộn 30 phút, ngồi một mình trong góc khuất của Au Paradis, nghe Charles Aznavour hát bản She, Khả Di mới nhận thấy rõ giấc mơ mục rỗng trong lòng lại bắt đầu trỗi dậy nhấm nhắng đau. Đối với Khả Di, đó là một tình yêu ẩn ức khi bản thân cô đã luôn sẵn sàng hi sinh và vị tha cho nó thì nó lại ở trong tình trạng có thể giãy chết bất cứ lúc nào. Khả Di nhớ sự quyến rũ ma mị của người đàn ông đó, nhớ nụ cười của anh ta, nhớ từng cử chỉ va chạm nhỏ mà miên man bất tận. Cô cứ ngồi bất động ở Au Paradis và nhớ, cho đến lúc nước mắt bắt đầu tràn qua mi mắt. Cho đến khi Au Paradis nghiêng nghiêng nhoe nhoẹt. Cho đến khi một cái bóng cao lớn xuất hiện che hết vùng ánh sáng chiếu hắt phía trước mặt. Cái bóng cao lớn đứng yên lặng một lúc rồi đột nhiên chép miệng thở dài, chia ra trước mặt Khả Di một núi khăn giấy lớn. Cái bóng cao lớn cất tiếng hỏi.

- Thế khóc xong rồi, hạnh phúc được chưa?

Khả Di đã gặp Lâm như thế, ở Au Paradis nơi mà nỗi đau của cô được sinh ra và chết đi khi cô không định trước. Lâm bước vào cuộc đời cô như một món quà đẹp để giảm đi từ hạnh phúc. Không phải bởi anh là một người đàn ông khiến tất cả phụ nữ trên thế gian này khao khát mà bởi vì đối với cô, anh ấm áp như một ngôi nhà. Lâm luôn lặng yên nghe cô nói, xuất hiện lúc cô cần, nắm lấy tay cô khi trái tim cô yếu đuối. Lâm luôn nhớ những điều mà Khả Di thích hay không thích. Anh quan tâm đến cô, đến cả những người thân thiết xung quanh cô một cách điềm tĩnh và chu toàn như thể chính gia đình của mình. Khi anh đứng bên cạnh cô, Khả Di cảm thấy an ổn và tin tưởng. Như là những buổi chiều mưa rỉ rả buồn đến rữ rượi, cô vẫn cảm thấy không một chút hạnh hao mà nằm cạnh Lâm trong yên lặng, ngắm nhìn những dải mây xám đen giữ nước xuống tán me xanh rì ngoài cửa sổ.

Nhưng những điều yên ả vốn không phải là cuộc sống của Khả Di. Cô thích ngắm nhìn chúng, thỉnh thoảng thả mình trôi theo chúng nhưng hoàn toàn chưa bao giờ cô muốn sống mãi mãi cùng. Cuộc sống của Khả Di là những hẹn hò gặp gỡ, là những chuyến đi đến những thành phố lung linh, là có thể bàn luận hàng giờ liền về thiết kế mới nhất của Marni, của Frida Giannini, của Alber Elbaz, là những bữa tiệc tối tinh tế với rượu vang hảo hạng vùng Languedoc-Roussillon, là thỉnh thoảng cảm thấy mình được ngưỡng mộ và ghen tị bởi những người xa lạ xung quanh. Lâm là người đàn ông tuyệt vời nhưng Lâm vô cảm trước cashmere, da ca sấu hay khách sạn năm sao nằm trên những đại lộ lấp lánh. Thứ duy nhất Lâm muốn là yêu thương Khả Di nhưng anh chưa bao giờ sẵn sàng thay đổi mình để hòa nhập vào những điều mà anh cho là "phù hoa xa xỉ" đó. Bởi vì Lâm tin đó không phải là cách để nuôi dưỡng tình cảm giữa anh và Khả Di.

Khả Di ngồi xoay xoay tách trà bạch quả, đối diện với Minh Minh vào một ngày thứ Bảy loang loáng nước. Minh Minh e dè nhìn bạn. Trông Khả Di như người bị mắc kẹt

giữa không gian của chính mình. Cuối cùng Minh Minh cũng cất tiếng hỏi.

- Giận nhau đấy à?
- Không. Lâm rất tử tế với tao.
- À. Hóa ra vấn đề là anh ấy quá tử tế phải không?
- Bọn tao chẳng có điểm chung nào cả.
- Nhưng Lâm là người đàn ông tốt và quan trọng là anh ấy rất yêu mày. Điều đó không đủ à?
- Tao đã từng nghĩ như thế là đủ cho đến khi...
- Đến khi nào ?
- Tao gặp Khang.

Minh Minh ngỡ ngàng nhìn bạn. Điều cô vừa được nghe vượt quá những gì bản thân có thể tưởng tượng. Cô biết Khả Di là người phụ nữ hấp dẫn và thông minh, luôn luôn dành được nhiều ánh mắt ngưỡng mộ xung quanh từ khi Khả Di còn là một cô gái hai mươi tuổi. Và Minh Minh hiểu bạn mình cũng yêu thích đời sống hào nhoáng đó. Thế nhưng Minh Minh chưa bao giờ dám tin rằng Khả Di có thể phải lòng được một người khác nữa trong khi Lâm thì quá tuyệt vời.

- Anh ta thế nào?
- Tao có thể nói chuyện với anh ấy cả ngày về mọi thứ trên đời. Chưa bao giờ tao có thể đối diện với một người mà phấn khích đến vậy.
- À, hóa ra mày đã trải qua cả một ngày với anh ta cơ đấy!

Giọng Minh Minh hơi tỏ vẻ tức giận. Mặt Khả Di vội xịu xuống, giọng cô trở nên buồn bã.

- Tao biết tao có lỗi với Lâm.
- Và mày cũng đã kịp làm chuyện có lỗi với Lâm?
- Tao... tao đã không thể kịp suy nghĩ gì khi Khang cúi xuống...

Đến đây thì Khả Di bắt đầu òa khóc. Bữa tiệc tối hôm đó, Lâm từ chối đi cùng cô vì anh muốn ở nhà chơi với đứa

cháu ba tuổi con của em trai anh. Khả Di đã gặp Khang ở đó. Họ nhanh chóng bắt chuyện với nhau và như một cái chớp mắt cô bị cuốn vào câu chuyện với người đàn ông mới quen này mà không hề hay biết. Họ cứ thế ngồi gần nhau hơn, bỏ mặc mọi thứ đang diễn ra xung quanh mà kể cho nhau nghe về những chuyến đi, về những kỉ niệm khó quên, về loại nhạc mà họ thích nghe, về Tom Ford, về chuyện thử những loại phô mai có mùi kinh khủng thế nào... Khả Di như cảm thấy sống lại trong lòng một thứ cảm giác mà từ lâu lắm rồi cô không còn nhớ nữa. Cảm giác được trao đổi, được thấu hiểu, được sẻ chia. Lúc cô hôn Khang, rõ ràng là một chân trời hoàn toàn khác biệt. Như thể là cô không bao giờ còn muốn quay đầu trở lại.

Nhưng cuối cùng Khả Di vẫn phải trở lại. Và lúc đó hình ảnh Lâm hiền lành, kiên nhẫn và tận tụy bên cô suốt ba năm qua như mũi kim xuyên thẳng vào tim. Khả Di hiểu rõ, bên cạnh Lâm cô sẽ có một gia đình hòa thuận, một người chồng trách nhiệm. Nhưng rồi cuộc sống sẽ thế nào nếu mọi ngày đều trôi qua một cách nhàn nhạt như nhau? Sẽ thế nào khi cô chợt nhận ra bản thân mình chưa từng có một phút khát khao đến run rẩy trước người đàn ông mà cô đang bầu bạn gần kề? Sẽ thế nào nếu cô không thể yêu anh nhiều như cách mà anh đã đang và sẽ yêu cô?

Khả Di hoàn toàn không biết.

Cô không thể tìm ra câu trả lời cho chính mình.

Cho đến khi.

Vào một ngày mùa Đông nọ. Gió quạt dài từng trận trên những con phố hun hút lác đác vài bóng người cúi gằm mặt bước đi. Khả Di về muộn. Trong nhà tối om và lạnh lẽo, cô không thấy bóng dáng Lâm đâu cả. Bình thường vào giờ này, Lâm đang tất bật trong bếp, tay khuấy liên hồi nồi súp, anh mang trên người chiếc tạp dề thêu dòng chữ "Yêu Bạn Thật Mỡ Nhiều" mà Khả Di mua tặng anh khi đi du lịch ở Venice, không quên nở một nụ cười tươi rói khi nhìn thấy Khả Di bước vào. Nhưng hôm nay thì không có ai cả. Khả Di cất tiếng gọi.

"Anh ơi..."

Không ai trả lời. Cô bấm máy điện thoại. Không ai trả lời. Khả Di bực dọc ngồi phịch xuống chiếc ghế cạnh bàn ăn trong bếp. Đúng lúc đó, cô nhìn thấy một mảnh giấy được đặt ngay ngắn dưới đĩa trái cây. Khả Di từ từ mở ra xem.

Khả Di yêu. Buổi sáng nay lúc tỉnh dậy anh đã đi can đảm để nhận ra rằng điều em cần lúc này không phải là tình cảm của anh mà là một khoảng không gian cho chính bản thân mình. Trong suốt ba năm qua, anh luôn hi vọng có một ngày em mỉm cười và trả lời anh câu hỏi mà ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau anh đã hỏi. Rằng em đã có thể hạnh phúc được rồi và bây giờ là lúc anh nghĩ mình cũng cần tìm một con đường để tự trả lời cho bản thân câu hỏi đó. Cần trọng nhé em!"

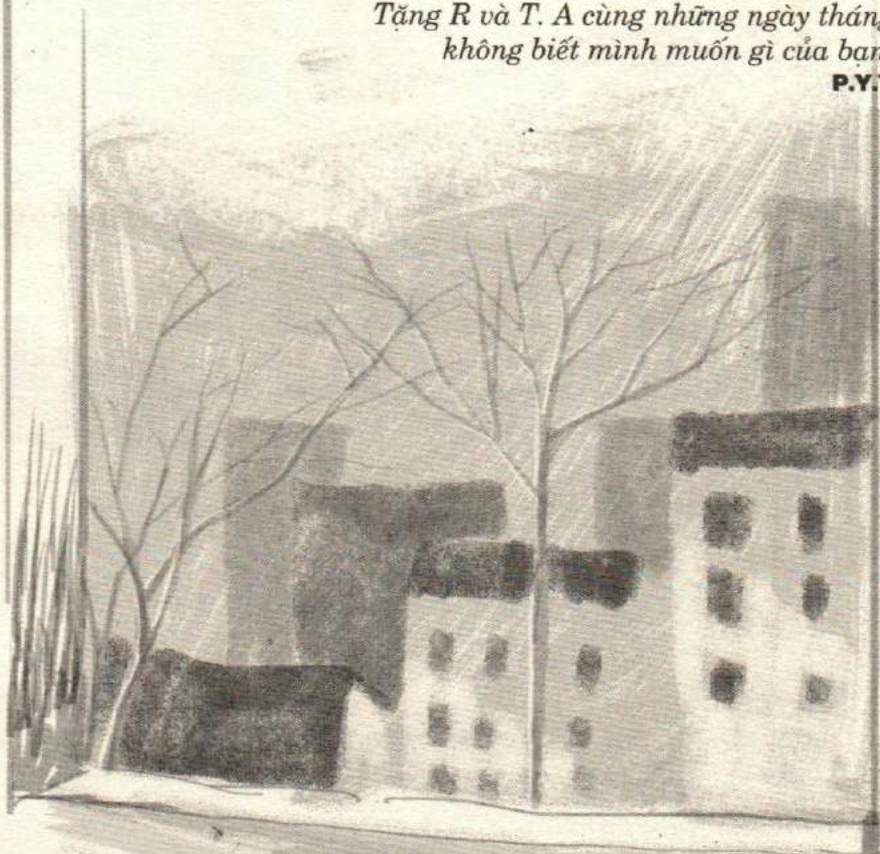
Khả Di buông rơi tờ giấy. Những ngón tay run lên hoang mang. Cô đã suy nghĩ về tất cả mọi điều. Về tình cảm giữa cô và Lâm. Về những ngày đã qua lẫn những ngày tương lai của họ. Chỉ duy nhất một điều. Duy nhất một điều. Khả Di chưa bao giờ nghĩ cô sẽ phải làm gì khi không còn có Lâm bên cạnh nữa. Cô sẽ thế nào khi lồng ngực như đang muốn vỡ bung ra tức khắc...

Còn bạn, bạn sẽ làm gì?

Mùa Đông như kẻ vô tâm, lạnh lùng thổi cô đơn vào lòng thành phố mang trong mình những trái tim bé dại.

*Tặng R và T. A cùng những ngày tháng
không biết mình muốn gì của bạn.*

P.Y.Y

Kim Duân - 2012

Trên bàn biên tập

Một câu chuyện tuyệt vời
cho một sáng mùa Hè
đẹp trời! Rất thú vị.
Rất ý nhị. Tôi thích
cô gái tên Len, mặc
dù cô ấy không phải là
nhân vật chính. Vì sao
ư? Vì Len mới là người
khởi đầu cho mọi điều tốt
đẹp. Chính là Len.

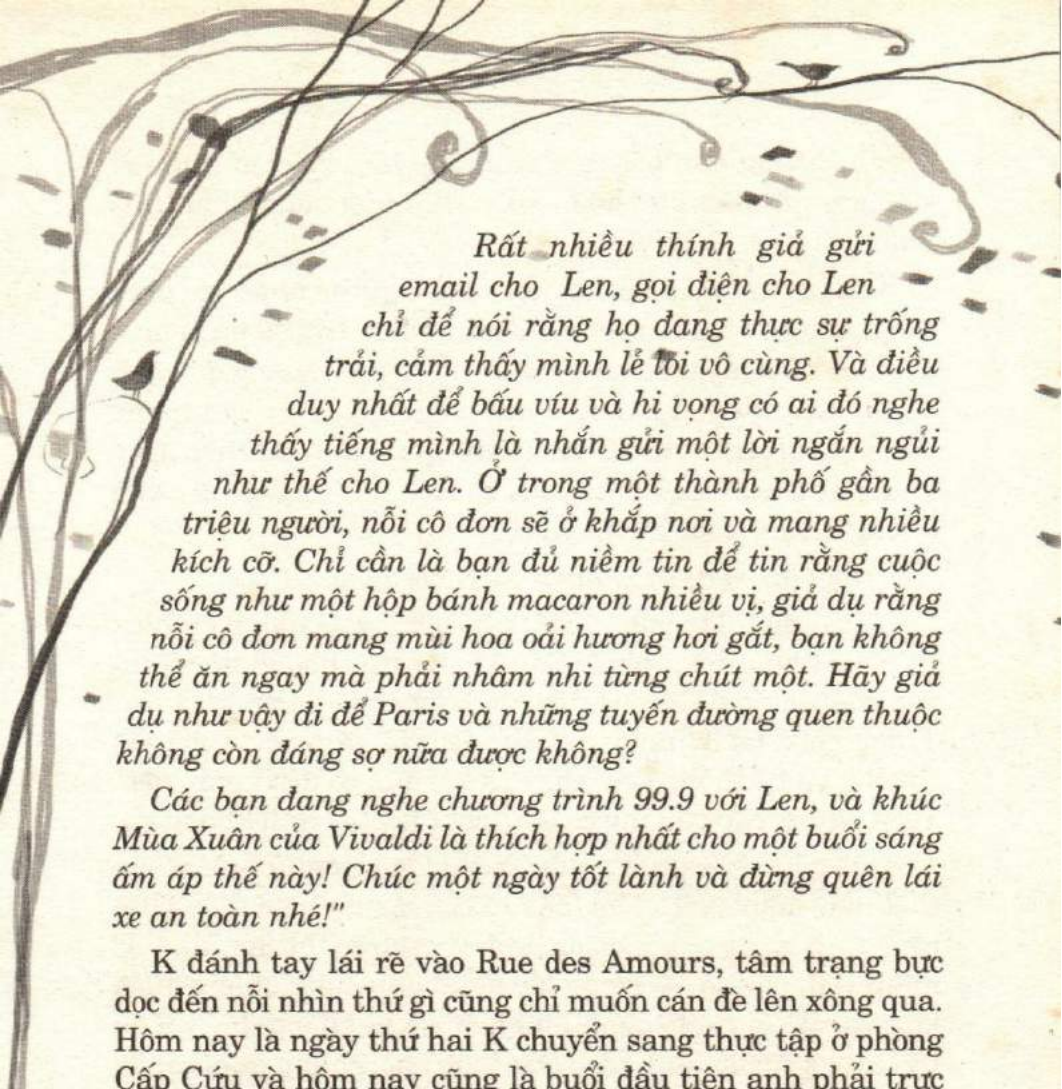
Radio 99.9

[PHAN Ý YÊN]

Đây là một món quà cho giấc mơ tuổi trẻ của
chính tôi. Và thành thật mà nói nó cũng không
có gì quá đặc biệt. Một câu chuyện cho tất cả
mọi sự khởi đầu.

"...Cô đơn là một tính từ chỉ trạng thái vật lí chỉ có một
mình, không ai bên cạnh. Nhưng thực ra cô đơn nhất là lúc
bạn ngồi giữa một đám đông ồn ã, rất nhiều người mà bạn
quen biết ở xung quanh và bạn hoàn toàn cảm thấy mình
lạc lõng. Bạn không nghe rõ thanh âm của bất cứ ai và từ
tận sâu trong tim mình bạn biết cũng không ai hiểu được
nỗi niềm của bạn. Đó mới chính là nỗi cô đơn buồn bã sâu
sắc khôn tả.

Rất nhiều thánh giả gửi email cho Len, gọi điện cho Len chỉ để nói rằng họ đang thực sự trông trải, cảm thấy mình lẻ loi vô cùng. Và điều duy nhất để bầu vuu và hi vọng có ai đó nghe thấy tiếng mình là nhấn gửi một lời nhắn gửi như thế cho Len. Ở trong một thành phố gần ba triệu người, nỗi cô đơn sẽ ở khắp nơi và mang nhiều kích cỡ. Chỉ cần là bạn đủ niềm tin để tin rằng cuộc sống như một hộp bánh macaron nhiều vị, giả dụ rằng nỗi cô đơn mang mùi hoa oải hương hơi gắt, bạn không thể ăn ngay mà phải nhâm nhi từng chút một. Hãy giả dụ như vậy đi để Paris và những tuyến đường quen thuộc không còn đáng sợ nữa được không?

Các bạn đang nghe chương trình 99.9 với Len, và khúc Mùa Xuân của Vivaldi là thích hợp nhất cho một buổi sáng ấm áp thế này! Chúc một ngày tốt lành và đừng quên lái xe an toàn nhé!"

K đánh tay lái rẽ vào Rue des Amours, tâm trạng bực dọc đến nỗi nhìn thứ gì cũng chỉ muốn cán đè lên xông qua. Hôm nay là ngày thứ hai K chuyển sang thực tập ở phòng Cấp Cứu và hôm nay cũng là buổi đầu tiên anh phải trực đêm. Công việc mới thực sự khiến K gặp nhiều bỡ ngỡ và áp lực. Mọi thứ dường như muốn rối tung lên, lúc nào cũng ở trong tình trạng dồn dập sống chết. Nguyên một đêm trắng với 4 ca cấp cứu đủ các thể loại khiến anh mệt rã rời, thêm vào đó là Jem đến nhận ca trẻ khiến K phải ngồi đợi trong trạng thái gật gù nửa mê nửa tỉnh.

K sống một mình trong một chung cư yên tĩnh gần công viên ở Vernon, vùng Normandie. Mỗi ngày anh mất khoảng hơn một tiếng để lái xe đi làm ở Paris. Như một thói quen đều đặn, mỗi buổi sáng đi làm anh đều bật radio nghe chương trình 99.9 với Len. K thích giọng nói của Len bởi cô nói tiếng Pháp với một chút âm điệu là lạ cực kì dễ chịu mặc dù chẳng mấy khi K để ý nội dung xem cô nói gì.

Thỉnh thoảng anh bật cười vì những tâm sự cảm tính hết sức phụ nữ mà anh cho là vớ vẩn nhưng cũng phải thừa nhận rằng rất đáng yêu.

K đóng cửa xe, đi về phía tòa nhà. 8 giờ ba mươi hai phút sáng, nắng đã lên cao rực rỡ. Tháng Năm, trời đã hoàn toàn ấm, hoa nở ngập tràn trên các lối đi. K bước ngang qua một cô gái mặc váy màu xanh ô liu đang ngồi ở bậc cầu thang đá. Bỗng nhiên, cô gái túm lấy ống quần anh thì thào gì đó khiến anh giật nảy mình, rồi cô ngã xụi ra đất, tay vẫn không buông khỏi ống quần K.

- *Cô gì ơi, cô có sao không ?* - K hốt hoảng.

Cô gái mắt đỏ ngầu, toàn thân nổi mề đay và biểu hiện thở khó khăn nặng nhọc. Cô cố gắng thì thào gì đó và chỉ vào chỗ vai áo để lộ một vết côn trùng cắn đang sưng tấy. Trong chốc lát K nhận ra vấn đề, vội vã sơ cứu chỗ vết thương và bế thốc cô gái chạy ra xe, đưa cô đến bệnh viện. Trên xe đẩy cấp cứu tay cô nắm chặt lấy tay anh không rời.

K đổ gục ở ghế phòng chờ. Trong lòng tự nhủ "mình quả thật may mắn quá!". Một lúc sau bác sĩ xuất hiện thông báo rằng tình trạng cô gái đã ổn định và anh có thể làm thủ tục nhập viện cho cô. À, trong lúc bế cô anh cũng không quên lôi theo cả cái túi to oành như một cái bị không đáy với đủ thứ linh kiện để cạnh bên. Nào xem nào, chứng minh nhân dân "Aimee Pham Khả Anh, ngày sinh ... quốc tịch...".

"Ồ hóa ra là người Việt chứ không phải Trung Quốc hay Nhật Bản!" - K trầm nghĩ trong lòng. Anh tiếp tục khuấy tay trong chiếc túi to dùng để tìm xem có điện thoại của cô gái hay không. Và cũng không quá khó khăn để tìm thấy chiếc iPhone trong vỏ da màu xanh ngọc bích được may khá tinh tế. Tuy nhiên, điện thoại được khóa mặt mã.

"*Chết tiệt thật!*" - K ném ngược điện thoại vào trong giỏ xách. Anh quyết định đành phải đứng ra làm thủ tục nhập viện cho cô, sau đó quay về nhà tắm rửa thay quần áo rồi trở lại xem cô đã tỉnh chưa.

"*Thế là đi tong cả ngày nghỉ!*" - K lẩm bẩm ra xe quay trở về nhà.

K nằm dài ra ghế sofa sau khi đứng một lúc khá lâu dưới vôi hoa sen. Một đêm dài mệt mỏi khiến toàn thân anh mỏi nhừ đến mức các giác quan gần như tê liệt. K thiếp đi lúc nào không hay. Trong cơn mơ màng, anh nghe thấy tiếng nhạc chuông từ đâu vọng tới. Nhạc chuông đổ liên tục. Không phải là chuông điện thoại của K. Anh lúc nào cũng để chế độ rung. Bất giác giật mình nhớ ra điều gì, K vùng dậy với lấy túi xách của cô gái và nhấc máy.

- A lô

Dầu dây bên kia một giọng tiếng Việt giận dữ.

- Cuối cùng cô cũng chịu nhấc máy rồi đấy hả? Cô có biết cô khiến bố mẹ lo lắng đến thế nào hay không? Cô thích đi là đi, thích quen ai là quen, thích làm gì là làm. Cô có còn coi bố mẹ ra gì hay không?

- Dạ thưa bác là mẹ của Khả Anh ạ ?

Dầu dây bên kia đột nhiên im lặng một giây rồi xối xả tiếp luôn.

- À hóa ra anh là cái thằng vô công rồi nghề, anh mê muội con gái tôi để nó cãi cha cãi mẹ. Nó đâu rồi, đưa máy cho nó nói chuyện với tôi ngay.

- Dạ, Khả Anh đang ở trong bệnh viện thưa bác.

- Giời ơi! Chuyện gì chuyện gì? Bệnh viện ở đâu, tôi đến đây ngay. Nó làm sao hả giời ơi!!!

- Cô ấy bị dị ứng côn trùng cắn, bây giờ đã ổn định rồi. Cô ấy đang nằm ở phòng Hồi sức Bệnh viện Vernon, 5 rue du Docteur Burnet. Cháu đang giữ túi đồ của Khả Anh, tối cháu xong công việc sẽ ghé qua gửi lại.

- Tut Tut...

Dầu bên kia cúp máy. K không còn đủ sức suy nghĩ được gì thêm. Anh buông điện thoại, nằm vùi ra ngủ lịm đi.

"Sáng nay từ 20 phút đưa tin một em gái mười bảy tuổi sau khi bị bạn trai bỏ rơi đã nhảy từ tầng hai mươi bốn xuống đất tự tử. Có không ít hơn hai mươi lần Len nhận được lời tâm sự về cho chương trình rằng họ muốn chết đi

cho xong. Áp lực của những tòa nhà chọc trời. Áp lực của tàu điện ngầm, của xe buýt công cộng. Áp lực của thuế, của bảo hiểm, của hàng đóng hoá đơn gửi qua đường bưu điện mỗi ngày. Áp lực của rau củ, của giặt ủi, của mỳ ống và bơ trứng sữa. Áp lực của vô số thứ tũn mủn không thành tên khác. Tất cả gói gọn trong ba chữ **KHÔNG MUỐN SỐNG**.

Nhưng bạn biết không? Vài ngày trước Len từng đối mặt với ranh giới mà người ta gọi là ranh giới sinh tử. Ở đó có lẽ bạn sẽ cảm thấy hối tiếc thật nhiều điều và nhớ rất nhiều người. Ở đó, bạn sẽ cảm thấy mình đột nhiên như một đứa trẻ vừa mở toang cửa sổ và bên ngoài kia là cả một khoảng trời bao la rộng lớn. Bạn khát khao được lao mình ra ngoài đó, được tận tay chạm vào mỗi một thứ mà bạn nhìn thấy được. Ở đó bạn chợt nhớ ra hình như lâu lắm rồi mình chưa gọi điện cho mẹ, vùi đầu vào lòng bố hay nói với cô bạn thân nhất rằng bạn yêu quý cô ấy biết bao ngay cả khi cô ấy trông xinh hơn bạn trong buổi tiệc cuối năm. Và cũng chính ở đó bạn sẽ chính thức sợ hãi. Một nỗi sợ hãi rất nhân bản. Nỗi sợ hãi không còn có thể với tay tắt chuông báo thức rồi lẩm bẩm cần ngủ mỗi sáng. Thế đấy bạn ạ, mọi chuyện đôi khi chỉ giản đơn như thế.

Mong rằng Augus and Julia Stones với Big Jet Plane sẽ khiến khởi đầu một ngày mới của bạn hào hứng hơn. Và đừng quên cẩn thận trước tay lái nhé! Yêu bạn từ 99.9 với Len."

K lao ra thang máy và ấn liên tục. Hôm nay anh có hẹn với Elise. Elise mới quay về từ Thái Lan sau khoảng thời gian 2 tháng mà cô gọi là " thử thách tình cảm". Thang máy bị kẹt đứng ở tầng 17 ngay trên đầu anh. K bực bội nhấn liên tục. Khoảng một lúc sau, mũi tên báo thang máy đã chịu di chuyển và mở ra trước mặt K là một đồng thùng carton cùng một cô gái mặc áo T-shirt xộc xệch đang đứng quay lưng về phía anh.

- Xin lỗi, tôi vào được không? Tôi đang rất vội.

- À vâng anh vào đi ạ. Xin lỗi anh.

Cô gái quay mặt lại. Aimee Phạm Khả Anh và vết ong chích đang đứng đó, tóc buộc cao, áo in hình Rihanna nhếch mép làm động tác "F.you". Trong chốc lát cả hai cùng quay qua nhìn nhau và đồng thanh la lên "Ah!"

- *Ồi cảm ơn anh. Tôi không biết đi đâu tìm anh để gửi lời cảm ơn hết cả.*

- *Không có gì đâu. Cô đã khỏe hẳn rồi chứ?*

- *Khỏe rồi ạ. Anh cũng sống ở đây à? Hôm nào để tôi mời anh ăn tối cảm ơn anh được không?*

- *Uhm, tôi sống ở đây. Khả Anh đang chuyển nhà?*

- *À không ạ! Tôi đem vứt hết đồ đạc của... bạn trai cũ thôi.*

Thang máy mở ở tầng Ground để K bước ra còn Khả Anh đi xuống tiếp bên dưới nơi có nhà chứa rác. Trước khi cửa đóng lại, Khả Anh còn nói với theo "*tôi ở tầng 18, căn 1809 anh nhé!*"

K chạy như bay ra xe. Lòng thầm nghĩ lần nào gặp cô gái này cũng sẽ bị trễ hay hỏng hóc một thứ gì đấy. Và y rằng xe anh không nổ máy. K đành phải gọi điện cho ga ra xe và bắt taxi đến chỗ hẹn với Elise. K đến muộn 45 phút. Elise ngồi thẳng lưng ngay ngắn trên ghế, da cô ngăm đen hơn trước, tóc dài buộc gọn ghề sau gáy khỏe mạnh. K cúi xuống hôn cô.

- *Anh xin lỗi, xe anh đột nhiên không nổ máy. Em đợi anh có lâu không? Em có khỏe không? Trông em xinh ra nhiều lắm.*

Elise yên lặng nhìn K rồi thở dài một tiếng. Cô cất lời.

- *Công việc của anh thế nào? K à, hai tháng qua em đã đi rất nhiều nơi và suy nghĩ về hai chúng ta. Em đã rất nhớ anh...*

- *Anh cũng nhớ em lắm...*

EM ĐÃ NGHĨ CÓ LẼ MÌNH SẼ CHO BÁN THÂN MÌNH
MỘT CƠ HỘI NỮA VỚI TÌNH CẢM NÀY. NHƯNG MÀ
KHI NGỒI ĐÂY ĐỢI ANH HÔM NAY, TRONG SUỐT
BỐN MƯƠI LĂM PHÚT QUA, EM CHỌT NHẬN RA
RẰNG EM KHÔNG CÒN SẴN SẴNG ĐỂ ĐỢI ANH HẾT
LẦN NÀY ĐẾN LẦN KHÁC NHƯ THỂ NỮA TRONG
NHỮNG THÁNG NGÀY SAU NÀY. CHÚNG TA CHIA
TAY THÔI K Ạ!

Elise đứng lên, cúi xuống hôn chào tạm biệt K và ra đi mãi mãi khỏi cuộc sống của anh. K đã chuẩn bị suốt 2 tháng cho sự trở về của những thói quen cũ giữa hai người và giờ đây anh lại phải học cách tự xoay xở với sự thật là Elise không còn muốn tiếp tục nữa. K gọi Tequila và uống liên tục nhiều shot cho đến khi hơi ngà ngà say. Anh quyết định bắt xe về nhà.

Ở tầng sảnh, K lại bắt gặp Khả Anh đang khệ nệ ôm một cái thùng lớn vút ạch xuống trước mặt một người đàn ông cao lớn khá bảnh trai. Khả Anh phủi tay, nhìn thẳng vào mặt người đàn ông đồng dục nói "Xong nhé!" rồi quay lưng đi đến chỗ thang máy. K lão đảo bước nhanh hơn để kịp đi cùng chuyến. Khả Anh không nói gì, đứng lặng yên không bấm tầng nào cả. K khề quay người sang hỏi "Cô lên tầng bao nhiêu ấy nhỉ?" và chột kíp nhìn thấy một giọt nước mắt lăn dài trên má cô. Khả Anh thở dài thành tiếng rồi với tay bấm số 18.

NGƯỜI ANH TOÀN
MÙI RƯỢU. ANH ĐI
NHẬU VỀ ĐÂY À?

UHM. CÓ LƯƠNG
MỘT CHÚT!

CHÚNG TA
VÀO NHÀ
TÔI LƯƠNG
NỮA ĐI!

HẢ?

TÔI VỪA TỐNG CỔ
MỘT ANH CHÀNG
BÁNH TRAI RA KHỎI
CỬA ĐÂY. CỬ NGHĨ
MÌNH SẼ LÀ ANH
HÙNG CÔ ! HÓA RA
LẠI YẾU DƯỚI ĐÉN
THẾ NÀY?

Khả Anh sột sột đưa tay lên chùi má. Thang máy mở ra ở tầng 18, K chột giật mình nhớ ra quên bấm số tầng nhà mình. Khả Anh kéo tay anh.

- Anh cứ như siêu nhân của tôi ấy nhỉ! Cứ khi nào tôi có chuyện là xuất hiện. Đi, siêu nhân vào đây, tôi có thứ này ngon cực kì!

Rồi cô lôi xềnh xệch K đi theo mình không một chút do dự nào cả. Khả Anh mở cửa, căn hộ ngào ngạt hương tinh dầu vỏ cam thật dễ chịu. Cô chỉ anh ra ngồi trên một bụi gỗ trắng xây cao như cái phản cạnh bệ cửa sổ rộng nhìn ra cả bầu trời đêm tháng Năm đầy sao lấp lánh. Khả Anh bảo K cứ tự nhiên rồi biến mất vào bếp.

Nhà của Khả Anh giống như một cái tổ lộn xộn đáng yêu có chủ ý từ những cuộn len nhiều màu trên thảm cho đến những bó oải hương khô treo tường, từ bộ sưu tập tượng sáp các nhân vật hoạt hình cho đến cái kệ đầy sách cũ chất cao ngất ngưỡng. Khả Anh mở một chai vang đỏ bảo là của quý của cô nhưng hôm nay nhất định phải mở để cảm ơn K. Họ ngồi giữa đám gối bông màu phúc bồn tử, dựa lưng vào thành cửa sổ và để thời gian mặc nhiên đi qua. Khả Anh nói. Khả Anh cười. Khả Anh hát cả những bài hát tiếng Việt xưa lơ lơ lắt lắt. Giống như thể cô đã quen K từ lâu lắm rồi không nhớ nổi nữa. K cảm thấy một sự bình yên thật dễ chịu khi ngắm nhìn cô hồn nhiên sống động trước mặt, không một chút màu mè kiểu cách, Khả Anh thể hiện mọi cảm xúc như đang sống trong thế giới của riêng mình.

Những tia nắng ấm xuyên qua cửa kính đánh thức K giật mình tỉnh giấc. Khả Anh đang gối đầu lên bụng anh ngủ ngon lành, người cuộn tròn mềm mại như một cây kẹo bông đường. K nhẹ nhàng mỉm cười, nâng đầu cô đặt lên gối rồi khẽ khàng mở cửa ra về. Lúc bước ra ở tầng 17, đột nhiên anh thay đổi ý định, quay trở lại thang máy và đi bộ ra tiệm cà phê gần chung cư. K mua một ly Mocha nóng và một ít bánh ngọt chocolate, dặn người bán hàng gói thật cẩn thận rồi quay lại để trước cửa nhà Khả Anh cùng lời nhắn. "Buổi sáng tốt lành nhé nữ anh hùng!"

"Với bạn thứ gì trên đời là ngọt ngào nhất? Kẹo mạch nha hạnh nhân? Bánh pudding chocolate? Một nụ hôn? Một cái siết tay thật chặt? Một bờ vai lúc cuối ngày? Tiếng cười của những đứa trẻ? Hay là biển, là hoàng hôn là tin được tăng lương thăng chức? 80% câu trả lời mà Len nhận được thì thứ ngọt ngào nhất trên đời là tình yêu. Tại sao nhỉ? Bởi tình yêu hội tụ của rất nhiều những điều ngọt ngào bé bỏng khác. Và cũng bởi vì một phần ai cũng biết tình yêu sẽ không tồn tại mãi mãi, chỉ có sự cảm thông chia sẻ là ở lại. Ừ, tất cả những gì có thể mất đi đều trở nên cực kì quý giá.

Thông điệp tình yêu của tháng này được gửi đến từ một thánh giả với lời nhắn :

From Siêu Nhân to Nữ Anh hùng .

Em này, em có thể yếu đuối, xấu xí, tức giận, khóc lóc, nguyên rủa, phát điên lên, đánh đá, cộc cằn, bất cần, thô lỗ, ngớ ngẩn...

Là tất cả những gì mà em muốn.

Ở trong vòng tay Anh.

Được không? "

Mong rằng lời nhắn ngọt ngào này sẽ khiến hôm nay của bạn rực rỡ hơn. Loving Stranger của Russian Red và thật nhiều tình cảm từ Len của 99.9."

Paris tháng Sáu đã bắt đầu những cơn mưa nắng ẩm ơ. Lúc đi bộ vào Rue des Amours, Khả Anh nhắn tin cho K.

- Nay anh tỏ tình với em đấy à? Chưa đủ thành ý gì hết cả! Mới được có 99.9% thôi!

- Thế thiếu gì nữa nào?

- Thiếu anh ở đây nữa là đủ cho 0.01% đấy đấy!

* * *

Tôi đã nói gì ấy nhỉ ? Bạn có còn nhớ không ?

Câu chuyện này chỉ là một sự khởi đầu mà thôi...

Yêu bạn từ 99.9 với Len.

5.5.2012

P.Y.Y

CHÚNG TÔI KHÔNG PHẢI LÀ TÌNH NHÂN

[AN NHIÊN]

Trên bàn biên tập

Tác giả rất khéo léo trong việc sử dụng thủ pháp chuyển kịch tính của câu chuyện thành kịch tính của xúc cảm: Sụp đổ - đợi mong - hi vọng - hạnh phúc - sụp đổ.

Chính vì thế nên truyện vẫn mang sắc màu tươi tắn, cho dù vì thanh có thể khiến bạn ghen ghen.

Hiện tại, chúng tôi không phải là tình nhân.

À, có lẽ là "vẫn chưa" mới đúng. Nhưng tôi đoán chắc mình yêu Khôi vừa đủ. Hoặc hơn. Có lẽ, Khôi cũng thế. Tôi có thể cảm nhận được. Tôi nghĩ tình cảm của chúng tôi đã vừa đủ đến lúc đưa mối quan hệ này lên một bước nữa. Tôi gần như san sẻ với Khôi hết mọi điều, ngoại trừ bí mật mà tôi chưa kịp thú nhận với cậu về thứ tình cảm nhập nhằng bắt đầu xuất hiện trong tim mình sau những lần chúng tôi ở bên nhau, sau những ngày song hành với nhau. Thời gian đã đủ lâu để tôi muốn nói rằng tôi thương yêu cậu. Nhưng khi gần cậu, tôi lại thấy mình lại chẳng cần phải nói điều đó ra.

Bây giờ, tôi đang chờ Khôi ở quán cà phê. Cuộc hẹn lúc 4 giờ chiều Chủ Nhật. Và tôi đã chẳng thể che giấu một điều kì cục nảy ra trong tim mình: Tôi đang chờ đợi, một lời tỏ tình từ Khôi.

Một năm trước - Giáng sinh trong chiếc hộp

24-12-20xx

Ở lại công ty muộn để giải quyết công việc đột xuất trong khi mọi người đã về hết để đi tiệc tùng; vài hôm trước lại

nghe con bạn thân léo nhéo chuyện nó sẽ mua một chiếc đồng hồ tặng người yêu nó trong buổi hẹn mừng đêm Giáng sinh; bố mẹ đi du lịch cùng nhau sau khi an tâm là con gái mình ở nhà một mình vào ngày này thì vẫn ổn.

Đó là tôi. 20 tuổi. Chưa có người yêu. Không có cuộc hẹn hò nào tối nay.

Đứng tựa lưng vào tấm gương trong chiếc thang máy đang lao vun vút, có vẻ như tôi là người cuối cùng rời khỏi tòa nhà 10 tầng trong một đêm mà mọi người đã lục tục về sớm hết cả như thế này. Lẳng lặng nhìn hình ảnh mình phản chiếu trong gương, tôi chẳng tìm thấy gì nhiều nhận hơn, một con bé xơ xác và đơn độc - từ ngoại hình đến tâm hồn.

Đột nhiên tôi muốn ứa một ít nước mắt khóc tặng sự cô đơn của mình. Lầu 8. Khôi bước vào. Cậu ta làm trong một công ty bên dưới văn phòng của tôi. Chúng tôi chạm mặt nhau vài lần ở thang máy vào buổi sáng, thỉnh thoảng là giờ ăn trưa hay tan tầm. Bằng một cách nào đó, chúng tôi biết nhau, nhưng chỉ tiếp xúc với nhau và đối thoại bằng nụ cười cùng cái gật đầu xã giao. Ngoài những lần đó, có lẽ chúng tôi cũng chẳng có nhiều lý do để để ý đến nhau.

Cậu ta gật đầu chào tôi bằng nụ cười gượng nhẹ, ánh mắt vẫn giữ vẻ tĩnh lặng, dường như chẳng có gì ngạc nhiên với việc vì sao một cô gái trong một ngày như thế này còn lưu lại đây trễ đến thế. Khôi nhanh chóng dạt vào một góc phía bên kia chiếc hộp xám.

"Phụ"

Đèn tắt. Bóng tối nhanh chóng bao trùm chiếc hộp lạnh. Tôi đoán là cúp điện, nhưng lại nhanh chóng rùng mình nhớ đến bộ phim *The Devil* mình vừa coi vài hôm trước. Khôi dường như vẫn ở nguyên vị trí. Vẫn im lặng. Và nhịp thở đều đặn chờ đợi. Chỉ còn chiếc đèn báo hiệu cứu hộ lấp láy ở phía góc.

Tôi vươn tay nhấn chuông cứu hộ, rồi ngồi phệt xuống sàn. Cảm giác mệt mỏi và rữ người gần như xâm chiếm lấy tôi.

CÓ LÊ BẢO VỆ
SẼ LÊN SỚM.
DỪNG LO?

CẢM ƠN. TÔI
ĐẦU CÓ LO?

HÔM NAY CHỊ
VỀ TRỄ VẬY?

TÔI CÓ CHÚT
VIỆC. GIÁNG
SINH Ế BỐ
NGỒI TRONG
THANG MÁY
BỊ CÚP
ĐIỆN? MAY LÀ
CÓ THÊM
MỘT NGƯỜI
NỮ Ở VỚI
MÌNH. CÙNG
KHÔNG ĐẾN
NỖI TÊ

IM LẶNG...

"Có ai ở trong đây không?" - Tiếng vọng ra bên ngoài. Và một ánh đèn le lói len qua kẽ hở của chiếc hộp tắm tối.

"Có. Hai người" - Khôi la lớn.

"Đợi thợ sửa đến cũng hơi lâu đấy. Chịu khó chờ nhé..."

"Nhanh lên chút chú ơi... Ơ, chị khóc đấy à?" - Khôi hươ chiếc điện thoại qua phía góc tôi.

"Thì sao...?"

"Đừng sợ. Lát chúng ta sẽ thoát ra được thôi" - Cậu ta cố gắng trấn an.

"Tôi không dư hơi khóc vì việc đó..."

"Chứ sao khóc?"

"Cô đơn. Tôi tính khóc từ nãy. Tại cậu bước vào làm tôi mất hứng... Bây giờ thì có hứng khóc lại rồi."

"..."

Khôi hạ chiếc điện thoại xuống. Để lại tôi trong bóng tối lặng yên. Và tôi bắt đầu khóc. Những

tiếng rầm rút trong nhịp thở đều đặn của Khôi ở góc bên kia buồng thang máy. Cứ như vậy cho đến khi dứt hẳn.

"Khóc xong chưa?"

"Rồi..."

"Chị coi vậy mà cũng mít ướt nhỉ..."

"Rồi sao?"

"Chả sao. Thế hết cô đơn chưa?"

"Bớt chút chút..."

"Mai chị sẽ có người yêu" - Khôi bông đùa.

"Vớ vẩn"

"Không tin à?"

Đêm hôm đó, khi chiếc cửa thang máy mở ra, tôi vươn vai ngáp một cái rõ dài. Một cảm giác nhẹ bẫng như thể chiếc thang máy vừa mang lại một phép màu nào đó khiến tôi hồi sinh. Tôi chỉ muốn về nhà, cuộn mình vào chăn, đánh một giấc dài và sáng mai lại xinh đẹp đi đón ngày mới. Như việc đêm nay mà vẫn còn cô đơn, thì cũng không có gì là quá tệ hại.

VỀ CÁN THẬN NHÉ,
BÀ CHỊ MÍT ƯỚT?

CẢM ƠN CẬU? KHÔNG
CÓ CẬU CHẮC TÔI ĐÃ
SỢ MA MÀ HẾT
TOÁNG LÊN

"Hay nhỉ... Sao bạn này nói không khóc vì sợ?" - Khôi nháy mắt. Rồi tiến một bước đến khoác chiếc áo kaki màu nâu sáng lên vai tôi. "Trời hơi lạnh... Cho chị mượn đó!". Tôi chưa kịp cảm ơn thì cậu ta đã lẩn nhanh vào chiếc thang máy chạy xuống hầm. Điều kì lạ là sau đó tôi về nhà và ngủ rất ngon. Sáng hôm sau, không như lời Khôi dự đoán, tôi vẫn chưa có người yêu. Còn Khôi, vẫn cố gắng nheo mắt khi tôi trả áo ở thang máy, dù liên tục hắt xì vì bị cảm.

Chúng tôi bắt đầu thân nhau từ hôm đó. Như chị em. Như chiến hữu. Như đồng nghiệp. Như những kẻ thỉnh thoảng bor vơ cần nhau.

Khôi nhỏ hơn tôi 1 tháng 10 ngày. Tôi sinh vào tháng 12. Khôi sinh tháng 1. Cậu ta gọi tôi bằng chị, chẳng biết tự bao giờ. Còn tôi, vẫn thản nhiên gọi "cậu" xưng "tôi". Với vẻ miễn cưỡng, sau này, Khôi bảo dù sao năm sinh của cậu ta cũng nhiều hơn tôi một số nên gọi thế cũng không thành vấn đề. Và từ ngày đầu gặp cho đến tận khi đó, tôi vẫn luôn coi Khôi là cậu nhóc nhỏ hơn mình, với một thái độ có chút gì đó kiêu hãnh, phần vì tuổi tác, phần vì thời gian cậu ta vào cao ốc này sau tôi. Dù về mặt tính cách, đôi khi, Khôi lớn hơn tôi gần cả chục tuổi. Tôi, với Khôi, luôn là một bà chị trẻ con.

Sáu tháng trước - Chỉ là một ai đó.

"Nè, cậu chở tôi đi đâu vậy?" - Tôi ôm chặt eo Khôi. Khác với mọi lần, cậu tăng ga và phóng rất nhanh.

"Đồng hoang..."

"Mưa gió thế này ra đồng hoang làm gì?"

"..."

"Sao không chở người yêu cậu ấy?"

"Người ta không thích..."

"Cậu còn chưa hỏi tôi thích hay không mà ..."

Đó là một buổi chiều trong số nhiều buổi chiều chúng tôi gặp nhau. Nhưng đó là một buổi chiều trời có bão. Khôi vừa

chia tay người yêu, sau một trận cãi vã. Tôi chưa bao giờ gặp và biết người yêu Khôi, nhưng đó là lần đầu tiên, tôi thấy Khôi buồn nhiều đến thế. Mỗi tình 3 năm của Khôi tan vỡ.

Và ai thì có thể vui, khi tim mình tan vỡ?

Khôi cười hiền. Bao buồn thế này thì ra cánh đồng gió là hết buồn. Tôi chẳng biết làm gì khi Khôi ngồi gục xuống nhìn miên man vào khoảng không bất tận của đám cỏ vượt quá đầu người. Tôi đứng cách cậu ta vài bước chân. Chẳng biết làm gì cho đến khi vào giọt mưa lất phất bắt đầu rơi xuống. Bung chiếc áo khoác của mình, tôi cố xích lại gần Khôi một chút để cậu ta không ướt. Tôi cứ muốn đứng đó, với Khôi, rất lâu cho đến khi tôi nhận ra mưa đã thấm hết chiếc áo.

"Mưa lớn rồi, về thôi..." - Tôi thúc nhẹ vào vai Khôi.

Suốt những năm tháng quen nhau, Khôi luôn tin tưởng tôi như vậy. Khi cậu buồn bã nhất. Và vui vẻ nhất. Như

một thói quen. Và tôi cũng vậy. Nhưng chúng tôi không phải là tình nhân.

Chỉ là một ai đó mà bạn có thể tin tưởng rằng, người đó sẽ không bỏ rơi bạn khi bạn xấu xí nhất, dở hơi nhất, khủng điên nhất. Và dù không chắc là, khi bạn hoàn hảo nhất.

"Hôm nay chỉ đi gặp tôi thôi, mà sao chị diện khiếp..."

"Thích... ý kiến gì?"

"Không. Hơi trái với phong cách "dân dã" mọi khi..."

"Hết buồn chưa?"

"Rồi"

Và lại tranh luận. Cãi vã. Lườm nguýt. Cười đùa. Hú hét cùng nhau. Ở một góc độ nào đó, người ta thỉnh thoảng bắt gặp chúng tôi luôn gắn bó với nhau như hình với bóng. Khôi có vẻ ngoài hơi lạnh lùng. Cậu đẹp, nhưng lại toát lên thần thái trầm mặc, đôi khi trông cậu điềm tĩnh như một bức tượng hoàn hảo mà tạo hóa mang vào cao ốc này. Người ta hiếm thấy cậu cười, nhưng luôn cảm nhận được sự tử tế của cậu trong cách đối xử với mọi người qua những chuyện vặt vãnh như đặt một cốc cà phê trên bàn đồng nghiệp, đẩy hộ cô lao công chiếc xe dụng cụ quá tải, hay luôn là người ở lại văn phòng cuối cùng sau giờ làm để kiểm tra vài thứ...

Thỉnh thoảng, Khôi bật cười vì tôi kể một câu chuyện tếu táo nào đó khi chúng tôi gặp nhau trong thang máy. Cậu cười rất đẹp. Nụ cười của Khôi khi bên tôi khiến mọi người nghi ngờ, rằng liệu chúng tôi có mối quan hệ nào đó trên mức bình thường hay không? Nhưng chúng tôi không quá quan tâm điều đó. Ở bên nhau, chúng tôi có thể thư giãn và thoải mái. Vài cô gái làm cùng tòa nhà hăm mộ Khôi vẫn nhìn tôi nghi ngại. Nhiều người thậm chí hăm hực bảo rằng chúng tôi giấu giếm điều gì đó.

Nhưng thật sự, chúng tôi không phải là tình nhân. Mỗi lần như thế, chúng tôi lại nhìn nhau tự nhủ.

Là chị em. Là chiến hữu. Là đồng nghiệp. Là những kẻ thỉnh thoảng bơ vơ cần nhau.

Ba tháng trước - Ai thất tình
mà chẳng được quyền khóc?

Âm Phủ là một cái quán cà phê theo phong cách kinh dị. Bàn ghế mô phỏng hình nghĩa trang. Bóng tối mờ ảo đen đúa bao phủ khắp quán. Nhân viên là những ma nữ hoặc bê bết máu trên áo trắng, hoặc hóa trang kiểu ma cà rồng với hàm răng nanh hù dọa. Một quán cà phê không dành cho người yếu tim.

"Mới hơn nửa năm mà đã chia tay rồi sao?" - Khôi chống cằm nhìn tôi ra chiều dăm chiêu.

"... Anh ta thần nhiên cặp kè với người khác trước mặt tôi. Số tôi chẳng đi tới đâu..." - Tôi nốc một ngụm nước, thở dài.

"Tâm bậy. Là do hấn không xứng với chị thôi mà. Đừng buồn nữa..." - Khôi trấn an.

"Cậu an ủi tôi bằng cách dắt tôi vào cái quán cà phê thấy ghê này hả?"

"Người ta nói nỗi sợ sẽ trấn áp nỗi buồn..."

"Điên...! Nỗi hết cả da gà đây nè..."

"Ê, con bé phục vụ hóa trang ma nữ kia... lại chơi với nó đi..."

"Nhìn ớn quá..."

"..."

"Mà chưa hết buồn. Tôi khóc được không?"

"Được. Ai thất tình chả có quyền khóc."

"Khóc đây."

"Tôi cho chị mượn vai..." - Khôi nói khề. Rồi kéo đầu tôi sát vào vai cậu ấy. Bình yên và an toàn vô cùng. Một bờ vai vững chãi, thứ tôi từng nói rằng, đó là nơi tôi thích nhất trên cơ thể cậu ấy.

Và tôi đã khóc hết buổi tối hôm đó. Dưới ánh sáng của cây cột đèn leo lắt của khu nhà tôi ở. Đến thời điểm đó, gần như đó là cuộc tình thứ ba của tôi - và như hai cuộc tình trước nó - lại là một cuộc tình không tới nơi tới chốn.

Đêm đó tôi ngủ rất sâu. Và chẳng nhớ gì. Chỉ nhớ sáng hôm sau, tôi gặp Khôi ở thang máy công ty. Cậu ta ghé vào tai tôi thì thảo mắng vốn rằng tôi đã khóc ướt hết nửa cái áo của cậu ta rồi lén lúc không ai nhìn thấy, vỗ nhẹ đầu tôi một cái. Một hành động quen thuộc. Nhưng chẳng biết vì sao, tôi thấy tim mình không còn đau nữa. Có lẽ. Nhờ ánh sáng ấm nóng... của cái đèn trên cây cột điện trước nhà.

Khi đó, tôi bất giác nhận ra rằng, giữa chúng tôi, có lẽ tồn tại một tình cảm nào đó, mà tôi đoán chắc rằng nhiều hơn tình "chị em", nhích hơn một tí tình chiến hữu, tình đồng nghiệp.

Cuộc hẹn 4 giờ chiều Chủ Nhật

Bây giờ, tôi đang chờ Khôi ở quán cà phê. Cuộc hẹn lúc 4 giờ chiều Chủ Nhật. Và tôi đã chẳng thể che giấu một điều kì cục nảy ra trong tim mình: Tôi đang chờ đợi, một lời tỏ tình từ Khôi.

Cậu nhắn tin bảo rằng cậu muốn mang đến cho tôi một bất ngờ. Tôi đã thầm nghĩ, rằng hẳn là Khôi muốn nói một điều gì đó đặc biệt với tôi. Một bí mật quan trọng mà hơn ai hết tôi cần được biết...

Tôi diện một chiếc chân váy đẹp nhất mà tôi từng có, trang điểm nhẹ nhàng và đợi Khôi có một góc quán. Khôi bước vào, vẫy chào tôi, tôi mừng rỡ và hồi hộp đáp lại cho đến khi nhìn thấy một chàng trai khác phía sau lưng cậu. Cả hai tiến về phía tôi. Khi đó, tim tôi đã kịp hao hụt một nhịp vì một chút bất ngờ, nhưng lại dâng lên một linh cảm xấu ngập tràn, báo hiệu một điều gì đó sắp tan vỡ.

"Chị đến sớm quá ...! Giới thiệu nhé, đây là Minh. Minh, đây là Nguyên." - Khôi cười với tôi, bằng một vẻ điềm tĩnh như mọi khi, như đó là điều bình thường nhất trần đời mà cậu ấy từng làm.

"Minh với cậu là..." - Tôi cứng đờ người lắp bắp.

Nhìn sâu vào mắt tôi, Khôi đáp.

"Chúng tôi yêu nhau..."

Khôi cẩn thận kéo ghế cho Minh ngồi. Minh là chàng trai có vẻ rụt rè và hiền hòa nhìn tôi chờ đợi. Vì một lý do nào đó, tôi điềm tĩnh đón nhận "sự thật" đó như một điều bình thường thuộc về Khôi. Một người bạn tốt, thì phải làm thế. Tôi nghĩ vậy. Tôi chúc Khôi hạnh phúc. Cả cậu và Minh đều mừng rỡ nắm tay tôi, bảo rằng họ quyết định *come-out*, nên muốn báo cho những người thân thiết biết trước.

Khôi quay sang Minh mỉm cười. Ánh mắt cậu lấp lánh. Sau những lời giải thích, thêm cả lời xin lỗi từ Khôi, và nhất là khi nhìn ánh mắt ấy, tôi đã chẳng thể giận hờn hay trách cứ Khôi một điều gì. Cả một chiều nắng dài rực rỡ dường như trở nên xám tối hẳn đi trên chiếc váy hoa tôi mặc, khi nhìn thấy nụ cười hạnh phúc của cả hai cậu con trai đang ngồi trước mặt mình. Làm sao mà người ta có thể đau, khi người ta yêu được hạnh phúc?

Hoàng hôn ngả về trên nền trời trong trẻo, tôi lẳng lặng nhìn theo bóng Khôi một khoảng đủ lâu, trước khi nghe tim mình trở nên rộn rã.

Chúng tôi không phải là tình nhân. Nhưng yêu thương này lại quá thật thà.

Và tôi đã bật khóc, như một đứa trẻ.

Mùa Hè 2012

A.N

MẮT NGOAN, ĐỪNG KHÓC

[AN YÊN]

Trên bàn biên tập

Một thể loại truyện âm ảnh
đúng phong cách An Yên.
Bất lực là cảm giác đau
khó nhất những người
đang yêu phải trải qua, khi
không thể ở bên người mình
yêu, không thể chia sẻ, không
thể chăm sóc, không thể yêu
thương. Với ngòi bút xuất thần,
An Yên đã miêu tả chính xác
cảm giác cùng cực ấy.

Những ngày này, mưa như trút nước. Em bó gối ngồi trong căn phòng của mình nhìn ra ngoài trời mưa và nhớ anh da diết. Là mưa hắt lên mắt em thôi, nào đâu phải là em khóc. Bởi em nhớ chứ. Nhớ lắm. Chẳng quên được đâu. Anh nói: Mắt ngoan, đừng khóc. Thế nên em sẽ chẳng khóc đâu. Không khóc đâu. Chỉ là nỗi nhớ anh quặn thắt khiến mắt em ướt nhèm. Càng có nhiều kỷ ức thì càng dễ tổn thương. Càng có nhiều kỷ niệm thì càng hằng hực trong hiện tại. Anh ạ, em hứa đấy, mắt ngoan là không khóc. Không khóc mới là mắt ngoan, anh nhỉ?

Tôi đứng tựa vào bức tường kính, nhìn Ý An nằm thiếp đi bên cuốn nhật ký, mái tóc xòa trên mặt bàn, nước mắt đã khô còn lem nhem trên mặt khiến tôi không khỏi thất lòng. Giá như tôi có thể chạy đến bên nàng. Tôi thêm được ôm chặt lấy nàng như ngày xưa. Phải, ngày xưa, khi chúng tôi còn bên nhau. Giờ thì hết, hết thật rồi. Tôi chỉ có thể đứng từ xa nhìn nàng. Đôi lần, nỗi nhớ quặn thắt khiến tôi không thể kìm chế nổi, tôi đã lén vào sát bên nàng, lúc nàng đang ngủ, tất nhiên, chỉ để vuốt tóc nàng. Một cái vuốt tóc nhẹ hơn gió. Nhưng rồi sau đấy, tôi càng thất lòng hơn. Nỗi nhớ như vực xoáy hút sạch cõi lòng tôi, cảm xúc của tôi. Để rồi sau đó, tôi bỗng không, chơi vơi và chơi vơi. Phải, mắt ngoan ơi, đừng khóc. Là tôi đã nói với nàng như vậy. Bởi nàng khóc, lòng tôi cũng đón đau. Bởi nước mắt của nàng như axit

cháy thịt da tôi, cháy lòng tôi. Vai lần, nàng bật tỉnh giấc, thẳng thốt nhìn quanh và gọi tên tôi. Những lúc như vậy, tôi trốn vào một góc sâu hút, và cứ thế khóc. Tôi trốn nàng hay tôi trốn chính tôi?

Anh ơi! Có nhiều đêm em mơ thấy anh. Em mơ thấy anh như ngày xưa, vẫn mỉm cười mỗi khi mình gặp nhau. Nụ cười của anh như vị cam thảo vậy. Em chưa bao giờ gặp được ai có nụ cười như vậy. Có lẽ cả đời này cũng thế, sẽ không có ai cho em nụ cười kiểu đó. Anh nhớ không? Có một hôm, em bất ngờ kiễng chân lên để hôn anh. Đó là vì em muốn nếm nụ cười của anh đấy. Đến tận bây giờ nhắc lại, em vẫn thấy vị cam thảo nơi đầu lưỡi của em anh à! Anh nhớ không? Em đã từng nói với anh rồi đấy, rằng: Anh là món quà mà ông trời đã tặng em sau bao nhiêu năm em khẩn cầu. Tiếc rằng, món quà này có thời gian sử dụng ít quá. Cho đến tận bây giờ, em vẫn giận mình vì đã có những ngày bỏ lỡ anh trong suốt 2 năm của chúng mình. Cho dù trong suốt 2 năm ấy, chúng mình đã ở bên nhau mỗi ngày. Em ngốc nhỉ? Nhưng mà thật lòng đấy, em vẫn giận mình và tiếc nuối nhiều lắm.

Hai năm yêu nhau, gần như chúng tôi đã ở bên nhau trọn vẹn. Đi đâu cũng có nhau. Làm gì cũng cùng nhau. Vậy mà cũng như nàng, tôi lúc này vẫn nuối tiếc thật nhiều. Vẫn thấy còn biết bao điều mà cả hai chưa kịp làm. Chẳng hạn như nàng rất thích được đi bơi cùng tôi nhưng tôi lại không đủ can đảm để học bơi. Lần nào nàng đi bơi về cũng phụng phịu kể về những đôi yêu nhau ôm nhau dưới bể bơi khiến nàng ghen tỵ. Tôi vẫn cứ hứa với nàng rồi tôi sẽ học bơi và xuống bể bơi cùng nàng. Vậy mà sau rốt, tôi vẫn không làm được điều đó. Nhiều khi cuộc đời là như thế, chúng ta cứ lần lữa những dự định để rồi sau này lại tiếc vì đã chưa thực hiện được nó. Nếu có thể quay lại 2 năm về trước, chắc chắn, tôi sẽ đi học bơi hoặc kể cả không học được thì tôi cũng sẽ liều lĩnh mà xuống bể bơi với nàng. Giờ đây, tôi đã không còn cơ hội ấy rồi. Hôm nay, ở bể bơi Sao Mai, nàng mặc một bộ bikini rực rỡ. Tôi đứng tí từ xa nhìn nàng và thất lòng khi nhớ đến vẻ mặt phụng phịu ngày xưa của

nàng. Tôi thấy nàng nhìn những đôi yêu nhau ôm nhau dưới bể bằng đôi mắt buồn thăm thăm. Tôi biết khi đó nàng đang nhớ đến tôi.

Hôm nay em đi bơi ở bể bơi Sao Mai thì tình cờ gặp Khang. Anh còn nhớ Nam Khang không? Khang không biết chuyện anh đã rời khỏi em hơn 1 năm nay rồi. Cậu ta choáng lấm khi em cho cậu ta biết điều đó. Chúng em đã đi uống nước với nhau. Trong suốt cuộc nói chuyện chỉ toàn là về anh thôi. Thật lạ là em nói về anh không còn khó khăn như những ngày trước nữa. Những ngày trước đó, mỗi khi ai đó nhắc về anh hay em nói về anh, em luôn không tìm được nước mắt. Vậy mà hôm nay khi nói chuyện với Khang, em cảm thấy rất thoải mái. Em cũng chẳng biết là do Khang hay do em đã quen với việc anh rời bỏ em không nữa. Một buổi chiều thật dễ chịu anh ạ! Em và Khang cùng thống nhất với nhau sẽ thu xếp thời gian qua nhà anh trong tuần tới đây! Anh liệu liệu mà ở nhà đón em với Khang nhé! Anh không về em sẽ giận anh đấy!

Tôi lạ gì Khang. Có một câu chuyện mà tôi đã giấu nàng hồi xưa. Hồi tôi và Khang còn hay đi chung với nhau lên sân khiêu vũ cổ điển. Chính Khang chứ không phải là tôi, ra bắt quen với nàng trước. Và cũng là Khang đã chết đuối nàng ngay từ những ngày đầu tiên ấy. Nhưng nàng lại yêu tôi. Nói chính xác là tôi đã hót tay trên của Khang. Tôi nhớ chứ, hồi đó, tôi nhảy giỏi hơn Khang nên tôi luôn là người nhảy đôi cùng nàng. Tôi cũng qua mặt Khang khi rủ nàng đi chơi. Tội nghiệp Khang, cậu ấy vẫn nghĩ rằng tôi là một quân sư của cậu ấy. Khang làm đủ mọi chiêu trò tán tỉnh. Từ chuyện mua hoa hồng gửi tặng nàng vòng rã 3 tháng trời mà không ghi tên người gửi đến chuyện mỗi ngày cứ đúng giờ trước khi lên sân nhảy cổ điển, Khang lại gọi đăng ký một ca khúc gửi đến điện thoại của nàng. Cho đến khi tôi và nàng chính thức yêu nhau thì Khang choáng. Khang lánh mặt tôi. Khi đó, tôi cũng mặc kệ Khang. Bởi tôi đã có nàng. Sau đó, tôi với nàng cũng bắt tin Khang. Giờ thì nàng đã gặp lại Khang rồi. Tình cờ hay định mệnh? Khang là một người tốt. Nếu đó là mệnh trời thì tôi

cũng chúc phúc cho nàng với Khang thành một cặp. Nghĩ đến điều đó, tim tôi lại thất lại. Âu đó cũng là sự ích kỷ nhất thời.

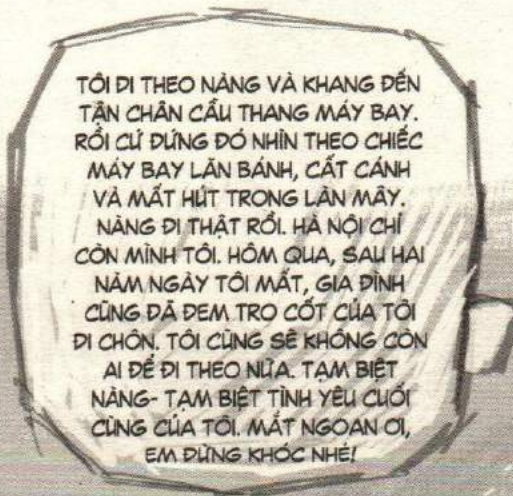
Khang kể cho em nghe chuyện ngày xưa, hồi chúng mình quen nhau trên sân khiêu vũ cổ điển ấy. Em thật không ngờ hồi đó anh ma lạnh đến thế đấy! Hóa ra những bó hoa hồng được gửi đều đặn đến nhà em suốt 3 tháng trời đều là của anh. Vậy mà anh chẳng kể cho em nghe khiến em hồi đó cứ tưởng là Khang gửi. Lại còn chương trình gửi ca khúc qua điện thoại nữa chứ! Anh có biết là hồi ấy em đã bị nghiện cảm giác chờ đợi ấy không? Những câu chuyện về anh khi em nói với Khang luôn cho em cảm giác ấm áp đến lạ kỳ. Giá như anh còn ở lại bên em, thế nào em cũng cần cho anh một nhất. Anh ơi, em nhớ anh quá đi!

Hôm Khang và nàng tới nhà tôi thì tôi đang ở trên chùa nghe kinh. Lúc trở về nhà thì Khang và nàng đã đi rồi. Tôi định đi theo nàng nhưng rồi lại thôi. Hãy để cho họ phút giây riêng tư - tôi nghĩ thế. Có những cảm giác rất phức tạp trong tôi. Vẫn biết giờ nàng là người tự do, không còn thuộc về mình nữa vậy mà lòng cứ cồn cào lên gì đó. Như thế ghen. Cảm giác rất buồn và chống chọi. Nhất là khi tôi thấy nàng ngồi sau xe của Khang. Tôi biết rằng tôi sắp mất nàng. Tôi cảm nhận được tình cảm vi diệu trong nàng. Đôi mắt của nàng, ánh nhìn của nàng, những câu chuyện và cả những buổi đi bơi nhiều hơn. Nàng đã yêu Khang mà nàng chưa biết hoặc nàng đang cố gạt đi.

Em yêu Khang thật rồi. Yêu thật rồi anh à! Những ngày này, em luôn muốn gặp Khang. Anh có giận em không?

Tôi đứng lặng đi khi thấy Khang ôm nàng. Liệu cảm giác của tôi lúc này có giống như Khang hồi xưa khi bắt gặp tôi ôm nàng? Đó là một cảm giác rất khẩn trương, chơi với và hăng hực. Dù tôi đã chuẩn bị trước vậy mà lúc này đây nhìn thấy họ, lòng tôi vẫn đón đầu, quay cuồng. Nàng đã xếp lại những món đồ kỷ niệm của chúng tôi khi xưa và cất chúng vào tủ. Tôi không biết tả tâm trạng của tôi lúc này ra sao nữa. Như thể trái tim của tôi vỡ ra ngàn mảnh. Lại như thể ai đó đang rút sạch trái tim mình.

Em có một lời mời làm việc tại Đà Nẵng anh ạ! Em nhận lời mời ấy vì Khang và vì những ngày phía trước của em. Ngày 17 này em đi. Sẽ là một cuộc sống mới, ở một thành phố khác. Nếu còn anh thì em vẫn còn Hà Nội. Em yêu Hà Nội như em đã yêu anh. Nhưng giờ thì em phải đi dù nói thật lòng rằng em chưa bao giờ hết yêu anh. Sẽ là một cuộc sống mới ở một thành phố khác. Khang sẽ đi cùng em và anh cũng sẽ phù hộ cho em nhé! Hằng năm, ngày giỗ anh em sẽ cố gắng về. Em hứa đấy! Chiều nay, Khang sẽ đưa em đi thăm mộ anh và sẽ tạt qua nhà anh để chào mẹ anh. Ở trên cao đấy, anh sẽ hạnh phúc, anh nhé!

Hà Nội, tháng 5/2012

AN YÊN

LỜI HỨA

[THÙY LINH]

Trên bàn biên tập

Không bao giờ thế này,
không bao giờ thế kia -
là lời hứa dễ trở thành
thất hứa nhất, nhưng
nhiều khi lại là lời hứa
người ta muốn nghe nhất.
Ít ra, nó mang lại cho ta
cảm giác tin cậy - dù chỉ
có tính thời điểm - trừ khi
bạn quá đa nghi.

Vài trăm ngày sau khi ra trường, tôi vẫn là thành viên tích cực của câu lạc bộ những người thất nghiệp tại thành phố hơn bốn triệu dân này. Mọi chuyện trở nên ngày càng tồi tệ khi cuộc sống của nàng lại ổn định sớm hơn tôi. Cứ mỗi lần nhìn vào mắt nàng tôi lại thấy rùng mình khi những gì tôi đọc được chỉ là "Em chán lắm rồi". Nhưng nàng vốn là người biết giữ lời hứa, và "Em sẽ không bao giờ chia tay anh" cũng là một lời hứa, cho dù nó có được nói ra khi nàng chỉ là một cô bé vừa bước chân ra khỏi trường phổ thông và chẳng thể nào tưởng tượng ra sẽ có một ngày tôi sẽ sắm vai một thằng bất tài bất mẫn tuyệt hảo thế này, thì nó vẫn là một lời hứa. Thành ra nàng sẽ giữ nó, tôi biết, và vô cùng hạnh phúc về điều này. Niềm hạnh phúc ấy chỉ biến thành bất hạnh khi tôi cũng biết rằng toàn bộ tình yêu mà tôi và nàng dành cho nhau, cộng

thêm lời hứa đó cũng không thể nào giúp tôi thoát khỏi cái club quái quỷ này bây giờ, do đó cũng chẳng thể nào khiến nàng bớt thất vọng về tôi. Rõ ràng với nàng tôi không phải là Mr Right. Và với đôi mắt ấy, nàng đã kiên trì đá quả bóng về phía tôi. Cuối cùng, với toàn bộ sự cao thượng có được, tôi nhận lấy trách nhiệm nặng nề. Có lẽ đó là điều cuối cùng tôi làm được cho nàng chăng?

Tôi chuẩn bị gần như cả một bài diễn văn. "Vì tương lai của em...", v.v, những gì đó đại loại như thế nữa. Mĩa mai thay, dường như điều duy nhất khiến tôi có đủ dũng khí để nói ra những điều đó lại là một ảo tưởng ngu ngốc về viễn cảnh nàng sẽ giữ tôi lại, sẽ lại nói gì đó an ủi tôi và rồi lại nhắc lại lời hứa đó (tôi sực nhớ ra là kể từ khi yêu nhau nàng không hề nhắc đến nó thêm lần nào nữa!). Nhưng ngạc nhiên chưa, nàng chỉ cần năm giây lặng im, thêm vài cái chớp chớp hàng mi dày mascara để gạt đầu với những gì tôi nói. "Như thế tốt cho cả hai", nàng nói nhẹ và nhanh chóng như gió thoảng, cứ như nàng đã đợi giây phút này cả đời! Cả hai ư? Thế mà tôi đang nghĩ là mình giúp nàng thôi đấy chứ? Hay đó là cách người ta tự huỷ hoại mình rằng ta là người hào hiệp?

Đôi khi những ý tưởng hào hiệp nhất lại chẳng phải là những ý tưởng tốt đẹp nhất, nhất là khi chúng được sinh ra từ một kẻ hào hiệp nửa mùa, như tôi chẳng hạn. Mấy tháng sau, trong lúc tất tả chạy đi nộp hồ sơ từ cơ quan này đến cơ quan khác, tôi vẫn dành không biết bao nhiêu thời gian để nhớ về những kỉ niệm tuyệt đẹp của những ngày chưa xa xôi lắm so với một đời người nhưng chắc chắn là chẳng cuộc hành trình nào đưa tôi về được nữa. Về làm sao được, khi tôi không còn như cũ, nàng không còn như cũ, mà hai kẻ không còn như cũ đặt trong một kỷ niệm cũ thì chỉ là tai hoạ! Có lẽ nàng đã nghĩ ra điều này trước tôi (nàng luôn trước tôi!), nên đã không lãng phí thời giờ vào việc vô bổ đó. Chẳng bao lâu sau, tôi được biết vô số chuyện mới về nàng, chuyện nàng hẹn hò với người này người nọ. Không dưới năm gã bạn trai khác nhau trong vòng một năm. Tôi luôn thành thực mong nàng hạnh phúc, nhưng hạnh phúc

đến mức này thì quả là quá sức với tôi, đến mức tôi đành cố chạy trốn khỏi những ám ảnh về nàng bằng cách cố gắng hơn nữa và hơn nữa trong cuộc hành trình chạy khỏi câu lạc bộ thất nghiệp.

Những nỗ lực cá nhân cùng những mối quan hệ còm cõi của bố mẹ đã đưa tôi hạ cánh tại văn phòng một cơ quan cấp phường. Cuối cùng tôi cũng đã có việc làm! Tôi hò hét, sung sướng (Khi người ta chờ một điều gì đó quá lâu thì đến lúc nó tới, ngay cả chỉ bằng 1/20 mong đợi, thì cũng đã đem lại một cảm giác rất gần với thoả mãn rồi!). Tiếc rằng sự sung sướng ban đầu đó không đủ để tôi hít thở quá hai tháng trong cái văn phòng ngồn ngộn giấy tờ nhưng không ai tỏ vẻ muốn động vào ấy. Tôi lại bỏ việc, trước khi thấy mình cũng lại bị sự ảm thấp ở đó khiến mồi meo đi. Nàng thì luôn mới, mới tinh, bóng loáng, càng ngày càng mới. Thật ngớ ngẩn, tôi vẫn âm thầm chạy đua với nàng, đuổi theo nàng sao?

Bố mẹ tiếp đón việc tôi vứt bỏ công việc họ đã mất bao công lo lắng một cách thờ ơ. "Tùy mày". Đôi khi sự ban phát tự do cũng đồng nghĩa với việc buông xuôi chán nản. Nhưng ít ra thì, với sự tự do được trao tặng ấy, tôi cũng đã có thể rời mục tiêu của mình khỏi các trường đại học và các cơ quan công quyền. Tôi trở thành giáo viên kiêm nhân viên "mở rộng thị trường" của một trung tâm ngoại ngữ. Hai tháng sau tôi lại thất nghiệp do trung tâm sập tiệm vì dính líu đến vô số câu hỏi mang tính pháp lý. Tôi vứt hết đồng bằng cấp đỏ xanh của mình ở nhà, chuyển sang làm đại lý cho một hệ thống bán hàng đa cấp. Lần này thì tuy công ty không sập tiệm mà cũng chẳng có anh công an nào đến hỏi thăm nhưng cảm giác mình đang lừa một người khác và sự mê tín vào "nghiệp chương" đã khiến tôi không sao yên ổn được. Với một lý do vớ vẩn như vậy, tôi lại tiếp tục thất nghiệp. Cho đến hiện tại, khi đang là nhân viên tư vấn sắc đẹp và tiếp thị hàng mỹ phẩm cao cấp tại nhà cho các quý bà quý cô thì tôi được tạm coi là có việc làm.

Tôi đã có thể thở phào. Lạc quan mà nói thì tôi còn hạnh phúc chán vì cái bằng cử nhân tiếng Anh của tôi còn có ích

khi có thể dịch hướng dẫn sử dụng các loại mỹ phẩm trước con mắt thán phục của khách hàng; chứ không như Thắng, thằng bạn kỹ sư tin học của tôi giờ vẫn đang lóp ngóp sống bằng nghề bán bảo hiểm. Như bao người bình thường khác, tôi cũng đã thử hẹn hò với một số cô gái. Mọi thứ có vẻ đang dần bớt tồi tệ. Trừ một điều: Tôi vẫn nhớ nàng, một cách điên rồ và phi logic. Các cô gái bây giờ đều trông giống nhau, sáu bảy mươi phần trăm ép tóc thẳng mượt như cô người mẫu trong quảng cáo dầu gội đầu, ba bốn mươi phần trăm còn lại để tóc loăn xoăn như cô trong một quảng cáo dầu gội đầu khác. Nàng của tôi cũng vậy, thành ra ai cũng có thể nhắc tôi chút gì đó về nàng. Thằng bạn kỹ sư bán bảo hiểm của tôi có gặp thì thế nào cũng mời đi uống bia rồi vỗ vai "Kiếm người yêu mới đi" (trong khi nó tôn thờ sự tự do mà cuộc sống độc thân mang lại?!). Tôi cũng muốn làm cái việc "kiếm người yêu" đơn giản ấy, nhưng cứ nghĩ đến nàng, đến cô văn thư cứ chực ăn tươi nuốt sống tôi hồi còn làm ở cái văn phòng ảm thấp đó, và hàng loạt các cô gái để cùng một kiểu tóc và trên môi nở cùng một kiểu cười thì tôi lại thấy sự cô đơn bớt đi muôn phần đáng sợ.

- Đừng có nói với tao là mày không thể yêu ai khác ngoài Linh. Triết lý rẻ tiền của những thằng bất tài ngại thay đổi.

Thấy tôi ậm ừ cho qua chuyện, thằng bạn càng cao hứng với chủ đề mới.

DỪNG CÓ CỐ GIẤU TAO LÀ
MÂY VẪN ĐANG NHỚ ĐẾN NÓ NGAY CẢ KHI
HẸN HÒ VỚI MỘT EM XINH NHƯ MỘNG, VÌ
TAO BIẾT LÀ MÂY VẪN. CỬ THẾ THÌ DỪA
QUÁI NÀO CHỊU ĐƯỢC MÂY! (THÊM MỘT
CỐC). MÂY CỨ CHỜ NÓ ĐI, NÓ SẼ KHÔNG
BAO GIỜ QUAY LẠI ĐÂU, VÌ MÂY KHÔNG
THỂ ĐEM LẠI CHO NÓ NHỮNG GÌ NÓ CẦN.
NHỮNG THẮNG, HOẶC GIẤU TỬ TRONG
TRÚNG, HOẶC ĐANG PHÁT NHƯ ĐIỀU MỚI
LÀ SỰ LỰA CHỌN CỦA NÓ. MÂY THẤY RỒI
ĐÂY (LẠI THÊM MỘT CỐC)? KHÀ, ZÔ!

- Uống tiếp đi - Tôi cười với bộ mặt đỏ gay và một vẻ bình tĩnh lạ lùng. Thằng bạn nhìn tôi, cười khoái trá:

- Không còn nổi sùng lên nữa à? Vậy thì chấp nhận nốt điều này đi: Đừng có cố hôn một con ếch nữa. Nó sẽ không bao giờ biến thành công chúa được đâu.

Tôi im lặng dễ dãi. Sự thờ ơ của tôi cuối cùng cũng làm Thắng chán nản với chủ đề về nàng và chuyện tình yêu của tôi. Cứ thế hết cốc này đến cốc khác, nó bỏ lơ ba la những chuyện khác mà tôi hào hứng hơn, từ chuyện nọ sang chuyện kia, từ tình hình thế giới đến chuyện lão sếp hói đầu ngu ngốc không biết nhìn người, từ an ninh quốc gia đến bóng đá quốc tế v.v và v.v...

Mang trách nhiệm của một người uống ít hơn, tôi đưa Thắng về. Thằng bạn vẫn lăm nhảm đằng sau lưng tôi "Mày nhìn xem thành phố đã tiến hoá đến thế này, nam thanh nữ tú, xế hộp xế nổ cứ gọi là nườm nượp... Thế mà tao không hiểu sao vẫn ngửi thấy mùi cũ kĩ từ mày, từ tao, còn nữa, không hiểu vì sao tao đang làm công việc hiện tại, nói là tạm bợ thôi nhưng cuối cùng thì cũng mất đến hai năm với nó rồi, tại sao càng cố gắng càng thấy mình xa khỏi con đường ban đầu đã chọn. Cuối cùng thì thấy xa cả mục đích, không hiểu tại sao nữa...". Tôi thấy dạ dày mình nóng như bị cào xước. Đầu óc cũng mù mịt. Tìm kiếm trong vô số những câu đáp có thể cho vô số câu hỏi của một cái đầu cũng đang mù mịt, tôi đáp: "Khi nào hết say mày sẽ hiểu tại sao".

Theo tôi được biết thì khi hết say người ta sẽ chẳng thèm hỏi những câu đó. Những thứ lặt vặt khác đã đủ đan kín cuộc sống rồi. Mà câu trả lời chỉ có ý nghĩa khi câu hỏi đúng. Tuy vậy, cũng như bất cứ thứ gì khác về nàng, những điều Thắng nói về nàng cứ lớn vồn mãi trong tâm trí tôi. Với tôi chúng không bất ngờ hay mới mẻ, bởi chính tôi đã nghĩ như thế về nàng hàng ngàn lần. Chỉ có điều hàng ngàn lần khác trái tim tôi vẫn liên tục nhắc nhở trong từng nhịp đập của nó về sự ngọt ngào của nàng, tình yêu của nàng dành cho tôi, về sự thông minh đôi khi làm tôi thấy sợ, về những tháng ngày hạnh phúc nhất của cuộc đời tôi

tính đến tận thời điểm này. Và chính tôi đã đòi rời xa nàng cơ mà? Thế đấy, tôi thậm chí còn không có được cả cái quyền oán trách khi nàng quên tôi nhanh hơn mong đợi. Không biết là mình vui hay buồn, tôi tiếp tục những việc mình cần làm với một thái độ cần mẫn làm ngạc nhiên cả chính tôi.

Đến khi tôi nhận ra mình đã không còn dõi theo từng bước chân của nàng nữa thì nàng bất ngờ xuất hiện. "*Đi cà phê không anh?*". Cái gật đầu trong sự ngỡ ngàng và những sự mặc định nằm ở thẳm sâu trong ký ức dẫn chúng tôi đến cùng một chỗ. Tôi kéo ghế mời nàng ngồi, như cách tôi vẫn làm với các khách hàng của mình. Nàng cảm ơn, nở một nụ cười đủ để một lần nữa khiến tim tôi đập lối một nhịp. Những câu chuyện vô thưởng vô phạt khiến bầu không khí quanh chúng tôi dần tự nhiên. Một cách ngẫu thơ, nàng thắc mắc tại sao tôi và nàng không thể trở thành bạn như cách người ta vẫn thế? Tôi cười cũng rất ngẫu thơ, đáp tôi là nhân viên tư vấn sắc đẹp chứ không phải là tư vấn tâm lý. Nàng lại cười, cứ như thể đó chỉ là một trong số những câu chuyện vô thưởng vô phạt. Sự dừng dưng đó khiến dạ dày tôi lại quặn lên, cơn đau lan nhanh đến tận từng tế bào, vắt kiệt sức của lý trí, lòng tự tôn, thiêu rụi sự bình tĩnh nó đã khoác lên người tôi. Tôi tóm lấy tay nàng đang chuẩn bị cầm lấy tách cà phê, nói như lên đồng "*Anh không thể coi em là bạn được. Anh yêu em. Lúc đó, trước đó, bây giờ*".

Cứ như một món nợ mà từng ấy ngày qua tôi vẫn chưa từng lãng quên, không thể lãng quên, những từ giản đơn đó dường như đã lấy đi của tôi toàn bộ phần sức lực còn lại. Tôi buông tay nàng ra. "*Anh xin lỗi*". Nhưng ngay khi ấy tôi cảm thấy tay nàng đang giữ lấy tay tôi. Sự dừng dưng tan biến. Nàng đặt lên đó một nụ hôn thật khê nhưng cũng đủ để làm bừng sáng góc tối tăm trong tâm hồn nơi tôi cố chôn vùi mọi thứ về nàng. "*Thế là đủ rồi*", tôi nói rất khê. Nàng nhìn thẳng vào mắt tôi, lâu đủ để tôi tự thấy mình vừa nói dối rất tồi. Đủ làm sao được? Tôi bị hút về phía nàng, giữ chặt lấy và hôn nàng như rút hết ruột gan. Nàng

không hề đẩy tôi ra, trái lại còn siết lấy tôi cũng chặt như thế. Không thể tin được, sự ngọt ngào của nàng, tình yêu của nàng... tất cả đang lập lại ngay lúc này, tại đây. Nàng rời tôi ra: *"Em đã không thể rời xa anh"*. Trên gương mặt còn chưa hết bàng hoàng nàng nở một nụ cười. Nụ cười cho tôi biết là nàng đang hạnh phúc. Tôi có thể làm cho nàng hạnh phúc, thật thế, cũng như chỉ nàng mới làm được điều đó cho tôi.

Nàng dịu dàng ngồi xuống bên tôi. Tôi bỗng quên hết những gì tồi tệ đã qua, kể cả những ý nghĩ tồi tệ về nàng, mặc kệ sự tự ái của tôi. Nhưng tôi bỗng nhớ đến gã bạn trai của nàng. (Không biết bây giờ đã là gã thứ mấy)

- Anh ta sẽ xoay sở được - Nàng mỉm cười sau một thoáng suy nghĩ - Tất cả bọn họ đều xoay sở rất tốt được khi bỏ rơi em hoặc bị em bỏ rơi. (Nàng thật thông minh!)

Nàng cười rất tươi, còn tôi thì bật cười. Nàng vẫn thông minh như thế.

- Em đã hứa thế này với bao nhiêu người rồi?

Câu hỏi bất ngờ vượt ra trên lưỡi tôi. Nụ cười tắt ngấm trên môi nàng nhưng may thay nó đã nhanh chóng trở lại.

- Em chỉ hứa với những người em yêu. Tổng số người là một.

Nàng đưa tôi lên mây với những lời đó, bất luận sự thật là bao nhiêu phần trăm. Tôi định nhắc nàng về sự thông minh của nàng, về việc tôi hiểu quá rõ rằng nếu muốn nàng có thể lách qua những điều luật khắt khe nhất. Sự thực là nàng đã lách qua lời hứa đầu tiên một cách êm thấm còn gì? Nhưng tôi cần gì quan tâm đến những điều đó cơ chứ? Lúc này tôi muốn tin những lời nàng hứa một cách tuyệt đối. Nó sẽ là sợi dây vô hình nàng đã tự ràng buộc mình. Và tôi cũng sẽ tự ràng buộc tôi, để có thêm một lực gắn kết chúng tôi ngay khi cả hai đều đã hình dung ra sự tan vỡ. Ít nhất thì nàng cũng đã chỉ cho tôi cách để nói từ "không bao giờ". Đặt lên trán nàng một nụ hôn, tôi nói "Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em hay để em đi nữa, không bao giờ"

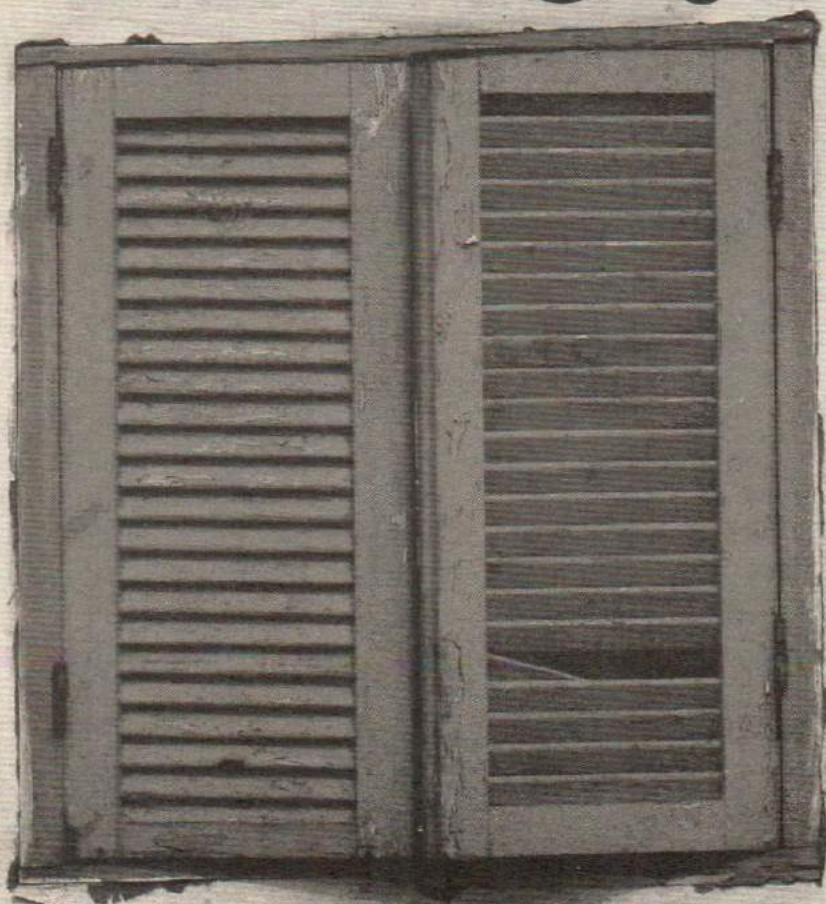
T.L

NHƯ LÀ YÊU

189

NGĂN KÉO KÝ ỨC

THIÊN THẦN BỐN CHÂN

Khi tôi cùng một người bạn đang đi dạo thì một chú chó bé bỏng nhảy ngay vào người tôi. Nó không có chủ. Tôi mang chú về và chẳng bao lâu chúng tôi đã rất thân thiết.

Tôi sống trong một gia đình mà mọi người không bao giờ đủ thời gian để nói chữ "yêu thương". Thay vì câu "Con làm thật là tốt!" thì tôi luôn phải nghe "Lẽ ra mày có thể làm tốt hơn". Cái gì cũng có thể biến thành ác mộng, kể cả một trò chơi vui.

Năm ấy tôi 18 tuổi. Và một chú chó mới khoảng gần hai tháng tuổi ấy, tôi tự nhận mình là... bố nó. Tôi đặt tên nó là Bốn Chân dù ai cũng biết là nó có chừng ấy cái chân.

Chúng tôi luôn ở cạnh nhau cả lúc vui hay buồn. Khi tôi bị mắng mỏ, nó là "người" duy nhất ở bên cạnh tôi an ủi. Mỗi sáng tôi tỉnh dậy, nó đã nằm ngay ở chân giường và "hôn" vào chân tôi. Khi tôi học thì nó nằm dưới sàn.

Trong mắt tôi thì nó không khác gì một đứa con. Tôi cũng muốn chúng tỏ rằng, một người cha như tôi sẽ đối xử với con cái khác với những gì mà tôi nhận được từ cha mẹ tôi. Bốn Chân luôn giúp tôi hiểu rằng tôi là một-người-cha-mười-tám-tuổi tốt bụng.

Thế nhưng ngay trước sinh nhật lần thứ 5 của Bốn Chân (tôi lấy ngày nhật nó làm ngày sinh nhật), tôi phát hiện ra một khối u ở cổ của nó. Bệnh ung thư đã lan khắp người Bốn Chân.

"Người cha" trong tôi đã bất lực. Ngọn gió của cuộc đời đang đưa Bốn Chân đến một cái đích mới...

Thế nhưng chính lúc này đây, tôi mới thấy tình cảm của Bốn Chân dành cho tôi mạnh mẽ đến mức nào. Không phải

Bốn Chân đang đấu tranh chống lại bệnh ung thư, mà nó đấu tranh để sống vì tôi. Càng ngày, Bốn Chân càng khó thở...

Tôi bảo với Bốn Chân là tôi yêu nó vô cùng và nó đừng đấu tranh quá sức vì tôi nữa. Nhưng với quyết tâm ở bên cạnh tôi, Bốn Chân tiếp tục cuộc chiến đấu bền bỉ của mình. Đối thủ của nó - bệnh ung thư - không hề khoan nhượng. Ung thư tàn phá cả cơ thể và trí não của nó: Một mối, rồi rồi, đau đớn.

Tôi biết "đứa con" của mình đang phải chịu đựng quá sức. Bốn Chân dường như đang nói với tôi về sự yêu thương vô điều kiện. Tôi đã ích kỷ biết bao khi cố giữ chặt lấy "đứa con" tôi, cố lừa dối mình là vẫn còn hy vọng. Nhưng khi tôi nhìn vào mắt nó, tôi biết nó đang đau đớn đến mức nào. Chỉ khi nhìn vào mắt nó tôi mới biết được điều đó, vì nó không rên rỉ, không quằn quại. Nó cố làm ra vẻ còn sống được bên tôi. Thật lâu nữa!

Đôi khi yêu thương chính là buông tay ra và để cho đi. Sẽ là tàn nhẫn nếu tôi cứ tiếp tục chứng kiến nó chịu đựng và chết dần chết mòn từng ngày một.

Tôi đưa Bốn Chân đến chỗ vị bác sĩ thú y mà nó ưa thích. Chỉ một mũi tiêm thôi sẽ chấm dứt tất cả nỗi đau...

Bốn Chân biết nó sắp đi đâu. Nó "hôn" tay tôi và cả tay vị bác sĩ. Tôi đứng cạnh "con" tôi, vuốt ve tai nó, như nó vẫn thường thích, thì thầm với nó là nó sẽ được đến một nơi mà nó lại có thể vui chơi thoải mái mà không hề đau đớn. Rồi tiếng thở của Bốn Chân ngừng lại. Bốn Chân lại một lần nữa tìm thấy sự bình yên.

Nước mắt tôi tuôn không ngừng khi tôi quỳ xuống ôm lấy cơ thể lạnh ngắt của Bốn Chân. Tôi xoa tai và chải lông cho nó lần cuối...

Và thực ra tôi không xa Bốn Chân, vì nó vẫn mãi ở trong lòng tôi đây thôi... Tôi nhận ra Bốn Chân không chỉ là bạn tôi, con tôi, Bốn Chân còn là một người thầy, người thầy đã dạy tôi sống một cuộc sống biết yêu thương, hy sinh và yêu thương cho đến nhịp tim cuối cùng trong đời.

DIU

[ĐINH THU HƯƠNG]

Nghe tên thì tưởng hiền lành nhưng gặp rồi mới biết không phải như vậy. Dịu không thuộc loại "sắc nước

hương trời" nhưng cũng không ở mức xấu. Miệng hơi rộng, mũi hếch, mắt dài có đuôi song tóc lại đen và thẳng. Nhìn Dịu "hay hay" hơn là đưa ra một lời nhận xét cụ thể nào khác.

Thi đại học hai năm không đỗ, Dịu sinh ra phốt đời, hay ăn nói chổng lổng. Năm đầu trượt, Dịu tự an ủi: "Học tài thi phận, năm sau làm lại".

Năm thứ hai trượt, Dịu thở dài "Số mình không được học cao"(!). Cả hai năm đều thiếu vừa đủ một điểm, mọi người xung quanh tiếc rẻ: "Giá nó cố chút nữa...". Dịu nhếch mép cười. Một điểm thừa sức quyết định số phận nhiều người, không riêng gì Dịu.

Hiền - chị Dịu, hiền đúng như cái tên, bảo em: "Thôi, năm sau cố mà thi lại". Dịu tròng mắt: "Bà không phải xách mé tôi, nhá!". Rồi Dịu bỏ đi, mái tóc mới cắt ngắn xù lên như lông chim sể. Mẹ nhìn theo, mắt ngân ngấn nước và thở dài.

Nhà có hai chị em gái, mỗi đứa một tính một nết, ra đường đổ ai đoán đâu là chị đâu là em. Ngày còn bé, bố hay đùa, trêu Dịu là "Con hổ đội lốt con mèo". Bây giờ có nói câu ấy, Dịu không còn cười nữa mà dài giọng: "Phải... con là mèo thành tinh rồi". Dịu như biến thành người khác, cả

nhà ai cũng ngại. Hàng xóm có hỏi thăm, Dịu nhìn, ánh mắt đầy vẻ khó chịu, sau nhăm nhắng nói với mẹ: "Từ nay mẹ đừng trò chuyện với hạng người ấy nữa, lúc nào cũng chỉ tìm cách soi mói vào chuyện của người khác...". Mẹ tròn mắt, không hiểu Dịu đang nói thật hay nói đùa.

Thi trượt thế là thành ở nhà. Ban ngày nằm dài trong phòng, hết đọc sách đến xem phim. Tối đến lại xách xe ra khỏi nhà, đi loanh quanh một hai vòng qua những phố trước đây thường hay qua rồi về, cứ ở trong nhà mãi cũng cuồng chân không chịu được. Chị Hiền lấy chồng rồi nhưng vẫn hay về qua nhà, mỗi lần về lại nhét vào tay Dịu một ít tiền. Năm phút trước Dịu cau có: "Tôi chẳng cần bà bố thí như vậy". Năm phút sau chị Hiền về, Dịu dắt tập tiền vào túi, dắt xe ra đi. Bố mẹ có hỏi thì gắt gỏng: "Con không làm gì xấu là được". Không khí trong nhà nặng như có đá đeo.

Long đến tìm Dịu, Dịu đuổi: "Ông về đi. Tôi chẳng muốn gặp ai cả". Long ngồi im, mãi sau mới hỏi được một câu: "Dịu định thế nào? Cứ như thế này mãi sao?". Dịu cũng lặng thinh, cắn môi suýt chảy máu. Long đang đứng đến điều mà Dịu không dám nghĩ tới. Kiêu hãnh và tự tin như Dịu tưởng không bao giờ biết thất bại, vậy mà... thực tế lại quá phũ phàng. Dịu quát lớn: "Ông về đi! Ở đây lải nhải gì nữa, tôi...đánh đấy". Long không chịu về, có lẽ Dịu dám đánh thật! Ngày xưa đi học Dịu đã từng đánh nhau với một thằng con trai đến chảy máu mũi chỉ vì tranh nhau một chỗ ngồi. Giờ chắc cũng chẳng nói đùa. Long thất thểu ra về, vẫn không tin Dịu thay đổi đến vậy!

Long về rồi Dịu lại xách xe ra đi. Lao xe âm âm trên đường như một con diên, Dịu cảm tưởng như nước mắt sắp trào ra trên mặt. Long vẫn là Long của ngày xưa, hiền lành và luôn quan tâm đến người khác. Long học sư phạm, ra trường chắc chắn sẽ có tương lai. Còn Dịu, tay trắng đến giờ vẫn tay trắng... Có tiếng đàn bà lóe xóe đuổi theo sau lưng Dịu: "Đồ giặc cái... đâm đầu vào ô tô cho chết hết chúng mày đi!". Phan xe rít lên ken két trên mặt đường, Dịu chống chân quay lại nhìn. Mụ kia đang buông tay chỉ trỏ với mấy người đứng quanh. Dịu toan xuống xe nhưng

nghe sao lại thôi, tay xiết ga thật mạnh, chiếc xe nhả khói nồng nặc rồi chồm lên, lao về phía trước. Dịu lâu bầu trong miệng: "Một ngày toàn gặp quý"... (!)

"Bố không biết con định làm gì nhưng bố muốn con nghỉ lại. Bố mẹ luôn mong cho con học hành đến nơi đến chốn... Mẹ con cả đời làm giáo viên như thế...". Bố chưa nói hết câu, Dịu đã đứng lên: "Con công an thì láo, con nhà giáo thì dốt, bố không biết à?". Cánh tay bố vung lên, Dịu ôm má, đôi mắt dài có đuôi long lanh như mắt mèo giữa đêm tối. Mâm cơm trở nên lạnh ngắt, nặng nề. Đêm ấy, Dịu xách xe đến nhà bạn ngủ, sáng hôm sau mới thềm về. Sau hôm đó trong nhà lặng hẫng đi. Bữa cơm không bao giờ đủ ba người. Mắt mẹ lúc nào cũng ầng ậc nước.

Chị Hiền ôm con về nhà, mắt sưng húp. Rõ ràng chị bắt được quả tang "hai năm rở mười" anh Tấn, chồng chị đang hú hí với "bồ" ngay trong giờ làm việc mà không làm gì được. Về nhà, anh Tấn còn gây chuyện, thế là thành cãi cọ. Mấy chị làm việc cùng phòng được dịp phát loa: "Mày hiền quá đấy mà... Phải tao, tao làm cho một trận tanh bành rồi muốn ra sao thì ra...". Mẹ ôm thằng cu Kim vào lòng, an ủi: "Tốt xấu nó cũng chồng mình, con từ từ hẵng tính". Dịu giằng thằng bé từ tay mẹ, phát vào mông nó một cái đét: "Từ từ của mẹ rồi đến lúc ông ấy đuổi mẹ con thằng Kim ra khỏi nhà à?". Thằng bé toa toét cười, Dịu ôm nó nựng nựng: "Mày có muốn đi cho "con kia" một lọ axit không hả Kim?". Chị Hiền hốt hoảng, mặt cắt không còn giọt máu, lắp bắp: "Mày... mày... định làm gì hả Dịu?". Dịu trả cu Kim về cho mẹ, cười nhạt: "Bà tưởng tôi rồi hơi đi đánh ghen hộ bà chắc? Tôi đùa đấy... mới nói thế đã cuống hết cả lên... thảo nào chồng nó đi với con khác là phải...". Cố véo thằng bé thêm một cái Dịu mới bỏ đi. Sau lưng, chị Hiền khóc rầm rức, thằng bé cũng ré lên vì đau. Mẹ lại thở dài.

Long gọi điện đến cho Dịu, giọng khẩn khoản: "Chiều nay tôi có ca dạy ở làng trẻ mồ côi nhưng mẹ tôi nằm viện. Dịu giúp tôi được không?". "Mấy giờ?". Long mừng rỡ: "Bốn đến sáu giờ. Giúp tôi nhé!". Dịu cười, giọng chua loét: "Ông đừng có mừng vội. Học hành như tôi còn chẳng đâu vào đâu

nữa lại dạy cho người khác". Dịu cúp máy cái "cách" mặc cho Long ở đầu kia í ới "Dịu... Dịu...".

Dịu biết Long tham gia làm công tác xã hội từ hồi còn học lớp mười một. Cũng đôi ba lần Dịu đi cùng với Long nhưng từ khi trượt đại học thì Dịu ở nhà hẳn. Máy lần Long nài nỉ Dịu cùng đi song Dịu nhất quyết từ chối. Ý nghĩ mình là kẻ thất bại vẫn luôn ám ảnh trong tâm trí Dịu, và chính nó làm Dịu cách xa với mọi người.

Dịu đưa tay nhìn đồng hồ. Bốn giờ kém mười lăm phút. Dịu đi đi lại lại trong phòng rồi tần ngần nhìn lại mình qua gương. Mái tóc chim sẻ đã dài hơn một chút, miệng vẫn hơi rộng, mũi hếch, mắt vẫn dài nhưng buồn, không còn vẻ "quái quái" của ngày nào. Dịu thở dài, ngồi thêm một lúc nữa rồi quyết định khoác túi, dắt xe ra đi.

Rồi mọi chuyện cũng đâu vào đó. Anh Tấn đến xin lỗi bố mẹ, xin lỗi chị Hiền và xin đón mẹ con cu Kim về nhà. Bố không quát mắng hay trách cứ gì, chỉ bảo: "Làm thằng đàn ông thì phải biết lo cho vợ, cho con, chỉ nghĩ cho riêng mình là sống ích kỉ lắm, hiểu không?". Anh Tấn lặng thinh, cúi đầu chịu lỗi.

Cu Kim quẩn đi không chịu theo mẹ. Dịu tát yêu vào má cháu, cười cười: "Cu Kim về với mẹ nào, lần sau mẹ bế về đây lần nữa, đi sẽ đi mua axít hộ cho". Anh Tấn sượng sùng, mặt đỏ bừng, cúi gằm xuống đất. Mẹ quay sang nhìn mặt khổ sở: "Đến bao giờ con mới thôi ăn nói kiểu ấy hở Dịu?". Dịu so vai, không trả lời.

Trước khi về, chị Hiền lại dúm vào tay Dịu một tập tiền. "Bà cứ đưa như thế này không sợ tôi đi "hít" à?". Chị Hiền lắc đầu: "Chị tin em không phải là người như vậy". Dịu cười, kiểu đe dọa: "Sau này bà đừng hối hận nhé!". Thằng Kim chẳng hiểu gì, vẫn cười toe toét. "Bố vẫn cho em cơ hội được học tiếp, Dịu, nghe lời chị đi!". Giọng chị Hiền gần như van nài. Dịu im lặng một lúc, thấy mắt mình cay cay nhưng lại tung tung: "Thôi, bà về đi! Cố mà học cách giữ chồng... Chuyện của tôi, tôi tự lo...". Nói xong câu đó, trong lòng Dịu thấy trĩu nặng một nỗi buồn.

Long hỏi: "Dịu còn nhớ Hùng lớp mình ngày xưa không?". Dịu nhú mày: "Có phải Hùng "dô", bỏ học hồi lớp mười không?". Long gật đầu, giọng trầm hẳn xuống: "Nó ở với bà nội sau khi bố mẹ nó bỏ nhau. Bà cũng già nên hai bà cháu nương tựa vào nhau mà sống. Nó đã định bỏ học từ lâu nhưng bà nó không cho. Bà nó mất thì nó bỏ học hẳn...". Dịu cắt ngang lời Long, nôn nóng: "Sao chuyện ấy ngày xưa tôi không biết nhỉ? Mà Hùng bây giờ thế nào rồi?". Long khẽ lắc đầu: "Không chỉ mình Dịu không biết đâu, nhiều đứa lớp mình cũng không biết chuyện đó...Không phải là trách nhau vô tâm, nhưng ngày ấy... nhiều người sống vô tình lắm (!). Với lại, trách nhau mà làm gì, hồi ấy bọn mình còn trẻ con mà! Hùng bây giờ... làm ông chủ rồi. Hắn theo một gã đi học sửa xe máy một thời gian, rồi vừa học vừa làm, có vốn kha khá thì mở hiệu riêng. Nhìn hắn cũng ra dáng lắm". Dịu chợt nhìn Long chăm chăm: "Ông nói chuyện về Hùng với tôi làm gì? Có phải... ông đang giễu cợt tôi hay đem tôi ra so sánh với Hùng đấy?". Giọng Long khe khẽ: "Dịu không thể...dịu đang như cái tên hay sao? Ngày trước, Dịu đâu dễ nổi nóng như thế này...Tôi không có ý so sánh hay giễu cợt ai, tôi chỉ muốn nói với Dịu một câu mà tôi đọc được ở đâu đó, rằng: "Chính vì ngược gió, chứ không phải theo chiều gió mà những con diều bay lên cao". Cứ nhìn mãi vào thất bại của mình thì sẽ sống như thế nào? Dịu không thấy bọn trẻ ở làng, chúng còn bất hạnh hơn chúng ta nhiều mà chúng vẫn lạc quan, vẫn vươn lên đó thôi".

Dịu lặng thinh, lúc lâu sau mới bảo: "Về thôi! Ngày mai, Long qua làng trẻ đăng ký cho tôi dạy thêm một lớp nữa... Ở nhà nhiều, tôi thấy chán lắm!". Khuôn mặt Long trở nên rạng rỡ một cách khó hiểu...

Đêm ấy, lần đầu tiên sau khi thi trượt, Dịu mang sách vở ra để lại trên bàn. Và Dịu khóc.

Đ.T.H

ĐỢI BỐ

[HỢP PHỐ]

Bố ạ, con sẽ không chờ nữa
Khi chiều qua, những chiếc bóng đổ vàng
Bố không về...
Mẹ ơi thôi đừng khóc
Nước mắt chẳng làm ướt nổi nhân gian.

Bố ạ, sáng ngày mưa đã tạnh
Con không khóc đâu
Thật đấy, chỉ rất buồn
Giống như một ly rượu khi tàn tiệc
Rượu cạn rồi vẫn đọng vết môi son

Bố ạ, con vẫn còn đợi bố
Nghe tiếng cười quen, mùi thuốc lá và...
Những buổi chiều hai mẹ con ngóng đợi
Lẽ nào đã là một thơ ấu rất xa...

VẠC VÔ ƠN

[HẢI MIỀN]

Bà mất năm Vạc tròn mười bốn tuổi.

Khi Vạc đeo đút tép bên hông, công gió công mưa, tím tái môi, nước tuôn ròng qua mặt, trong tay cầm chặt hai lá trầu vàng, bốn miếng trầu khô về lay gọi đưa bà thấy bà lạnh ngắt, bàn tay còn lạnh hơn tay nó, Vạc biết bà đã chết. Nó ngồi run lập cập, biết rằng hơn cả việc bà lặng lẽ ra đi, bỏ mình nó ở lại giữa núi cao đồng thấp, cơ hội để nó chuộc lỗi lầm, để nó giải bày nỗi ăn năn và nói lên niềm ân hận cũng đã không còn.

Đất đã ngậm bà vào lòng. Và như một sự trừng phạt dành cho đứa cháu hư, nó phải đứng dậy, về lại một mình với gian nhà của hai

bà cháu, lòng mang nặng không có ngày cỗi bỏ những nỗi ăn năn, những lời sám hối dành cho người bà khốn khổ giờ đây đã không thể tiếp nhận và do đó cũng không thể tha thứ. Không có cách gì giúp cho cháu mình vui nhẹ nỗi lòng để mỗi khi nghĩ về bà đã khuất là mỗi lần nó cúi mặt xấu hổ, ghét bỏ, khinh khi chính bản thân mình, muốn trốn chạy nỗi mặc cảm đó mà không bao giờ thoát được.

Vì bà đã mất rồi... Mẹ vớt nó lại cho bà khi nó mới bằng nắm tay, cổ to hơn người, mỗ lúc nào cũng há như mỏ chim non đói mồi, đói hơn mẹ. Nó khóc tức tưởi khác khoảng như vạc gọi hàng đêm nên bà vừa giận dữ, vừa xót thương gọi đứa cháu bị bố mẹ bỏ lại bằng tên Vạc. Bà lừa Vạc ngủ bằng vú già nhăn nheo da thông và nuôi Vạc tròn năm bằng sữa gộp của những người cho con bú. Cứ bà giữ con cho họ một buổi, họ cho cháu bà bú một lần, sau khi con họ đã thỏa thuê có dụi vú vào miệng cũng nhả ra quay mặt đi cười như nắc nẻ. Lúc ấy bà mới thả Vạc ra để Vạc lao về phía hơi sữa ngậm chặt lấy day nút một cách hối hả, khó chịu từ lúc mấy tháng tuổi, Vạc đã nổi tiếng hỗn bú và bà nó đã giữ con cho người ta khắp làng. Để rồi khi Vạc đủ lớn biết mình bị bố mẹ bỏ rơi, kém thua chúng bạn, nó quay về trút tất cả nỗi tủi hờn, tức tối, cay đắng lên bà. Chỉ có bà là người thân duy nhất để chia nỗi oán trách thân phận của nó. Gần giống như con gà nhiep đã lớn quay lại mổ lên bộ lông xơ xác bởi nuôi con của gà mẹ, vì bà đã không cho nó được về mượt mà óng ả như nó ước ao.

Không ai trong làng này hỗn xược lão lếu với bà bằng Vạc. Nó có thể đứng giữa sân, chống nạnh, mắng bà xoi xoi cho tới khi, dù bà điếc câm điếc cây cũng không chịu nổi phải xách cái que bé bằng cọng rơm lòng còng chạy từ trong nhà ra. Nó không bao giờ chạy quá xa khỏi bà. Nó chạy mười bước, đứng lại thè lưỡi, chờ bà lập cập tới gần, nó lại chạy tiếp. Cho tới khi bà mệt quá, ngồi bệt lên cỏ, đập hai bàn tay xuống đất hô: "Trời ơi trời, đất ơi đất, rằng số tui lại vô phúc vô phần như ri. Người ta như tuổi tui đã có con nuôi cháu nhờ còn tui, không được nhờ con một ngày, còn phải nuôi báo cô đưa cháu bạc bẽo như hấn. Trời ơi là trời,

đất ơi là đất". Lúc ấy Vạc đứng xa xa nhìn lại, nước mắt nước mũi tuôn ròng ròng, gào lạc giọng: "Ai bảo bà đẻ ra con bà làm gì, để con bà đẻ ra tui...".

Xong rồi nó lủi đi đâu đó, có khi là leo lên nóc chuồng trâu nhà ông Minh nằm rút rơm trên mái rạ xuống nổi vào nhau cho dài, vừa nổi vừa quán quanh người mình, tưởng tượng đến lúc những vòng rơm đủ chắc để nó buông người xuống cũng không ngã vì đã bị cột trời chặt vào cây kèo. Nhưng chẳng bao giờ được như thế cả. Bởi cứ chiều sập xuống thì cái giọng rên rên mỗi một gọi như van của bà lại cất lên: "Vạc ơi Vạc, về ăn cơm đi con. Tối rồi". Bụng đói nhưng chẳng bao giờ nhảy xuống ngay, nó đợi bà đi quanh quất mấy đồng rơm, mấy bụi chuối với tiếng gọi xa dần: "Vạc ơi Vạc, về ăn cơm đi con. Tối rồi". Lúc ấy nó mới nhảy phóng xuống, chạy một phát về nhà ngồi quắp lấy mâm cơm, hít hít mùi thơm của cơm chín, của canh rau và mùi thum thum của mấy quả cà nhảu dẻo thơm sệt. Cho đến lúc bà lập cập về, nó liền nhồm dậy ghé vào tai bà hét tướng: "Bà đi mô giờ mới về? Để tui chờ mãi".

Những lúc bà đội nặng lợi nước cấp mừng theo sau đít thợ gặt mót lúa rơi lúa sót, lưng bà còng hơn lưng lúa thì Vạc cầm đầu lủ trẻ chẵn trâu đánh nhau trên đồi. Tóc nó dựng ngược, cháy khét, mặt già căng như quả ổi xanh với giọng nói chua loét, lì như con trâu nghe nó thét còn phải đổi hướng đi. Vạc cầm đầu trong tất cả mọi trò, từ những trò hiền từ tử tế như chơi khăng đánh đáo cho đến những trò quái quỷ như tổ chức ăn trộm hoa quả, ngồi lên lưng trâu thúc cho trâu lồng, xéo nát hoa màu thiên hạ. Dù chòm xóm đã lượng thứ nhiều vì nổi nó là đứa con không cha không mẹ, nể bà nó già, thương bà nó điếc, nhưng cứ hễ ở nhà thì thôi, cấp nón đi ra đường là thế nào cũng có người ghé mồm vào tai bà hét tướng lên phàn nàn về "con Vạc góm ghê" nhà bà. Vạc là cái tội cái nợ của bà. Có người xót bà xúi bà đem quách nó cho người ta làm con nuôi đứa ỏ, bà không. Có vợ chồng trẻ thấy tuy Vạc hỗn nhưng lạnh lợi xin bà cho nó về bế em, bà không.

Bà chưa chết thì con Vạc còn ở với bà.

Bây giờ thì bà chết rồi.

Bà chết trong một trận cảm dai dẳng do nhiễm nước hôm đi mót khoai trên kẻ Giành. Tại bà tham công tiếc việc. Trời mưa rầm rĩ, đám thợ bới khoai đã chạy đi trốn mưa cả, gọi bà ơi ới, nắm tay lôi bà đi nhưng bà cứ giằng lại. Vì tiếc khoai sót nhiều và trong cơn mưa to, khoai sót vùi dưới đất rễ trôi lên mặt. Nếu chờ tạnh mưa, bọn trẻ đi mót như bà sẽ túa ra và vì nhanh tay tinh mắt, loáng cái chúng nhặt hết cả, còn đâu tới bà.

Bà ốm. Nằm đắp chiếu rên hừ hừ, sai Vạc đi hái lá nấu cho bà nồi nước xông, nó hét vào tai bà: "Bà đừng rên không được à. Tui sợ lắm". Bà bảo: "Bà có muốn làm mày sợ đâu, nhưng bà mệt bà lạnh từ ruột lạnh ra". Cứ tới bữa nó nấu cơm, quệt với muối vừng ăn. Bà không ngóc đầu dậy nổi, bảo Vạc nấu cho bà chén cháo, nó thả một nắm gạo vào niêu, thổi bùng lên một trận lửa rồi để đó cho ông Táo, bỏ đi làm việc của nó. Bà đói quá, cố ngồi dậy húp vài thìa cháo mà gạo đi đăng gạo, nước đi đăng nước rồi lại mò trở lại giường, đắp chiếu nằm rên. May có bà Ngạn bạn già của bà ghé sang chơi kêu bà mai đi mót ruộng nhà con dâu bà. Đoán mới biết bà bị ốm. Bà Ngạn chạy về nhà lấy trứng gà, hành băm nấu bung sang cho bà bát cháo giải cảm, gặp lúc Vạc đi cấy về, bà trách: "Vạc, sao bà mày ốm mà mày bỏ bà nằm còng queo như ri, không cơm cháo thuốc men chi cả. Bà mi chết rồi thì mi sống với ai? Không có tim à cháu?". Vạc không nói gì, ra sau hồi cho lợn ăn. Đã bao nhiêu lần, bà nó tự ốm tự khỏi, bà mệt bà nằm, ít hôm gắng gượng được bà sẽ dậy tự lo chăm sóc, chữa chạy cho mình, thêm ít hôm nữa khỏe khỏe lại đi vác cuốc, cấp mủng đi mót lúa, mót khoai, mót đỗ, lạc.

Nhưng lần này bà nằm liệt giường liệt chiếu đã hai phiên chợ, tiếng rên nhỏ dần, yếu dần. Vạc đã thấy lo lo. Nhưng bản tính nó từ khi còn bú nhờ đến nay rắn胆 như ngói, chỉ quen trút lên bà những nỗi uất ức, cộc cằn. Hai lần bà thêu thào gọi nó: "Vạc ơi Vạc. Con làm chi đó? Lại gần đây bà nói này... lờ mà ông bà bắt bà đi theo, thì con... ", thì lần nào nó cũng gạt phắt đi, mắng át đi: "Bà chỉ

toàn nói gở không thôi. Bà đừng làm tui sợ". Rồi bỏ đi. Cho nên bà chết mà không nói được lời trần trối với đứa cháu bỏ vợ bất vát của bà. Vì Vạc đã không cho bà nói, không chịu nghe bà nói, không chịu hiểu rằng bà nó đã sức cùng lực kiệt, nếu nó còn muốn làm gì cho bà thì hãy gấp lên, nhanh lên, kéo không bao giờ còn có cơ hội nữa...

Bà về trời khi vắng mặt nó. Khi nó về gọi bà, các ông già bà lão đã đến chật nhà chật sân, thì bà vẫn còn mở mắt. Bà cụ Ngạn nói với Vạc: "Cháu muốn nói gì với bà thì nói đi giờ bà còn nghe được đấy. Chứ tí nữa vuốt mắt cho bà rồi thì bà đã đứng ra cõi nhân gian, không can dự gì với đời sống của chúng ta nữa đâu. Thôi cháu nói chuyện với bà đi, nói gì để bà ra đi thanh thản mà cháu cũng sống thanh thản". Nhưng Vạc chẳng nói được gì. Thay bằng quỳ xuống xin bà tha lỗi cho một đứa cháu vô ơn như nó, nó lại đưa tay vuốt mắt bà. Vuốt đến lần thứ hai bà mới chịu khép. Bà Ngạn bảo nó: "Bà mày còn nuốt nhân gian, chưa muốn đi", lúc đó Vạc mới khóc òa nhỏ những dòng nước mắt mặn đắng lên tấm ngực khô gầy của bà. Nhân gian này còn ai thân thích với bà đâu mà bà nuôi, trừ đứa cháu Vạc bạc bẽo của bà ra?

*

* *

Bà Vạc ngồi lặng như chiếc ấm sành để bên cạnh bà, đầu gối nhô cao tóc bạc da mồi. Bà nhắm mắt nhưng miệng vẫn chậm rãi nhai trầu, giống như bà quên sự có mặt của tôi rồi. Đến khi tôi se sẽ đứng dậy, lần theo ánh than hồng ra ngoài bậc cửa, lại bỗng nghe tiếng bà Vạc hát rầm rì: "*Cảm thương con để ở hang. Nắng mưa chẳng ngại, cơ hàn quản bao*". Rồi bà lại chìm lút vào bóng tối âm ẩm mùi đất, mùi rạ của gian nhà tranh cũng già lão như bóng tối, cũng nhiều sấm hối như bóng tối. Bà Vạc ngủ rồi.

HLM

BỨC THƯ GỬI NGƯỜI EM TRAI THẦM LẶNG

Em trai yêu quý!

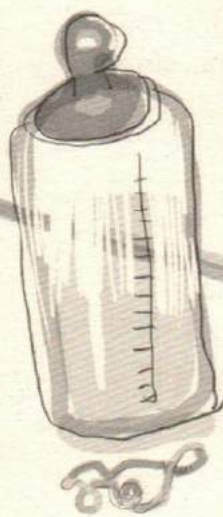
Khi mẹ nói là sắp có em bé, chị sung sướng vô cùng. Khi em được sinh ra, bàn tay, bàn chân nhỏ bé của em xinh xắn đến làm chị ngạc nhiên. Chị tự hào gọi lũ bạn chị đến ngắm em. Chúng nó chạm vào em, có đứa còn cưỡi em nữa, nhưng em không hề khóc. Và đến khi em được năm tháng thì câu chuyện bắt đầu xảy ra...

Em có vẻ như tê liệt không cử động, tiếng khóc của em nghe như tiếng mèo kêu. Bác sỹ nói em bị hội chứng "Cry du chat" (có nghĩa là "tiếng kêu của con mèo"), em sẽ không thể đi lại và nói chuyện được, thậm chí em còn chậm phát triển nữa.

Mẹ choáng váng còn chị thì bực tức. Thật là thiếu công bằng. Chị nhìn em và nhận ra rằng thế nào chị cũng bị bạn bè chế nhạo. Để giữ niềm tự hào cũng như "danh tiếng" của mình, chị đã làm một việc thiếu suy nghĩ: Chị không thêm nhận em là em chị nữa. Chị lạnh lùng với em.

Nhưng mẹ không bỏ cuộc. Mỗi khi mẹ đặt đồ chơi của em xuống, em thường lăn chứ không bò hay trườn như trẻ con bình thường. Mẹ khóc khi mẹ phải xoa kem vào bụng để em không lăn được. Em cố, em khóc như tiếng mèo kêu. Rồi một ngày, em đã chiến thắng những lớp kem trên bụng và em bò được. Khi mẹ thấy em bò, mẹ bảo rồi em sẽ đi lại được, mẹ đặt em trên cỏ. Cỏ quệt vào da làm em khó chịu, mẹ hy vọng em sẽ ghét cảm giác ấy và cố đứng thẳng lên.

Em cứ bò ra khỏi bãi cỏ, rồi mẹ lại đặt em vào, cho đến một hôm mẹ thấy em cố đứng dậy,

chập chững ra khỏi bãi cỏ trên đôi chân bé nhỏ. Mẹ vừa khóc vừa cười, gọi bố và chị ra xem. Bố ôm em thật chặt.

Qua một năm nữa, cũng bằng cách để em tự vượt qua cảm giác khó chịu, mẹ dạy được em nói, đọc và viết. Từ đó, thỉnh thoảng chị thấy em ra sân, ngắm hoa, vẫy bọ chim hoặc cười lơ ngơ với không khí. Chị bắt đầu thấy được sự đơn giản, vẻ đẹp của cuộc sống qua đôi mắt em. Đó là khi chị nhận ra rằng em là em của chị, dù chị có cố đến đâu cũng không ghét em được. Chị và em lại "làm quen" với nhau. Chị lại mua đồ chơi cho em. Em đền ơn chị bằng cách cười và ôm chị. Nhưng cuối cùng, em cũng không được dành cho gia đình mình.

Vào lần sinh nhật lần thứ 10, em bị đau đầu trầm trọng. Bác sỹ nói em bị bệnh bạch cầu. Bố mẹ khóc. Lúc đó, chị yêu em hơn bao giờ hết. Bác sỹ nói hy vọng duy nhất là thay tủy xương cho em. Em trở thành đối tượng của cuộc quyên góp từ thiện trên khắp đất nước. Nhưng khi đó bệnh em đã quá nặng, không thể phẫu thuật được nữa. Em phải trị liệu hóa học. Đến giờ phút cuối cùng, em nói không muốn chết ở trong bệnh viện, em muốn về nhà.

Ở nhà, chị em mình ăn kem, chạy trên cỏ, chụp ảnh cùng nhau và thả bóng bay. Em nói sau này khi chị cần giúp đỡ, hãy gửi cho em một bức thư tới Thiên đường bằng cách buộc nó vào quả bóng bay và thả bóng đi.

Buổi tối cuối cùng khi em ốm nặng, em muốn được xoa vào lưng. Em muốn nói cái gì đó nhưng không nói được. Chị biết em muốn nói gì. Chị bảo em đừng sợ...

Rồi chị nhìn cậu bé can đảm ngừng thở. Bố mẹ và chị khóc đến không còn nước mắt nữa. Cuối cùng em đã ra đi. Từ đó, em là động lực của chị. Em làm chị biết yêu cuộc sống hơn và sống một cách hoàn hảo nhất. Em làm chị nhận ra điều quan trọng nhất trong cuộc sống là: "Luôn yêu thương mà đừng hỏi tại sao và đừng đưa ra giới hạn nào".

Cảm ơn em trai của chị vì tất cả những điều đó.

CHỊ CỦA EM

Xin chào! Tôi là cuộc sống đây. Hôm nay tôi sẽ cố giải quyết mọi vấn đề bạn đang gặp phải để bạn đừng than trách tôi nữa...

XIN

Nếu bạn bị tắc đường và kẹt xe, đừng thất vọng. Còn rất nhiều người trên

thế giới này, mà đối với họ, lái xe là một niềm mơ ước không thể thực hiện.

CHÀO

Nếu bạn cảm thấy học hành thật chán ngán. Hãy nghĩ đến người đã hàng năm trời rồi không được đi học.

Nếu bạn thất vọng vì một chuyện tình cảm đang đến hồi tan vỡ. Hãy nghĩ đến người chưa bao giờ biết yêu thương và được yêu thương là như thế nào.

Nếu bạn buồn vì một cuối tuần nữa lại sắp trôi qua. Hãy nghĩ đến những người phụ nữ ở môi trường làm việc khắc nghiệt, phải làm việc 12 tiếng một ngày, 7 ngày một tuần để nuôi con.

Nếu bạn bị hỏng xe và phải dắt bộ đến trường. Hãy nghĩ đến những người bị tàn tật chỉ mong có cơ hội để được đi bộ, dù chỉ vài bước.

Nếu bạn cảm thấy mất mát và tự hỏi mình cuộc sống là gì và có mục đích gì. Hãy nghĩ đến những người bệnh tật, biết trước mình không còn sống được bao lâu nữa, và không còn cơ hội để tự hỏi mình nữa.

Nếu bạn cảm thấy khủng khiếp khi là nạn nhân của những trò đùa, những sự nhỏ mọn... của người khác. Hãy nhớ: Thế vẫn chưa là gì đâu, vì tồi tệ hơn nữa là khi bạn có thể là chính những người đó!

Cuộc sống thay đổi khi chúng ta thay đổi

Một tấm thiệp chỉ có bốn câu nhưng làm tôi nhớ mãi, và ảnh hưởng đến tôi mãi. Đó là tấm thiệp của mẹ, với mỗi câu tràn đầy những yêu thương. Và không bao giờ có từ "nhưng".

Mỗi lần tôi đọc nó (thường là ít nhất một lần mỗi ngày), tôi được nhắc nhở rằng tôi cần phải làm thế với mọi người.

Khi một đứa em đạt điểm 8 bài văn, tôi sẽ mở sổ liên lạc của nó ra, nơi mà cô giáo phê rằng nó còn "hay nói chuyện", tôi sẽ bảo: "Tốt lắm, bố mẹ hẳn sẽ vui vì em đấy, **nhưng** liệu em có cố mà đạt được điểm 9 không? Có cố nói ít hơn được không?".

Tôi đi vào phòng em tôi. Nó đang sơn, vẽ, dán tranh ảnh lên tường. Nó rất sáng tạo. Nó vẽ hoa lên cửa tủ. Nó vẽ hình mặt cười lên bàn. Tôi bảo: "Đẹp đấy, sáng tạo đấy, **nhưng** nhớ dọn phòng nghe chưa?".

Tôi thấy mọi người cư xử có gì khác tôi đâu:

"Cả nhà chúng tôi đang ngồi tiếp khách, **nhưng** đứa nhỏ lại ngồi chơi trò chơi điện tử".

"Đội bóng của con tôi thắng, **nhưng** lẽ ra con tôi còn đá vào thêm một quả nữa đấy!".

Nhưng, nhưng, nhưng...

Tôi học từ mẹ tôi rằng, nếu bạn thực sự muốn động viên người khác, đừng bao giờ nói **nhưng**. Ví dụ: "Cả nhà chúng tôi đang ngồi tiếp khách, và đứa nhỏ chơi trò chơi điện tử rất giỏi".

NHƯNG

KIM DUAN

"Đội bóng của con tôi thắng, và con tôi đã cố gắng hết sức đấy!".

Thực tế, từ **nhưng** làm cho mọi người cảm thấy không vui, còn từ **và** thì tốt hơn. Khi một người cảm thấy dễ chịu về những gì họ đã làm, đang làm, họ sẽ cố gắng làm tốt hơn nữa, sẽ tự tin hơn nữa mà không cần một từ **nhưng**.

Mẹ tôi dạy em tôi khi nó mắc lỗi: "Mẹ biết con mắc lỗi. **Và** mẹ biết con đủ thông minh để biết là con mắc lỗi gì và sửa chữa ra sao". Hay là: "Mẹ thấy con mất rất nhiều thời gian cho việc đó. **Và** mẹ rất muốn nghe con giải thích cặn kẽ cho mẹ". Hay là: "Bố mẹ làm việc rất vất vả để kiếm tiền. **Và** mẹ biết con có thể biết cách tiêu tiền thế nào".

Những lời khen, những lời động viên: Đừng thêm từ **nhưng**. Không có từ **nhưng**, niềm vui sẽ hoàn hảo hơn. Nếu tôi có bao giờ quên điều đó, tôi có tấm thiệp của mẹ tôi nhắc nhở. Bạn cũng sẽ giữ lại câu chuyện này để nhắc nhở bạn chứ?

THỰC HÂN

NGHĨ TỪ MỘT CÁI HỒ

Cuộc sống thay đổi khi chúng ta thay đổi

Một người ngã xuống một cái hố sâu và không trèo lên được.

Một người chủ quan đi qua và nói: "Tôi cảm thấy được là anh đang cảm thấy gì ở dưới đó".

Một người khách quan đi qua nói: "Cái hố như thế này tất có người ngã xuống thôi".

Một người đạo đức giả đi qua: "Chỉ có những kẻ xấu mới ngã xuống hố".

Một nhà toán học đi qua và tính toán tại sao một người có thể rơi xuống hố.

Một thông tin viên đi qua và viết một câu chuyện về cái hố.

Một nhân viên phòng thuế đi qua và hỏi người bị ngã: "Anh đã đóng thuế cho cái hố này chưa?"

Một người thích đổ thêm dầu vào lửa đi qua nói: "Anh thật xứng đáng với cái hố".

Một nhà tâm lý học đi qua và nói: "Phải trách bố mẹ anh nếu anh rơi xuống hố".

Một người tự tôn đi qua nói: "Cứ tin tưởng ở mình và anh sẽ lên được khỏi hố".

Một người lạc quan đi qua và nói: "Mọi việc đã có thể tệ hơn đấy nhé!".

Một người bi quan đi qua nói: "Mọi việc sẽ trở nên tệ hơn đấy nhé!"

Một người tốt và đơn giản đi qua, đưa tay xuống hố cho người dưới hố nắm và kéo anh ta lên khỏi hố.

CẨM CHƯƠNG

SỰ THƯƠNG YÊU VÀ NGHĨA VỤ

Cuộc sống thay đổi khi chúng ta thay đổi

*Con chim non
tiên cảnh con
hót véo véo
hót véo véo*

✓ **Nghĩa vụ** có thể bắt người ta xây dựng một ngôi nhà, nhưng chỉ có **sự thương yêu** mới làm cho ngôi nhà đó trở thành một gia đình.

✓ **Nghĩa vụ** có thể làm một bữa ăn tối, nhưng **sự thương yêu** sẽ chung cất lên thành gia vị cho bữa ăn ngon.

✓ **Nghĩa vụ** viết rất nhiều thư, nhưng **sự thương yêu** còn kèm thêm một chuyện vui, một bức tranh nguệch

ngoạc hình cái kẹo.

✓ **Nghĩa vụ** bắt bọn trẻ lên giường, nhưng **sự thương yêu** sẽ kéo chăn đắp cho chúng và chúc chúng ngủ ngon.

✓ **Nghĩa vụ** làm người ta khó chịu nếu công sức của người ta không được chú ý. Nhưng **sự thương yêu** giúp người ta cười nhiều và thấy mình được trả ơn ngay trong chính việc mình làm.

✓ **Nghĩa vụ** có thể pha một cốc sữa, nhưng **sự thương yêu** sẽ thêm vào đó một chút ngọt ngào.

Bạn có thể viết tiếp nữa không? Xin mời bạn!

TÌNH YÊU TRONG MẮT TRẺ EM

Một cuộc phỏng vấn nhanh của chúng tôi với những cô cậu bé từ 6-10 tuổi: Tình yêu là gì? Trẻ con thì biết gì về tình yêu cơ chứ? Hãy đọc những lời sau đây để cùng ngạc nhiên về việc dù đầu óc còn ngây thơ và non trẻ, các cô cậu bé đã có những định nghĩa tình yêu thật đơn giản, ngộ nghĩnh, nhưng không kém phần sâu sắc và đáng suy nghĩ:

- "Tình yêu là cảm giác đầu tiên bạn cảm thấy trước khi đủ rắc rối xảy ra".

- "Khi bà tớ bị viêm khớp, bà không thể cúi xuống cắt sửa móng chân được. Cho nên ông tớ làm hộ bà tớ, làm nhiều đến mức tay ông cũng bị viêm khớp. Đó là tình yêu".

- "Khi có ai đó yêu bạn, cái cách mà người đó gọi tên bạn cũng khác những người khác. Bạn biết là tên của bạn được an toàn khi được nói ra từ miệng người đó".

- "Tình yêu là khi hai người không cần dùng nước hoa mà họ vẫn thích đi cùng nhau để "cảm thấy" mùi của nhau".

- "Tình yêu là khi bạn ăn cùng người đó. Bạn cho người đó ăn hết phần thức ăn của bạn mà không cần người đó phải cho lại bạn miếng nào hết".

- "Tình yêu là thứ có thể làm bạn cười khi bạn mệt mỏi".

- "Tình yêu là khi mẹ tớ pha cà phê cho bố tớ và mẹ tớ thử một ngụm trước khi đưa cốc cà phê cho bố, để đảm bảo cà phê đã vừa đủ đậm và đủ nóng".

- "Bạn có thể cảm thấy tình yêu dễ nhất vào những dịp như sinh nhật, Tết, Giáng sinh... Nó ở trong phòng cùng bạn, nếu bạn ngừng mở quà trong một phút, nhìn quanh và mỉm cười".

- "Khi bạn kể cho người bạn yêu nghe về một cái gì đó không tốt của bạn, bạn nghĩ người đó sẽ không yêu bạn nữa. Nhưng rồi bạn rất ngạc nhiên vì không những người đó vẫn yêu bạn, mà người đó còn yêu bạn nhiều hơn trước".

- "Tình yêu là khi bạn nói với một người là bạn thích cái áo sơ mi người đó đang mặc, và rồi ngày nào người đó cũng mặc nó".

- "Tình yêu xuất phát từ trái tim của con người, nhưng chính các thiên thần làm nên những trái tim đó".

C.D

CÂY MẬN
TRƯỚC NHÀ

[LAM KHIẾT]

Thời tiết mấy tháng rày nóng hâm hấp. Nó ngồi trước hiên ngửa mặt lên trời rầm rì rầm rì, xin ông trời đổ giọt mưa xuống. Dăm ba hôm nữa mà không mưa chắc cây mận sau nhà nó biến thành củi nhóm bếp. Nhìn mấy tán lá đang xanh mơn mớn bị nắng tấp khô vàng, nó buồn hết sức. Ở xóm này, đứa con nít nào mà không biết nhà nó nổi tiếng với cây mận bự chà bá lửa, tới mùa là sai trái. Mấy đứa nhỏ đứa nào cũng thích chơi với nó. Vì nếu bữa nào may mắn sẽ được nó dẫn đi trèo cây, hái mận. Thành thử, nó tự hào lắm, thường vênh mặt lên kiêu như ta đây là số một. Nó nói gì tụi nhỏ cũng phải nghe, nó sai gì tụi kia cũng răm rắp làm theo. Giống như chơi trò bắt cướp dù oản tù xì thua nhưng nó vẫn được ưu tiên làm cảnh sát vậy đó.

Con gờ nhìn cây mận còi cọc khô queo, lòng nó càng ngày càng quéo lại. Nó nghĩ, cây mận mà đi đời, chắc chắn vị trí của nó sẽ không được như bây giờ nữa. Thiệt lo lắng. Cả buổi nay nó đã ngồi lì ở đây, vò đầu bứt tóc đến phát khóc sao ông trời vẫn không chịu đổ mưa. Bực tức trong người, nó liên tục đưa tay cào cào lớp xi măng bị tróc ra dưới chân thành một cái hố nhỏ đựng vừa trái banh tennis. Nó chọc chọc cái hố đến khi chán nản mới ngừng lại, đem bàn tay bẩn của mình chùi vào ống quần.

- *Chơi dơ quá!* - Giọng nói cộc lốc. Tự nhiên ở đâu bên cạnh nó lù lù xuất hiện thêm một thằng nhóc.

Tùng Quấn, hay còn gọi ngắn gọn là thằng Quấn. Thiệt là từ bé đến giờ nó chưa gặp ai tóc quăn hơn thằng Quấn. Má nó, có mình ba thằng Quấn là tóc quăn hơn nó thôi. Nhưng mà ba nó thì ở đâu đâu ai biết. Má thì đi làm xa lắm, nghe nói là ở tuốt ngoài đảo, một năm về có một lần. Thằng Quấn từ nhỏ đã sống với ngoại trong căn nhà nhỏ xíu ngay sát vách nhà nó. Lâu lâu má thường hay sai nó đem cho ngoại thằng Quấn mấy chai dầu, mấy con cá hay có khi là vài trái hột vịt muối. Má còn bắt nó phải chơi với thằng Quấn nữa. Có điều nó không thích, một trong mấy đứa con nít trong xóm nó ghét là thằng này.

Đừng hỏi nó vì sao. Nó không muốn nói. Nói ra người ta bảo nó giận lẫy, để bụng, con nít. Nhưng lần đó đúng là nó bị thằng Quấn hại thiệt thê thảm.

Chuyện xảy ra cách đây gần một năm. Chiều hôm đó trái ngược hoàn toàn với hôm nay. Trời mưa âm âm. Nó nhớ, mưa bụi lắm. Mưa bong bóng. Nó đứng trong nhà ngó ra đường thấy mặt đường xì xà xì xụp, bong bóng nổ lụp bà lụp bụp y như trong nồi nước sôi. Biết là mưa vậy đôi tấm mưa sẽ rất nguy hiểm nhưng lỡ hứa hẹn với đồng bọn rồi. Trong khi nó từng tuyên bố, nó nói được sẽ làm được, đến giờ thất hứa chẳng phải như mèo cụp đuôi. Tụi kia sẽ nói mới mưa có tí mà đã sợ, nói nó nhát gan, đủ chuyện này nọ khác nữa đi. Nghĩ tới đó nó bất chấp chuyện má không cho phép, mặc kệ mặt đường sôi sùng sục, nó quyết định len lén đội mưa chui ra khỏi nhà. Y như rằng đồng bọn đã chờ nó sẵn ở chỗ tập kích. Lúc này nó mà không tới chắc bị cười cho thúi mũi. Vậy là cả đám hi hi ha ha rượt đuổi nhau trong mưa. Nụ cười chưa giữ được bao lâu thì đại họa lâm đầu. Má nó không biết từ khi nào đã lù lù xuất hiện. Một tay cầm cây dù màu xanh đỏ có mấy chấm bi trắng, một tay cầm cây roi mây màu nâu nhạt. So với cây dù, cây roi mây trong mắt nó nổi bật hơn gấp mấy lần. Phải là đứa con ngoan, thấy má ra đón tận nơi, nó tức thì chào tạm biệt

đám bạn, lật đật chạy về. Trong bụng không ngừng cầu nguyện. Điều nó sợ nhất, bị ăn đòn. Có đứa nhỏ mười tuổi nào ăn mười mấy roi mà không khóc tu tu đâu hả?

Và thủ phạm chính gây ra trận lệ chiến kỉ lục trong cuộc đời mười năm của nó không ai khác ngoài thằng Quấn.

Bữa đó nó vừa dứt đầu ra khỏi cửa, thằng Quấn đã dứt đầu vô cửa tìm má nó, cốt yếu đi méc phi vụ bỏ trốn của nó. Nó biết được cũng vì dợi nó bị ăn đòn xong xuôi, nước mắt còn chưa khô, má đã kêu nó đem qua cho bà thằng Quấn mượn hai cái mền. Qua tới nơi, bà thằng Quấn đang ngủ. Ngồi nhà nhỏ không còn ai khác ngoài mỗi thằng Quấn đang ngồi trên ghế nhựa, nhìn nó cười cười. Không thấy gì lạ lắm, nó đưa thằng này hai cái mền. Định quay đi ngay, vì trước giờ thằng Quấn ít ra chơi, nên cả hai không thân thiết lắm. Ai ngờ...

- *Trốn đi tắm mưa không sợ sét đánh?* - Kiểu thằng Quấn nói làm nó nhột hết sức. Nó xoay người lại trừng mắt. Càng không ngờ thằng này cả gan phá lên cười, còn nói nó phải cảm ơn vì nhờ thằng Quấn mà nó không bị sét đánh. Nó muốn nhào tới đánh lộn một trận. Nhưng so ra thằng này lớn hơn nó một tuổi, bự con hơn nó, đây là nhà của thằng Quấn nữa. Nó thua chắc. Nuốt uất hận, nó kết luận, ai làm bạn cũng được ngoại trừ thằng Quấn.

- *Cảm ơn vì tui không có bạn như vậy.* - Nó hét âm lên, chạy thẳng ra cửa.

Cái mông di chứng sau trận đòn còn âm ỉ đau suốt mấy ngày nhắc nhở nó ghi lại mối hận này. Từ đó đến nay, quyết không dợi trời chung.

Vậy mà toàn nhấm vào những lúc nó rầu rĩ là thằng Quấn xuất hiện. Giống bị gờ, nó đang bị cười vào mũi kìa. Đã năm ngày nay tụi nhỏ kéo qua nhà thằng Bi chơi điện tử, bỏ mặc nó một mình với cây mận. Biết sao giờ, người ta nói, thời thế tạo anh hùng mà. Chắc thời kì hoàng kim của nó đã qua. Tiu ngửu phải dít đứng lên, nó đi múc mấy xô nước ra tưới cây. Cố tình lơ luôn thằng bên cạnh. Giờ mà rống cổ lên cãi lại cũng thấy mình yếu thế.

Hai tay hai xô nước, nó hy vọng cây mận có thể duy trì được tới mùa mưa.

Hồi ngoại còn sống, ngoại thường mắc vòng kể chuyện cổ tích cho nó nghe dưới gốc mận. Lúc ba định đốn cây lấy đất, ngoại nhất quyết không cho. Ngoại nói, cây mận này đã theo nhà mình từ đó đến giờ, nó mà chết đi cũng giống như mình mất một người thân vậy đó. Cây mận được ở lại nhưng đến một ngày ngoại lại mất đi. Đó là lần đầu tiên nó hiểu được cảm giác mất một người thân là đau lòng thế nào. Nó nhớ nó ngồi dưới gốc cây khóc hai ba ngày liền. Và nó không muốn chứng kiến cảnh người thân thứ hai của nó ra đi tí nào. Việc này còn quan trọng hơn cả việc nó được tụi kia bu quanh nữa.

Lúc nó đang cúi cúi tưới cây, thằng Quán hai tay đã hứng đầy hai xô nước.

- *Để tui phụ một tay.* - Nói là làm, không cần nó cho phép, thằng Quán đổ nước ào ào xuống. Bốn bàn tay nhỏ xíu, xách mấy xô nước nhỏ xíu, không biết tưới bao nhiêu nước mới đủ làm dịu lại cái nắng nóng cháy da này. Nó vừa làm vừa lén nhìn sang thằng Quán. Nó muốn nói "Không cần" để chứng tỏ nhưng nhìn đi nhìn lại, một mình nó làm chắc mệt đến ngưng thở. Nó quyết định rút lại câu nói. Có người phụ một tay sẽ tốt hơn.

Xong việc, hai đứa thở phì phò, ngồi bẹp xuống nền đất.

- *Mai mốt, có gì tui qua giúp.* - Thằng Quán vừa quệt mồ hôi vừa nói.

Nó không biết, tự nhiên cảm thấy hôm nay thằng này tốt một cách kì lạ. Nó quay sang hỏi ngay tức khắc.

- *Uống lộn thuốc?*

Thằng Quán không nói chỉ cười. Trước giờ thằng này hay cười như thế với nó. Kiểu cười như đang chọc quê mà sao hôm nay nhìn thấy thân thiện ghê.

- *Cười gì? Đừng thấy tui thất thế mà đòi leo lên.* - Tự nó thấy mình nếu nói chuyện tử tế sẽ mất mặt lắm.

- *Con nhím.* - Thằng Quán nói một câu không liên quan.

- Gì mà con nhím?

- Hồi đó có nuôi một con nhím, y như vậy. - Thằng này đến đoạn cuối "y như vậy" là chỉ tay sang nó. Ý thằng Quán nói, nó như con nhím mà thằng Quán từng nuôi. Vậy khác nào nói xỏ nó, lập tức máu dồn lên não, chưa kịp chửi ầm lên thằng Quán đã nói tiếp. - Tui đi ngoài đường thấy ngộ nên bắt ngoại mua về nuôi. Rất muốn làm bạn với nó vì từ nhỏ đã có ít bạn. Tui nghĩ là do tui khác mọi người, tóc quăn, và da ngăm, nên ai thấy cũng không muốn chơi chung. Giờ có con nhím chắc vui lắm. Nhưng nó không muốn chơi với tui, nó hay làm tui chảy máu. Tui có mình nó là bạn nên dù vậy cũng không bỏ nó. Nuôi nó trong một cái thùng cạc-tông bự, ngày nào cũng cho nó ăn đúng giờ. Vậy mà đến một ngày nó bỏ tui đi. Sáng dậy đã thấy con nhím không còn ở đó nữa. Cái thùng bị đục một lỗ bự.

Thằng Quán đột ngột im lặng. Nó im lặng theo. Nó muốn nói nó không giống con nhím. Nếu thằng Quán mà tốt với nó, nó cũng tốt lại. Ai bảo khi không làm nó bị đòn.

- Lúc chuyển nhà về đây, đưa con nít đầu tiên nói chuyện với tui là cậu. Cậu hỏi tui, có muốn trèo lên cây mận không. Chứ không hỏi tại sao tóc quăn vậy hay tại sao đen thế như người ta? Tui rất vui, tui nghĩ cậu coi tui là bạn, rất muốn gât đầu. Nhưng lại sợ độ cao. Năm tui ba tuổi, có một lần té từ trên cầu thang té xuống. Má không có nhà, có mình ngoại ôm tui vừa chạy vừa khóc đến bệnh viện. Lần đó bị nặng lắm, ngoại khóc nhiều. Tui không thích để ngoại khóc. Mấy lần sau muốn bắt chuyện nhưng cậu đã có cả đám bạn xung quanh. Tui chỉ đứng nhìn mọi người chơi đùa, sợ bước đến mọi người sẽ đi mất. Tui thích nhất mỗi lần mẹ sai cậu đem đồ qua cho ngoại, khi ấy tui đã cười thật tươi để cảm ơn cậu. Tui vẫn nghĩ chúng mình là bạn. Nhưng hình như không phải vậy.

Nó biết thằng Quán vì sao lại nói vậy. Khi nói câu đó, nó không nghĩ có một thằng Quán khác trong một thằng Quán hay bị nó cho là cố tình phá đám nó. Nó cúi đầu, không dám ngược nhìn coi mặt thằng Quán như thế nào.

Đầu ngón chân liên tục đi đi trên nền đất, hai tay hết đan vào nhau lại muốn quay sang đám vài phát cái thằng ngồi kế bên cho bỏ bứt rứt.

- Tui sợ cậu bị sét đánh. Ngày hôm đó mưa lớn quá. Ngoài nói, ba tui là người không tốt nên mới bị sét đánh đi. Tui thấy có rất nhiều người lớn không tốt, họ ra đường chắc sẽ bị sét đánh. Cậu nhỏ như vậy, dù có tốt nhưng lỡ bị đánh trúng thì sao? Tui rất lo, đành phải đi nói với mẹ cậu. Không ngờ cậu bị đòn nhiều vậy. Lúc cậu đem mền qua nhà tui, tui tính hỏi cậu đau lắm không? Tui có dầu gió, bôi vào sẽ đỡ đau. Nhưng chưa gì cậu đã nổi giận. Từ đó tui biết cậu sẽ không hỏi tui có muốn trèo cây không thêm lần nào nữa.

Thằng Quấn càng nói nó càng thấy buồn bực. Trong bụng nó đang bị mấy con kiến bu lại cắn cắn. Não nó đang hồi thúc nó phải nói gì đó nhưng miệng nó cứ như bị dán keo dính chặt. Nói chung, nó cứ thấy mình có lỗi sao sao đó. Kiểu như nó cho mình là số một, cho mình đúng mà không để ý đến ai. Cái gì đúng cái gì sai lộn qua lộn lại, làm nó hiểu lầm một người. Nó muốn nói "Xin lỗi".

- Tui chỉ tính cờ ngó sang nhà cậu, mấy ngày nay đều thấy cậu ngồi đây mà không đi chơi. Mới đầu còn chưa biết lí do, sau biết rồi, tự dưng muốn giúp cậu. Ít nhất, không trèo cây nhưng có thể chăm sóc cây. Ngập ngừng mấy lần sợ bị đuổi, cũng không nghĩ liền có thể ngồi nói chuyện.

Đến đây, tui quay sang nhìn thằng Quấn. Trên mặt thằng này vẫn là nụ cười vốn có. Nó phát hiện, tóc thằng này có quăn thiệt, da có hơi đen, nhưng cười lên làm nó trắng sáng vài phần. Thằng Quấn mà có người bạn như nó chắc cười đến cỡ nào? Nó cũng muốn thấy thử. Nghĩ kĩ, nghĩ lâu, hạ thấp giọng cực kì,

- Xin lỗi. - Nó nói

Câu nói của nó nằm ngoài dự đoán của thằng Quấn. Thằng này hết cười mà chuyển sang há mở ngạc nhiên, nhìn nó chăm chăm. Đến lượt nó cười.

- Vậy đi, mỗi ngày qua phụ tui chăm cây mận này.

- Đồng ý. - Thằng Quấn trả lời nhanh như chớp.
- Có thêm một người bạn là bớt đi một kẻ thù. - Nó nói những gì nó nghĩ.

- Chưa bao giờ coi cậu là kẻ thù.

Nó há miệng cười. Thì ra để làm bạn với nhau khó đến như vậy. Và một người bạn không vì lí do gì vẫn ở bên cạnh nó càng khó có được. Phải qua bao nhiêu chuyện nó mới thấy được thằng Quấn. Thằng không chạy theo trò chơi điện tử mà bỏ cây mạn còi cọc. Thằng biết nó là con nhím vẫn tới gần. Nói mới nhớ, nó phải đính chính.

- Tui không phải con nhím. Tui là bạn. Tui không bỏ trốn.

Thằng Quấn gật đầu liên tục. Nó nhìn đến vui. Ngày mai, ngày mốt, ngày kia, không còn mỗi mình nó ngồi lẩm bẩm cầu mưa nữa. Có thêm một thằng bạn tóc quăn, da đen ngồi bên cạnh đọc bài đồng dao:

"Lay trời mưa xuống

Lấy nước tôi uống

Lấy ruộng tôi cày

Lấy dây bát com

Lấy rom đun bếp..."

Cuối cùng, nó có lòng tin mãnh liệt vào một lần nữa sẽ nhìn thấy những trái mạn đỏ au, ngọt lịm trên cành xanh mát.

Một ngày nọ, nó kêu thằng Quấn đến xem, những bông hoa mạn trắng phau, thơm dịu nhẹ đang khẽ trở mình trong gió.

LK

PHƯƠNG TRÌNH NHỚ

Có một phương trình
NHỚ

Ẩn x: tên một người
Chuyển về và đổi dấu
Trời! Nhớ đến... .dở hơi!

Ẩn x 17 tuổi

Căn bậc tim hoa hồng
"Ẩn" lắc đầu quây quây
"Hoa hồng" nhân "cô
đơn"

Trị tuyệt đối trái tim
Chỉ có tên | ẩn x |
Ơi dấu trừ tự tin
Anh hóa tên chết nhất

Anh vất cho óc nát
Anh tính đến già đầu
Cố tìm ra lời đáp
Lời đáp nằm ở đâu?

[HOÀNG ANH TÚ]

Ẩn x! Trời, khó giải!
Chuyên Toán còn bó tay
Hướng chỉ dân chuyên....
Nhớ
Không tài liệu để quay

Nào chỉ giùm anh chữ
Ma trận nào tới tim
Anh đạo hàm anh đó
Nghiệm ở đâu? Anh tìm.

A! tìm ra rồi nhé
Anh trị tuyệt đối anh
Lũy thừa lên quà tặng
Mũ "n" cộng chân thành

Rồi cộng thêm 1 tháng
Ẩn thi đại học xong
Anh "bằng" cho một phát
Nghiệm ra: Oa! Hoa Hồng

"BA MỖI TÌNH ĐẦU" CỦA TÔI

[ĐÀM HUY ĐÔNG]

Tôi bị Thần Tình điểm danh từ năm lên bốn tuổi, lúc đang học mẫu giáo nhờ ở trường Mầm non. Ngày bé, tôi khá nhanh nhẹn, xinh xẻo và sạch sẽ, nói tóm lại là trông tôi có vẻ sáng bóng hơn lũ bạn, điều đó dễ hiểu thôi vì mẹ tôi là giáo viên mà lị. Tôi nhớ như in rằng, ngày ấy, tôi được cô giáo chọn làm tổ trưởng tổ Gà Con. Tổ trưởng nghĩa là oai lẫm, được đứng đầu hàng, được khám tay các bạn xem có vệ sinh không và được cầm cờ thi đua cho tổ. Mỗi lần chơi trò đoàn tàu hỏa lại được làm đầu tàu, tay xoay tròn như người ta cuộn dây, miệng kêu tu tu, xinh xịch, oai đáo để.

Ngày ấy, trái tim non nớt của tôi như bị sặc nước trước nàng - Thủy ngốc - tổ trưởng tổ Chim Non.

Nàng cũng đáp lại tình yêu của tôi. Hôm nào tan lớp về hai đứa cũng nắm tay nhau, lũn cùn và riu rít trên con đường đất gồ ghề đầy ổ gà, ổ cầu.

Bố tôi đi bộ đội xa tít lút, hết giải phóng miền Nam lại sang Campuchia. Thỉnh thoảng, có người cùng đơn vị với bố tôi ghé qua nhà lại cho gói kẹo. "Ngày xưa kẹo không dễ kiếm như bây giờ", vì thế, mỗi lần có kẹo, tôi đều tìm cách giữ cho người yêu. Sợ bị mẹ phát hiện, tôi thường ngậm kẹo trong mồm rồi nhân lúc mẹ không chú ý, nhè ra, gói vào giấy, bỏ vào túi và mang đến lớp, rủ nàng vào một góc, hai

đưa cùng mút chung chiếc kẹo. Tôi ngậm một lúc rồi lại tới phiên nàng, cứ thế đến bao giờ chẳng còn gì để mút nữa.

Một hôm, mẹ tôi đi vắng, tôi quyết định tự tay làm cho Thủy ngó một món kẹo đặc biệt. Tôi mở lọ đường thốt nốt, xúc một thìa lớn, cho vào một cái chén con, đổ thêm một ít muối và cho một chút mì chính (bấy giờ mì chính hiếm lắm), cuối cùng xúc thêm một thìa mắm tôm, trộn đều tất cả lên và gói vào một tờ giấy. Tôi giấu kín món kẹo đặc biệt của mình và mong ngày mai đến lớp. Hôm sau, tôi vừa khoanh tay chào: "Cô ạ!", vừa đảo mắt tìm nàng. Nhìn thấy tôi đến, nàng phập phồng cánh mũi, gạt những đứa bạn gái sang một bên và chạy đến tôi. Tôi dúm vào tay nàng một gói giấy ướt nheo. Nàng mở ra :

- Kẹo gì thế?

- Kẹo đặc biệt đấy. Chúng mình liếm đi.

- Bạn liếm trước đi! - Nàng nhìn món kẹo của tôi bằng cái nhìn e ngại.

Tôi thề lưỡi. Kinh quá. Nhưng lại sợ nàng chê, tôi nói :

- Ngon cực. Thủy liếm đi!

Nàng cười, thề cái lưỡi đỏ đỏ, nho nhỏ, xinh xinh ra và quét một nhát khá là "đường cày đảm đang". Ô kìa! Mất nàng méo rọ méo rọ, miệng nhỏ phì phì. Nàng gào lên:

- Kinh quá! Tao không thềm chơi với mày nữa!

Khốn khổ chưa! Nàng lại còn xưng tao với tôi đấy. Chẳng bù cho mọi hôm chơi trò cô dâu chú rể, bố mẹ búp bê, nàng gọi tên tôi ngọt xớt. Tôi đứng ngẩn tò te, hết nhìn nàng lùn cùn chạy vào trong lớp lại nhìn món kẹo đặc biệt của mình.

Suốt ngày hôm ấy, nàng không thềm chơi với tôi. Nàng cặp kè với thằng Tuấn bệu. Cái thằng Tuấn bệu thì có ra cái gì cơ chứ, suốt ngày thò lò mũi xanh, có hôm còn đùn cả ra ghế, chẳng biết chơi trò gì cả. Chơi trò "chim bay cò bay", cô giáo hô gì nó cũng bảo là bay. Gà bay, bò bay, nhà của nó cũng bảo là bay. Thế mà nàng lại chơi với nó mới cay chứ. Hề tôi cứ lảng vảng đến gần là hai đứa chúng nó hát

"Cạch từ nhà, cạch ra đến chợ, cạch con trâu, cạch con gà, cút thật xa là cút thật xa". Tôi tức lắm, chỉ mặt thằng Tuấn kêu bảo:

- Mày cút đi. Thủy ngố là vợ tao chứ!

Thằng kia thấy tôi hung hăng thì dường như cũng hơi sợ, lùi lại, nhưng ai đẻ nàng vênh mặt, cong môi lên chua chát :

- Tao không thèm chơi với mày nữa. Hôm nay, tao với Tuấn là cô dâu chú rể.

Hừ, tôi xì vào mặt nàng :

- Cô dâu chú rể đội rế qua cầu.

Rồi quay ngoắt đi. Ấy là tôi đã ra cái điều khinh chúng nó, không thèm chấp chúng nó, thế mà tôi vừa quay đi được hai bước thì chúng nó hát: "Quạ quạ quạ... Bố mày chết trên cầu Việt Trì. Đêm 30 đánh điện về nhà, cả nhà mày làm một đám ma". Ồ, quân này láo! Tôi quay ngoắt lại. Tao đâm mày chết. Ngờ đâu, thằng kia ra tay trước. Tôi ngã vật xuống.

Lần ấy, tôi bị gãy răng và ngất xỉu. Sau này, tôi thấy bảo Thủy ngố đã khóc như mưa vì tưởng tôi "vong mạng". A thế ra... Nghỉ một tuần, tôi mới lại đến lớp, chẳng thấy Thủy ngố đâu. Lại phải mấy hôm sau, tôi mới dám hỏi mẹ. Mẹ tôi bảo nhà Thủy đã đi vào Lâm Đồng. Lâm Đồng? Trong trí óc tuổi thơ tôi, đó là một nơi nào đó tít tắp xa xôi. Lớn lên, tôi mới biết gia đình Thủy đi xây dựng vùng kinh tế mới. Mối tình ngậm kẹo của tôi thế là tan vỡ. Nó có cả dư vị ngọt ngào lẫn đắng cay, cả máu và nước mắt...

*

Suốt thời gian từ Mẫu giáo lớn đến năm lớp bốn, trái tim tôi ngủ yên. Nhưng năm lớp năm thì "trái tim mùa Đông" của tôi đã trở thành "trái tim biết khóc". Tôi và Hà, một lớp trưởng, một lớp phó văn nghệ cùng được chọn vào đội tuyển học sinh giỏi của huyện. Chúng tôi phải về huyện tập trung ôn luyện một tháng liền. Cả lớp có mười đứa thì tám đứa kia đều loanh quanh ở thị trấn, chỉ có tôi và Hà ở xa, phải

trợ học. Nhiều lúc nhớ nhà, Hà khóc hu hu, tôi - con trai - bản lĩnh có thừa, dỗ dành Hà và cầm khăn lau nước mắt cho hai đứa.

Tôi và Hà yêu nhau. Nhiều lúc tôi ước ao giá có thể biến Hà thành con búp bê để giấu vào tủ kính. Con Hà yêu tôi như yêu con gấu bông của nàng. Tôi vẽ vào sổ của Hà cây dừa có bốn tàu lá lơ phơ cùng hai vòng tròn làm quả. Hà chép cho tôi bài thơ "Đám ma bác giun". Khóa học kết thúc, tình yêu của chúng tôi càng đậm thắm hơn. Cái bím tóc đuôi gà của Hà bao lần ngộ nguậy trong những giấc mơ tôi. Lên lớp sáu, chúng tôi vẫn học cùng nhau.

Một lần tôi đến nhà Hà chơi. Nhà Hà khá khang trang với mảnh vườn nhỏ xinh xinh trước cửa. Cạnh bờ rào có cây cam đường sai trĩu quả. Tôi thèm ăn mà nàng đâu có hay! Ngồi bên nàng, cạnh bàn học mà lòng tôi mơ hoài về trái cam. Nước bọt tôi ứa ra. Nàng vẫn chăm chỉ làm bài ngữ pháp. Tôi vụt nghĩ ra một kế. Tôi chỉ tay ra cổng bảo :

- Ô, có bà ăn xin ngoài cổng kia!

Nàng bảo :

- Bịa, ngồi đây nhìn sao được.

- Có thật không nhìn được không?

- Thật!

- Chắc chứ?

- Chắc!

Chỉ chờ có thế, tôi đứng lên nói với nàng: "Ừ, tớ đùa đấy. Thôi tớ về, chiều đi học". Nàng gật đầu. Tôi nhẹ nhàng như một chú mèo đi ra cổng, cẩn thận ngoái đầu lại, rồi khề khàng vạch rào, chui nửa người qua, tay với một quả cam. Chợt Gâu! Tôi chưa kịp định thần thì đã nghe mông đau nhói. Con chó Vàng vện lần đáng nguyên rửa nhà nàng đã ngoạm tôi không một chút nể nang (Mà sao tôi lại quên không để ý nó nhỉ). Tôi sợ tái mặt, hét âm lên. Vừa lúc ấy bố nàng về đến cổng. Bị bắt quả tang. Lại bị chó cắn. Thế là tình tan.

Năm tôi học lớp 9, tôi bắt đầu quậy phá. Là lớp trưởng, tôi đồng thời là kẻ cầm đầu của những phi vụ phá phách. Nhớ một lần nhà trường sửa lán để xe, vôi vữa ngổn ngang. Mà lán để xe thì ở ngay trước cửa nhà vệ sinh. Cũng phải nói thêm rằng tôi là một trong số ít những học sinh mang xe đạp đến trường, vì chúng tôi học ở trường xã, bọn nhà giàu dĩ nhiên là không đi xe. Hôm ấy, ra lấy xe cùng hai thằng bạn, nhìn thấy cảnh vôi vữa tung tóe, tôi chợt nảy ra một ý nghĩ. Tôi lấy gạch non viết lên tường nhà vệ sinh một dòng to đùng: "Đang sửa lại nền. Cấm vào nhà vệ sinh". Thế là bao nhiêu đứa tưởng thật. Nhất là bọn lớp sáu cứ đứng ngoài mà phun như vôi cứu hỏa.

Có một lần, vì sợ bị ghi vào sổ đầu bài, tôi đã nháy bọn chúng giấu tịt sổ đi. Lan - cô bé giữ sổ - tưởng mất, ngồi khóc tỉ tỉ. Tôi nhìn thấy em khóc, bỗng thấy thương vô hạn. Một tình cảm đặc biệt sóng sánh trào dâng. Tôi bắt đầu để ý đến em.

Tôi yêu Lan cháy rụi cả tâm hồn và tôi đinh ninh rằng tôi sinh ra là để cho em, à không, em sinh ra là để cho tôi. Rằng vì Lan, tôi có thể chết ngay lập tức. Tôi muốn quan tâm đến em, tôi muốn cho em chép bài, nhưng tôi không biết làm thế nào. Thế là tôi cố tỏ ra lạnh nhạt với em, thù oán em. Trong lớp có tên Long cũng thích em. Hắn luôn xán lại gần em, trêu chọc em, giấu dép của em. Đúng là trẻ ranh. Tôi cắn răng vào gán ghép Long - Lan. Nhưng không ai biết rằng tôi cay cú tới mức nào. Ngày ấy, tôi hay phải bầm bèo cho lợn và mỗi lần bầm tôi lại nghĩ rằng tôi đang nện vào mặt tên tình địch. Gương mặt em cứ ám ảnh những giấc mơ của tôi. Cái gương mặt mà tôi vẫn bảo với bạn bè là kênh kênh, đáng ghét. Cái gương mặt mà tôi nhớ đến quất tai mỗi lần em nghỉ học.

Một buổi tối, sau khi đã viết tên em kín sáu trang giấy, tôi đã quyết định phải nói thẳng vào mặt em là: "Tôi thích em". Và tôi đã viết một bài thơ, một bài thơ tình "vô thiên lủng". Tôi viết như thế này:

Lan là bông hoa thơm ngát

Giữa cuộc đời khoe sắc tỏa hương

Tớ mong được hái về bên tớ

Cho lòng tớ thỏa những nhớ thương.

Ở trên, tôi vẽ một bông hoa và cẩn thận ghi chú là hoa hồng. Ở dưới, tôi vẽ một mũi tên xuyên qua hai trái tim và trích dẫn hai câu thơ bất hủ: "Bỏ tiền trong túi làm chi? Mua chai thuốc chuột phòng khi thất tình". Ý tôi muốn thông báo rằng nếu nàng từ chối thì tôi sẽ... tự tử. Và thế rồi, hôm sau, tôi đã kẹp lá thư của tôi vào cuốn vở của nàng. Tôi đợi. Một, hai, ba, bốn ngày mà nàng vẫn lặng thinh. Đúng lúc tôi định gửi cho nàng thẻ loại văn xuôi thì thứ bảy...

Giờ sinh hoạt, cô chủ nhiệm sau khi nhận xét công việc của lớp đã thuyết giảng rất lâu rằng thì là còn bé chưa được nghĩ đến chuyện yêu đương nhăng nhít. Cô nói chung chung như thế mà tôi có cảm giác cô chỉ nói cho một mình tôi nghe. Cuối cùng cô hạ giọng để kết thúc vấn đề :

- Tôi biết lớp ta có một vài anh đã yêu, lại còn làm thơ gửi bạn Lan, làm ảnh hưởng đến học tập của bạn. Rất may, Lan đã thấy những thứ ấy thật nhố nhăng nên đã đem nộp cho tôi và xin tôi không kỷ luật người viết. Có đúng thế không Lan...

Lan đứng lên :

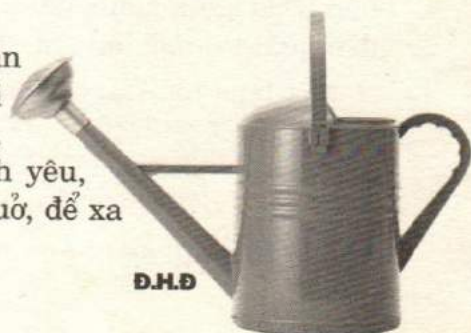
- Thưa cô, em cũng thấy là nhố nhăng...

Mọi con mắt đổ dồn vào Long. Tội nghiệp cho thằng bé...

Còn tôi, những gì tôi mộng tưởng về Lan âm âm đổ vỡ. Một tấm lòng mà đáng gọi là nhố nhăng sao? Tôi thấy ân hận, ân hận vô cùng. Thế là xong một tình yêu!

*

"Tháng năm - những dấu chân người cũng bụi mờ". Có phải ai cũng có một thời khờ khạo, những tình yêu chưa phải tình yêu, những buồn vui ấu thơ một thuở, để xa rồi còn mãi nhớ dấu yêu?

D.H.D

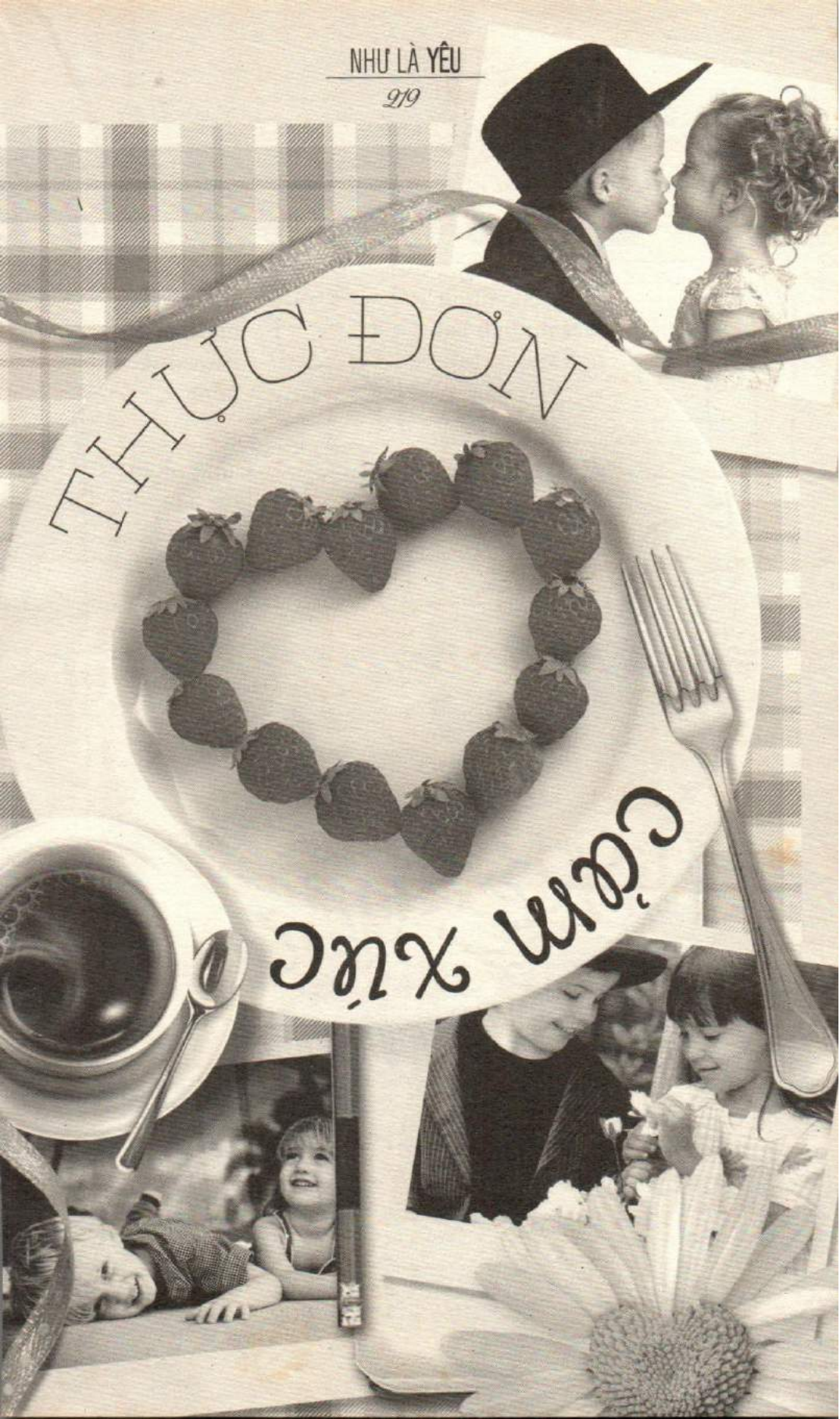
NHƯ LÀ YÊU

219

THỰC ĐƠN

Cảm xúc

1

Tặng cho nhau
một nụ hôn bất
ngờ vào ... tai.

2

Nắm tay
nhau cùng
chạy dưới
mưa.

5

Bất chợt cắn
nhẹ vào tay
chàng/nàng.

6

Cùng nhau
làm một ăn
thật đặc
biệt.

Ngày yêu

Một cú chạm
nhẹ mỗi ngày là
xúc tác để nuôi
dưỡng
tình yêu

3	Những cái ôm thật chặt, dụi đầu từ phía sau.	4	Bỗng nhiên dựa vào nhau thật ấm áp sau những tất bật cuộc sống.
7	Vẽ cho người ấy một bức tranh thật ngộ nghĩnh.	8	Cùng đeo nhau bằng xe đạp chạy tưng tung khắp thành phố.
9	Gọi điện và hát live cho nhau nghe bài hát yêu thích.	10	Cùng nhau đi dạo đến khuya và chào tạm biệt bằng một nụ hôn.
11	Cả hai cùng nghe chung một chiếc mp3 và mỗi người một bên.	12	Viết một tấm thiệp chỉ ghi chữ <i>I love you</i> với nhiều thứ tiếng nhất.

15

Hãy nhìn
nhau thật
lâu xem ai
là người
chớp mắt
trước.

16

Mua một
pajama đôi
và cùng
chàng/nàng
pose hình
nhắc nhít.

19

Mua một chùm
bóng bay tặng
cho nàng nhân
ngày đặc biệt
nào đó.

20

Quay tặng
nhau một
clip thật dễ
thương nhân
ngày kỉ niệm.

23

Đặt cho
nhau một
biệt danh
thật...
biến thái!

24

Làm một
blog chung
thể hiện
tình yêu của
hai người.

27

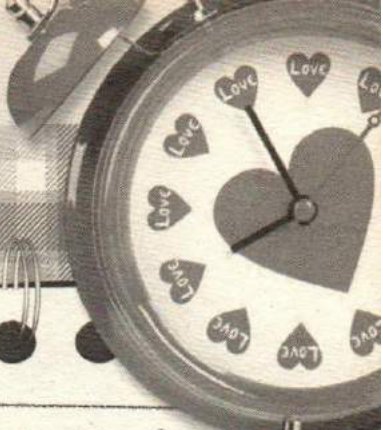
Tặng cho
nhau một
voucher thư

giãn như spa, cà phê
sau nhiều ngày dài
stress nặng.

28

Cùng nhau
đi picnic
thật xa, thả
diều, tiệc
BBQ, ... rất
là thú vị!

13

Tặng chàng/nàng một cái dây chuyền có khắc tên của bạn.

14

Hãy rủ chàng/nàng về nhà và dùng gối oánh nhau.

17

Chờ nàng đến tận 2 tiếng chỉ để nói "Em nhớ anh".

18

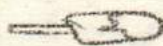
Đan cho chàng một chiếc khăn len dù bạn chẳng hề khéo tay.

21

Làm một cuốn scrapbook với ảnh kỉ niệm của cả hai người.

22

Ăn chung với nhau một món ăn thật lạnh hoặc thật nóng.

25

Đăng kí học một lớp guitar/ làm bánh/ nhảy để thể hiện cho chàng/nàng xem.

26

Mượn laptop của chàng/nàng dọn dẹp giúp anh ấy (đừng lục lọi!) và làm cho mọi thứ thật dễ thương bằng việc để hình bạn làm hình nền.

29

Đưa chàng/nàng về dùng cơm và ra mắt với bố mẹ sau khoảng thời gian quen nhau.

30

Cùng nhau đi xem phim kinh dị để nhận được những cú ôm bất ngờ.

hát ru

[NGUYỄN HƯƠNG]

Ngủ ngoan nhé trái tim của ta
Anh đi xa rồi đây
Ơi này bao nông nổi
Ngủ đi nào thiết tha!

Ngoan nhé ngoan trái tim của ta
Trong giấc mơ chưa thôi thổn thức
Tiếng ghen nấc đau buốt
Câu ru hời lịm tắt trên môi

Ngủ đi nào những ước mơ xa xôi
 Những ước mơ chưa kịp tròn mơ ước
 Đôi cánh mỏng mà gió trời lồng lộng
 Ta quay về mặt đất tả tơi

Ru trái tim bằng tiếng đưa nôi
 Câu hát xưa đầm phù sa nồng mặn
 Thương yêu cũ giờ xanh thăm thẳm
 Anh xa rồi ngoan nhé trái tim ta

Ngủ ngoan nào trái tim của ta
 Xa rồi, xa một thời thiếu nữ
 Mây cất ngang Thu tìm làm chi mùa cũ
 Đón đau rồi cũng lắng ghen dần

Ngậm ngùi xanh là búp lá cuối Xuân
 Trái tim ơi ngủ đi nào hờn dỗi
 Tình yêu xa vời vợi
 Thì hãy ngoan nào những giấc mơ

Sau cơn mơ lại ngọt những êm đêm
 Nắng bùng rạng góc vườn hoa sứ trắng
 Em lại sống ngọt ngào sâu lắng
 Như bão giông chưa một lần đi qua

Ngủ ngoan nào ơi trái tim ta!

KỶ QUÊN

NHƯ MỘT CHÀNG TRAI

✓ Bạn mất vài tháng, vài năm để yêu một người nhưng phải mất cả cuộc đời để quên được con người đó. Một cô gái sẽ để lại cho mình những mảnh kỷ ức tổn thương còn những chàng trai đó sẽ chỉ là một kỷ niệm.

✓ Đừng nhìn những kỷ vật xung quanh và đau khổ vì chúng từng mang đến cho bạn một tình yêu hạnh phúc. Trước đây, bây giờ và sau này, chúng chỉ là những món đồ. Bạn buồn bã với chúng nhưng anh chàng của bạn thì sao?! Rất có thể anh ta chẳng buồn nhớ xuất xứ của chúng nữa!

✓ Chàng trai của bạn không cho phép mình ủ dột vì đau khổ, phải gồng lên để giữ hình ảnh và xóc lại tinh thần bản thân, còn bạn thì sao?! Đang tự giết mình bằng một biển nước mắt thì có đáng không?

✓ Anh ta đến mang cho bạn hạnh phúc, ra đi để mang đến cho bạn một cơ hội mới thích hợp hơn. Đừng để mình dằn vặt quá nhiều, bạn cần một bắt đầu mới ngay từ hôm nay.

✓ Trước khi trở thành người yêu, anh ấy từng là bạn thân... Khi chia tay, mọi thứ quay lại vị trí cũ. Đừng khiến mọi thứ trở nên trầm trọng với việc khư khư hình ảnh cũ, mất đi một người trong cuộc sống của bạn không hề là điều vui vẻ.

✓ Một cuộc tình qua đi để lại nhiều trải nghiệm. Khi đã thấm rồi thì hãy biến nó thành động lực cho một trải nghiệm khác, đừng để nó biến bạn thành một con người khác.

Hãy chọn cách

ít
đau khổ
nhất

Chúng ta đã yêu
nhau xong rồi,
đừng làm cho nhau
thêm đau
khó ...

I Hãy chọn một nơi thật
bình thường để nói lời
chia tay cô ấy/anh ấy,
đừng quá tàn nhẫn khi đưa
họ đến những nơi gắn liền
với kỉ niệm của hai người.

2 Ai là người chia tay
thì cũng đều đau khổ
như nhau cả, đừng vì
một chút tự ái mà thăm dò
rồi chia tay trước, có rất
nhiều chuyện khó lường ở
phía sau!

3 Hãy để cảm xúc thật bình thường, đừng cố tạo ra bất ngờ, hồi hộp để người kia quá hụt hẫng.

4 Hãy nói rõ với nhau một lần và dứt khoát, đừng để sau đó cả hai trở mặt thành "thù".

5 Nếu muốn chia tay đơn giản là không hợp, đừng lấy những lý do về mặt khuyết điểm làm bình phong vì chúng rất dễ gây tổn thương.

6 Cả hai quen nhau bằng một sự tỏ tình đang hoàng thì hãy chia tay một cách đang hoàng. Không ai muốn kết thúc cuộc tình bằng tin nhắn, wall post facebook hay tệ hơn là qua người khác đâu!

7 Đừng dai dột chia tay vì những lý do như: Bệnh nan y, gia cảnh,... Yêu nhau là cả hai cùng vượt qua chứ không phải nhà ai nấy sống.

8 Hãy để cho cả hai có khoảng thời gian lắng lại trước khi trở thành mối quan hệ bạn bè. Khó ai có thể quên nhanh như thế đâu!

9 Đừng đi bêu rếu/ nói xấu đối phương lung tung hãy nhớ rằng họ đã từng rất yêu bạn và bạn cũng vậy!

10 Hãy nhớ rằng tất cả chỉ là trải nghiệm trong hành trình đi tìm tình yêu thôi, đó không phải là cả chặng đường, hãy buông tay nhẹ nhàng và thoải mái như cách bạn tìm đến nó!

Bút chì để lại trên Giấy vết thương ngược ngoạc.

- Tẩy lạng lẽ xóa nhòa đi vết thương ấy.

- Tẩy ôm hết vết thương trên Giấy.

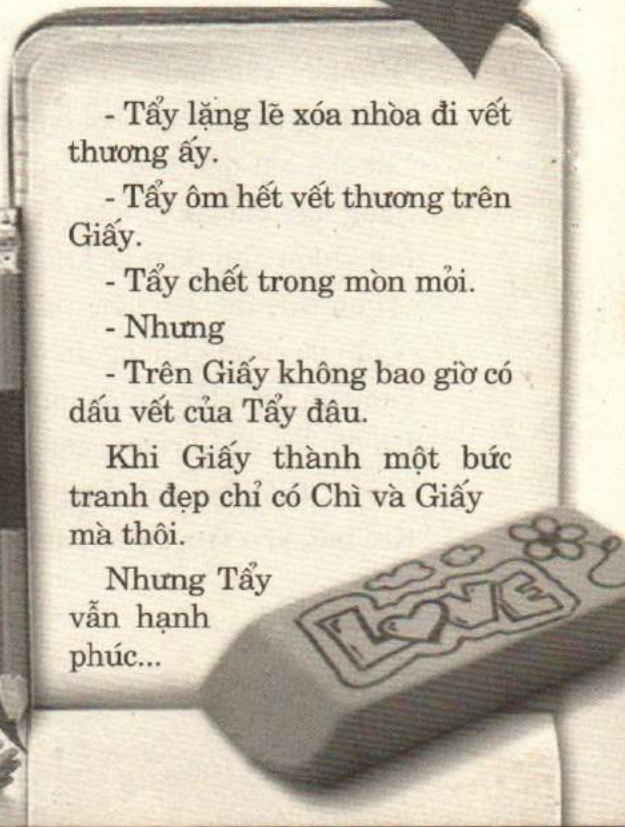
- Tẩy chết trong mòn mỏi.

- Nhưng

- Trên Giấy không bao giờ có dấu vết của Tẩy đâu.

Khi Giấy thành một bức tranh đẹp chỉ có Chì và Giấy mà thôi.

Nhưng Tẩy vẫn hạnh phúc...

Khi Yêu Người Ta Bắt Đầu Nói Dối

[THANH NGUYỄN]

Thầy văn học đọc câu phương ngôn
 "Khi biết yêu người ta bắt đầu nói dối"
 Có đúng thế không, hỏi bạn bè cùng tuổi ?
 Lừa dối bắt đầu yêu
 Sáng nay em gởi gì qua ánh mắt nheo nheo
 Mà khiến anh đêm về khó ngủ
 Ở gần thôi mà sao vẫn nhớ
 Ngắn vô cùng - không đủ để nhìn nhau
 Đừng ai hiểu lầm ai đó muốn làm cao
 Dù đôi lúc ngó lơ sang chỗ khác
 Thì ra, thầy bảo mà đúng thật
 Khi biết yêu trước tiên mình tự dối mình

Rồi nếu lỡ bạn bè nhắc đến đúng một cái tên
 Tự dung em quá chùng xấu hổ
 Má đỏ bừng và không cười nói nữa
 Có ai hỏi: "hắn đấy à ?"
 Vội đáp: "còn lâu !"
 Và anh thì có khác gì đâu
 Cũng bối rối rồi vội vàng phủ nhận
 Ai lại dám tỏ bày niềm xúc động
 Nên bất ngờ phải nói "có" thành "không"
 Bài hát anh hát cho cả lớp nghe chung
 Sao ánh mắt cứ nghiêng về một phía ?
 Tự dung em không dám lên lớp trẻ
 Chỉ sợ anh chê: con bé ấy lười !
 Tự dung em vui hơn và anh càng thấy yêu đời
 Anh đi dạo thường xuyên hơn ngang qua căn nhà em ở
 Chỉ cần một cái nhìn... hai đứa sẽ ngủ ngon
 Nhưng bạn bè ơi
 Đừng tìm hiểu gì hơn
 Em sẽ bảo em chỉ ngồi hóng gió
 Anh sẽ giải thích, anh đi ngang qua căn nhà đó
 Như đi ngang qua bao căn nhà khác trên đường
 Khi biết yêu, ai cũng ngỡ mình vẫn bình thường
 Dù sự thật có rất nhiều thay đổi
 Mà thay đổi trước tiên là bắt đầu nói dối
 Nhưng mà sự nói dối vụng về trẻ nít
 Rất dễ thương
 Và dĩ nhiên đáng được khoan dung
 Hãy tha thứ cho những người
 Vì bắt đầu yêu
 nên
 Bắt đầu nói dối

10

ĐIỀU BẤT NGỜ CHO TRÁI TIM AI ĐÓ

1. Đặt một chiếc bánh kem có hình cô ấy trên đó và đương nhiên kèm theo câu "I love you".

2. Cố gắng gửi tặng nàng một bài hát kèm theo lời tỏ tình lãng mạn nhưng đừng quá sến qua radio, chương trình phát thanh của trường, ...

3. T ă n g nàng một món đồ trang sức có khắc tên của hai bạn. Tránh những món đồ theo cặp vì dễ tạo ra cảm giác ràng buộc.

4. Nếu có khả năng sáng tác, hãy viết một câu chuyện tình yêu với happy ending mà nhân vật chính là hai bạn, hẳn nàng sẽ rất bất ngờ.

5. La thật to nơi công cộng là "Anh yêu em". Đừng chọn chỗ quá nóng nực vì bạn rất dễ thành trò cười.

8. Đặt một mục tổ tình ở phần quảng cáo hoặc phần tìm bạn trên tạp chí mà nàng hay đọc.

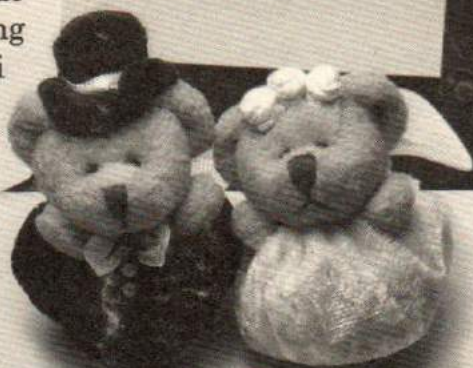
10. Làm một clip tỏ tình thật dễ thương và đăng công khai để mọi người cùng chúc mừng.

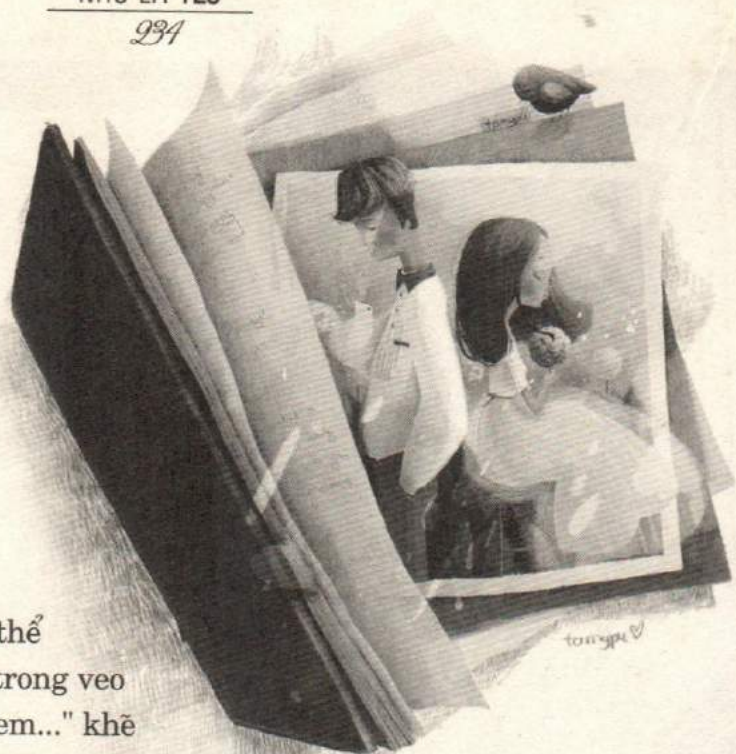
6. Hãy liên tục gửi cho nàng tin nhắn với nội dung thật lãng mạn trong một tuần mà ghép chữ đầu tiên của mỗi tin chính là *I Love You*.

7. Hãy tạo ra một trò chơi thật thú vị vào sáng cuối tuần dẫn nàng qua nhiều chặng và đích đến cuối cùng chính là bạn đang cười rất tươi với một món quà và đương nhiên là câu nói "Anh yêu em".

9. Nếu có điều kiện ra biển, hãy viết hoặc dùng vỏ sò xếp thành chữ *I love you* trên bờ biển và đưa nàng đến xem. Đừng chọn lúc thủy triều lên vì tình yêu của bạn sẽ theo nước mà bay luôn!

i love you

Có nỗi gì như thế
 Một nỗi buồn trong veo
 Sau một câu "em..." khê
 Cho một lời không yêu

Ngoài kia gió đã chiều
 Hoa sữa và hương phố
 Trong này buồn đã rêu
 Cà phê chưa tan nhớ

Cảm ơn chiều ngập gió
 Cho nỗi buồn trong veo
 Cảm ơn lời thật khê
 Cho một lời không yêu

cho một lời không yêu

[HOÀNG ANH TÚ]

IF I WERE A BOY - BEYONCÉ

Một bài hát rất tâm trạng, đặc biệt là với những cô nàng có một anh người yêu quá vô tâm lạnh lùng. Bài hát bắt đầu bằng một giả sử "Nếu em được là con trai, dù chỉ trong một ngày..."

"Nếu là một chàng trai, em sẽ hiểu được cảm giác khi yêu một người con gái. Thề rằng em sẽ là một chàng trai tốt hơn anh. Em sẽ lắng nghe người ấy. Bởi em biết được nỗi đau khi đánh mất người mình muốn chỉ vì cho rằng đó là điều hiển nhiên..."

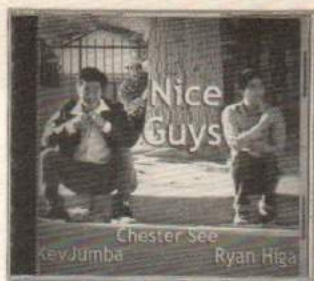

TÌNH ĐẦU (HATSUKOI) - FUKUYAMA MASAHARU

"Một lúc nào đó, liệu thời gian có cho mỗi tình này một đáp án? Tôi có thể yêu ai đó một lần nữa, như ngày xưa? Không thể làm bạn bè cũng không thể quay lại là người yêu. Tôi hiểu tất cả những điều ấy, nhưng hãy cho tôi được gọi những cảm xúc chân thành này là tình đầu, đến trọn đời"

NICE GUYS

RYAN HIRA

Ngược lại, đây là bài hát của một anh chàng gốc xít bị ám ảnh bởi suy nghĩ "Con gái chỉ thích hẹn hò với trai xấu". Và vì thế, chàng ta quyết định "Anh sẽ đối xử với em như một thằng tồi. Anh không bao giờ mở cửa hay kéo ghế ra cho em, anh đây cũng cóc quan tâm những gì em kể lể. Còn nếu có lạnh thì em ráng mà chịu, bởi nếu nhường áo cho em thì kẻ chịu lạnh là anh". Nghe thì ác thật, nhưng thực ra thì... "Diễn thế thôi, nhưng thực ra cô ấy là cả thế giới của tôi. Tôi rất muốn nói rằng, cô ấy thật xinh đẹp và đáng để được yêu thương. Tôi muốn được nắm tay khi cô ấy sợ hãi và nói cô ấy biết rằng tôi quan tâm đến cô ấy nhiều bao nhiêu..."

ÔI NHỮNG NGÀY TUYỆT VỜI (ITOSHIKI HIBIYO) - KEN HIRAI

"Ngay cả khi những niềm
đau vẫn đang đón đợi

Anh muốn được giữ gìn

Những ao ước của em,
những lời em nói, một
khoảnh khắc lóe sáng ấy

Mãi mãi, vĩnh viễn

Anh muốn được nếm trải

Nụ cười của em
Những giọt lệ của em
Và những cảm xúc chân
thành ấy
Từ nơi sâu thẳm tim
mình"

REFRAIN - ARASHI

"Những ngày tháng ấy,
hai ta đã không thể thành
thật với nhau. Từng mùa
trôi qua, anh vẫn chỉ mãi
ngắm nhìn em. Khi anh
nhắm mắt lại, đó là một mối
tình đau khổ. Đến nỗi
chẳng thể nói nên một lời
"Anh yêu em". Kỷ niệm dịu
dàng đang tỏa sáng, và
những giọt lệ anh kìm nén
lâu nay chợt tuôn trào để rồi
bị gió cuốn đi xa..."

vùng ơi mở ra

[NGUYỄN THỊ THU THỦY]

"Đại mạch ơi mở cửa ra đi nào!

Kê ơi, và cả bột mì nữa!

Mở cửa ra còn gì lẫn lữa

Ta van mảy đây, cửa ơi mở ra!"

Đó là chuyện của Alibaba

Chỉ hai tiếng "Vùng ơi!" mà chẳng nhớ

Trái tim em có bao giờ bỏ ngỏ

Nhớ đi anh hai tiếng thôi mà

"Vùng ơi!" là cửa sẽ mở ra.

Một hôm tình thức

[HOÀNG ANH TÚ]

Em ngồi ngay ngắn trong trí nhớ
Mạng đã nhện quanh chỗ xưa mình
Chợt có một hôm hoa đào nở
Lại khiến anh ngồi nghĩ linh tinh

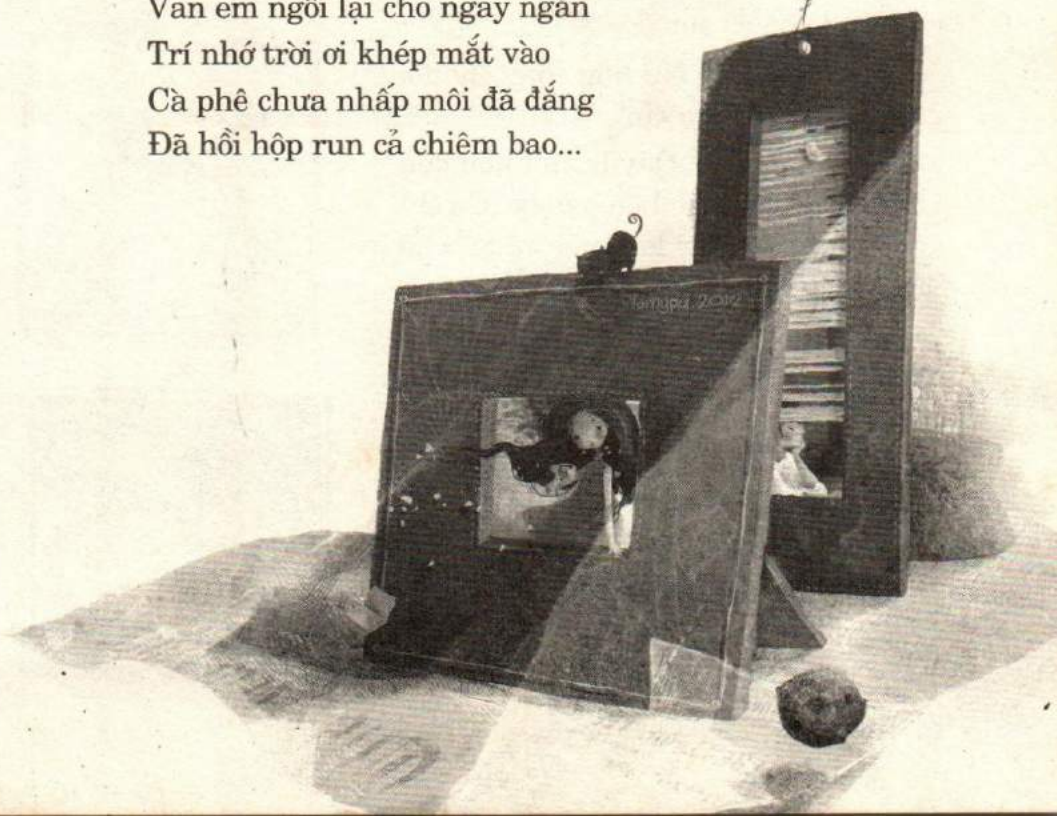
Hoa đào nhắc nhở áo em vấy
Đỏ như môi chưa một lần hôn
Đạp bỏ ngay ngắn em đứng dậy
Trí nhớ làm anh hóa mất hồn

Trí nhớ chiết nguyên một lộc cười
Nhớ tuột mắt anh kiếm khắp nơi
Nắng mới vừa lên thơm nhắc áo
Chợt nghe tên họ cũ trên môi

Trời ạ! Em ngồi ngay ngắn lại
Phùn mưa anh mượn giấu giếm giùm
Một hôm tình thức quên hiện tại
Anh trở lại anh "tuổi lông côm".

Trừ rõ mười năm còn mười tám
Anh núp bên kia đợi trường tan
Thuở ấy tình mong như Nguyên đán
Tĩnh lại mới hay đã hết rằm

Van em ngồi lại cho ngay ngắn
Trí nhớ trời ơi khép mắt vào
Cà phê chưa nhấp môi đã đắng
Đã hồi hộp run cả chiêm bao...

thông điệp từ những nụ hôn

Có thể họ không có sắp xếp khi hôn nhưng chính những nụ hôn đã tố cáo những cảm xúc.

Hôn vào cằm: Đồng nghĩa với cảm xúc "Em/anh thật đáng yêu".

Hôn vào cổ: Chàng muốn nói: "Anh muốn có em".

Hôn lên môi: Nụ hôn thay cho lời tỏ tình: "Anh yêu em".

Hôn lên trán: Đây là "nụ hôn của mẹ" hoặc chỉ là nụ hôn bạn bè. Cử chỉ âu yếm mà người lớn tuổi "tặng" cho người nhỏ tuổi.

Hôn lên má: Đây là nụ hôn của tình bạn và thường là nụ hôn của buổi hẹn đầu tiên. Để đối tác thực sự cảm nhận được bạn đang muốn nói "anh thực sự thích em". Hãy bắt đầu bằng cách đặt tay lên vai và nhẹ nhàng lướt môi của bạn lên má của nàng.

Hôn tay: Thể hiện sự tôn trọng và ngưỡng mộ. Nhẹ nhàng và lịch thiệp nâng bàn tay của quý bà/quý cô lên rồi khẽ cúi đầu và hôn lên chính giữa mu bàn tay của họ.

Hôn lên mắt: Bạn dùng cả hai tay trân trọng ôm lấy đầu "đối tác", hôn từ từ ngược lên phía mắt rồi đặt đôi môi êm ái lên mắt người ấy, lúc này đã nhắm nghiền để tận hưởng tình yêu dịu dàng của bạn.

Hôn mí mắt: Cũng là hôn lên mắt nhưng lần này là mí mắt. Khi đối tác đang thực sự thư giãn hoặc chớp mắt, hãy chớp lấy cơ hội này. Chỉ cần thật nhẹ nhàng, nhẹ nhàng đặt nụ hôn lên mí mắt, phía dưới cung mày.

Hôn ngón tay: Khi đang nằm bên nhau, bạn mút nhẹ lên ngón tay của "đối tác", thế là đủ để bạn tạo ra sự quyến rũ và cảm xúc.

Hôn bàn chân: Đây là một cử chỉ gọi cảm và lãng mạn, thể hiện sự trân quý, nâng niu. Mút nhẹ đầu ngón chân, rồi nhẹ nhàng hôn tiếp lên bàn chân. Có thể kết hợp với xoa nhẹ bàn chân nữa, bạn sẽ nhận được những cảm giác rất lạ.

Hôn bờ vai: Nhẹ nhàng tiếp cận đối tác từ phía sau, ôm chặt lấy nàng và đặt nụ hôn lên đỉnh bờ vai.

Nụ hôn của người Pháp: Là nụ hôn mà có sự tham gia của lưỡi. Người ta còn gọi đây là "nụ hôn linh hồn".

học yêu từ bố

Bố bảo lúc giận có thể cãi nhau nhưng đừng thượng cẳng chân hạ cẳng tay. Cãi nhau không có nghĩa con dùng những lời lẽ xúc phạm dành cho người mà con muốn đồng hành cả cuộc đời. Cãi nhau có nghĩa là nói hết những gì trong lòng để hai con hiểu lẫn nhau, thông cảm cho nhau, xóa đi hết mọi hiểu lầm. Bản thân con còn chẳng hiểu được con, thế nên đừng mong người khác phải hiểu con khi con cứ giữ trong lòng.

Bố bảo cãi nhau với phụ nữ thì đừng có nói nhiều. Chỉ cần nói vừa đủ. Độ khuếch tán âm thanh của đàn ông chẳng bao giờ bằng phụ nữ. Một người chân chính sẽ đủ tinh tế để biết khi nào cần nói, lúc nào nên im lặng - ngay cả trong khi nóng giận nhất.

Bố bảo tất cả sẽ qua đi, chỉ tình yêu còn lại.

Bố bảo cô ấy có thể là người phụ nữ rất đảm đang, cô ấy có thể đóng đinh, sửa ống nước hay tháo quạt trần, nhưng hãy làm việc đó - trừ khi con quá bận. Nó vừa thể hiện sự công bằng, vừa thể hiện sự chia sẻ.

Bố bảo "Phụ nữ là để yêu, không phải để hiểu". Nhưng nếu không hiểu, thì con chẳng thể yêu. Hãy hiểu họ bằng chính trái tim mộc mạc của con.

Bố bảo "quá khứ là thứ đã qua, hiện tại mới là cuộc sống". Nếu quá khứ của ai đó có lỗi lầm, đừng chấp nhặt, cũng đừng day nghiến, vì đến với cô ấy, là con đã chấp nhận tất cả những gì thuộc về cô ấy. Hãy khoan dung và độ lượng. Dù không nói ra nhưng chắc chắn, cô ấy sẽ yêu con đến suốt cuộc đời - một tình yêu bao gồm cả sự biết ơn và tôn trọng.

Và cuối cùng bố bảo, cuộc sống luôn thay đổi, hãy biết trân trọng từng ngày.

học yêu theo mẹ

Mẹ bảo, đừng có lúc nào cũng chỉ nghĩ đến sĩ diện, hai người sống với nhau, sĩ diện quan trọng lắm sao? Nếu thế thì ra ngoài sống thế nào được?

Mẹ bảo, đàn ông tốt rất nhiều, anh ta sẽ không bao giờ đi ôm người phụ nữ khác. Nhưng trong cái xã hội như thế này, có rất nhiều phụ nữ xấu sẽ giang tay ra ôm lấy người đàn ông của con.

Mẹ bảo, phụ nữ nhất định phải ra ngoài làm việc, cho dù là kiếm được nhiều hay ít, làm việc chính là sự thể hiện giá trị cuộc sống của bản thân.

Mẹ bảo, anh ta vì con mà làm những việc mà con không bao giờ ngờ tới, con có thể cảm động, có thể khen ngợi, nhưng nhất quyết không được châm chọc kiểu "hôm nay Mặt Trời mọc đằng tây rồi hay sao", vì nếu như vậy, sau này anh ta sẽ không bao giờ làm bất cứ việc gì vì con nữa.

Mẹ bảo, chẳng có ai là một nửa của ai cả, ý nghĩ của con mà không nói ra thì ai mà biết được? Cần cảm nhận cái gì, ghét việc gì, con phải nói ra thì người ta mới hiểu được.

Mẹ bảo, bố mẹ anh ta rồi cũng là bố mẹ con, cho dù bố mẹ anh ta đối xử với con không được tốt cho lắm, thì con cũng phải đối tốt với họ. Bởi họ là bố mẹ của anh ta.

Mẹ bảo, một khi đã quyết định sống cùng người đó rồi, thì đừng có oán thán cuộc sống khó khổ, nếu như con đã chọn anh ta, thì đừng có oán trách anh ta.

Mẹ bảo, nhiều tiền như thế thì có tác dụng gì, anh ta đâu? Anh ta đang ở đâu?

Mẹ bảo, cả đời này chúng ta có thể tiêu hết bao nhiêu tiền? Đừng mua những đồ xa xỉ mà làm gì, sống hạnh phúc là tốt rồi.

Mẹ bảo, đừng có dọa con cái là "mẹ không cần con", lúc cáu giận đừng có đuổi con cái ra khỏi nhà, chẳng may không thấy nó thật, con sẽ rất đau khổ.

Mẹ bảo, cái gì thì cũng đều là duyên phận cả.

Mẹ bảo, cuộc sống luôn thay đổi, phải biết trân trọng từng ngày.

Chỉ mình em và chiếc bình pha lê biết

[BÌNH NGUYỄN TRANG]

Em chẳng biết vì sao em yêu anh
Dù bao năm chiếc bình hoa của em
không có hoa hồng anh đến cầm
Dù những lần chúng ta gặp gỡ
Tính bằng tháng năm

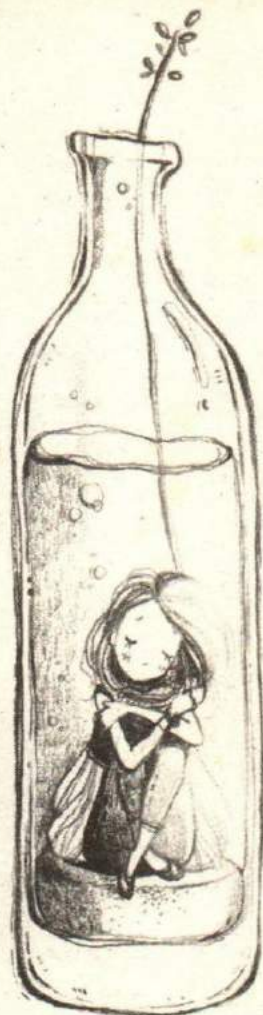
Em chẳng biết vì sao em yêu anh
Dù chỉ có bông hoa cất từ nước mắt
Nở lòng em hai chữ vô tình

Rồi đôi khi một mình hong tóc
Em thương chiếc bình hoa của em
Chiếc bình pha lê

Gìn giữ nó khó khăn như giữ gìn hạnh phúc
Nếu rót xuống nó sẽ vỡ thành trăm giọt nước mắt
Giọt buồn đau,
giọt kiêu hãnh
giọt hiến dâng
Nhưng đơn độc làm sao

Để rồi sau cơn đau
Chiếc bình nhẫn nại nở đóa hoa màu tuyệt vọng

Em đã tưới hoa bằng nước mắt của em
Điều đó chỉ mình em và chiếc bình pha lê biết

tran nguyen

định nghĩa tình yêu

[ĐÀM HUY ĐÔNG]

"Tình yêu là gì hử nhỏ
Anh không định nghĩa được đâu"
Chỉ biết khi yêu ai cũng
Ngổ ngổ man man, ầm ầm

Có thể tình yêu là bệnh
Nên người ta gọi "cảm" nhau
Bệnh này ở trong lục phủ
Làm cho gan héo ruột đau

"Tình yêu là gì hử nhỏ
Anh không định nghĩa được đâu"
Chỉ biết khi yêu ai cũng
Chăm chăm là áo chải đầu

Có phải tình yêu là hội
Hội các-na-van hóa trang
Tật xấu thường ngày quên hết
Ai cũng lịch sự đàng hoàng.

"Tình yêu là gì hử nhỏ
Anh không định nghĩa được đâu"
Chỉ biết khi yêu ai cũng
Giận hờn rồi dễ dành nhau

Phải chăng tình yêu là kịch
Nên có lúc hài lúc bi
Nên mâu thuẫn rồi hóa giải
Nên thường có hậu lạ kì...

"Tình yêu là gì hử nhỏ
Anh không định nghĩa được đâu
Hay tình yêu là môn võ
Đôi khi người ta đá nhau

"Tình yêu là gì hử nhỏ"
Có phải là trồng cây si
Cho Trái Đất này xanh mãi
Ồ thế thì hãy yêu đi.

như yêu mà chẳng phải yêu

*Nên gọi là
tình ... chớm
[HOÀNG ANH TÚ]

Nhớ người và làm thơ
Câu thơ không chải chuốt
Người ở đâu bây giờ ?

Có thương nên có nhớ
Thương nên âm hơn yêu
Thương nên chẳng dám liều

Chỉ đủ đi ngang ngõ
Khoanh tay nhìn từ xa
Thương nên chưa dám ngỏ

Thương nên hoa hồng đỏ
Gửi chẳng dám ghi tên
Nhớ đủ vừa để quên

Như không hẹn mà mong
Như không tìm lại gặp
Như nói bằng ánh mắt

Chẳng phải là của nhau
Cũng chẳng xa lạ lắm
Nên chẳng gọi: Tình đầu

Tình gọi là tình... chớm
Một thuở nao nao lòng
Mai sau còn băng khuâng

Chẳng yêu! Chỉ là thương!
Thơ chẳng cần chải chuốt
Tình mỏng manh như sương

Mỗi Xuân về lại nhắc
Tình... chớm thuở học đường....

ĐẶC SAN KỶ NIỆM 10 NĂM XUẤT BẢN 2! NGƯỜI TRẺ VIỆT

BAN BIÊN TẬP:

Tổng Biên Tập: Nguyễn Huy Lộc

Phó Tổng Biên Tập:

Nguyễn Quốc Triệu - Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận

BAN CHUYÊN ĐỀ

Trưởng ban: Hoàng Anh Tú

Phó ban phụ trách nội dung: Phạm Hoàng Mai - Ngô Thủy Dương

BAN BIÊN SOẠN:

Phạm Lê Ân - Hoàng Anh Tú

Phan Hồn Nhiên - Trần Lê Ngọc Bích

Thư ký tòa soạn: Nguyễn Đức Long

Phản hồi và đóng góp nội dung: naibotraitim2010@gmail.com

Phụ trách sự kiện - truyền thông:

Giang Thê An (0989.76.75.74)

Trợ lý: Nguyễn Ánh Tuyết - Đỗ Ngọc Khôi

Phụ trách mỹ thuật:

Nguyễn Kim Duân

Phụ trách Fan Page

(www.facebook.com/haynoieuthoi)

Lê Nguyễn Nhật Linh

Phụ trách phát hành:

Miền Bắc: Trần Hương Nam (04) 38217161

Miền Nam: Hà Tiên (08) 39318280

Miền Trung: Mr Tài 0913409123

BIA: KID

MINH HOA: KID, TĐSV, Tamyphu, Hồng Quân

TRÌNH BÀY: Kim Duân, Bùi Dũng, Văn Trang

SỬA BÀN IN: An Tôn - Ngọc Lan

XUẤT BẢN VÀ PHÁT HÀNH:

BÁO SINH VIÊN VIỆT NAM - HOA HỌC TRÒ

Tòa soạn và in tại: Số 5 Hòa Mã - Quận Hai Bà Trưng - Hà Nội

ĐT: (84.4) 38217162 - Fax: (84.4) 39781477

Ban Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh

Số 502 Lê Văn Sỹ - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh

ĐT: (84.8) 39312189 - Fax: (84.4) 39312188

E-mail: swnhb.bdd@hcm.vnn.vn

Văn phòng Đại diện tại TP. Đà Nẵng:

Số 119 đường Đồng Đa - Quận Hải Châu - TP. Đà Nẵng

ĐT/Fax: 0511 3840878

Khổ: 14x24cm. Quyết định xuất bản số 32/SP-XBDS/CBC-Bộ TT&TT
cấp ngày 27 tháng 3 năm 2012

In tại Công ty In Táp chí Công Sản, 38 Bà Triệu, Hà Nội

Và Công ty in QĐ2, 65 Hồ Văn Huê, P.9, Q.Phú Nhuận, TP.HCM.

Cùng tổ hợp truyền thông: 21 - 21 ĐEP - TIKICHITI - LỜI YÊU - TUỔI MỚI

Bản quyền thuộc về Báo Sinh Viên Việt Nam - Hoa Học Trò, 2012.

Nghiêm cấm và truy tố mọi hành vi in sao bất hợp pháp.

**SORRY
YOU..**

**THANK
YOU..**

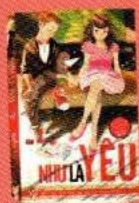
Cảm ơn lời tỏ tình tuyệt vời của cậu. Tớ thật sự hạnh phúc khi được nhận nó. Nhưng trái tim luôn có những lý do mà lý trí thì không bao giờ bắt ép nó được. (lý trí đã liệt kê đến 1001 điều tốt đẹp nhất về cậu, mà trái tim vẫn lắc đầu). Thế nên, tớ cảm ơn và xin lỗi cậu. Hãy vẫn cứ ... tiếp tục tâm sự với tớ bất cứ khi nào cậu cần đến tớ ... đi uống nước "chém gió" với nhau như ngày xưa ... kể về những "đối tượng" trong tâm tưởng của cậu.

Đừng buồn tớ nhé!
Ký tên

Xin lỗi vì đã làm cậu khó xử khi nhận lời tỏ tình từ tớ. Cảm ơn vì đã từ chối tớ. Để tớ nhận ra rằng ... trái tim cậu phải kiên nhẫn ... thực ra chúng ta làm bạn tốt cũng thật tuyệt vời ... tớ có thêm nhiều những cơ hội gặp gỡ mới.

Chúng ta vẫn
có thể là bạn tốt
mà, phải không?

Ký tên

THƯC ĐƠN CẢM XÚC cho trái tim người trẻ

♥ Bởi tình yêu cần chút mộng mị mà em lại quá tỉnh táo nên chúng ta
đánh phải lướt qua nhau.

♥ Tại sao con người ta lại nhắm mắt khi ngủ, khi khóc, khi cầu nguyện và khi hôn nhau?
Vì...

Những điều tốt đẹp nhất không thể nhìn bằng mắt thường mà phải cảm nhận bằng trái tim.

♥ Không có đường tắt cho việc lãng quên một người nào đó. Bạn sẽ phải học cách chịu đựng mỗi ngày, cho đến khi bạn không còn nhớ họ nữa.

♥ "Khi một chàng trai làm điều gì đó ngu ngốc lần đầu tiên, thì đó có thể là bản chất bông bột của tuổi trẻ. Nhưng khi anh ta lặp lại điều ngu ngốc ấy lần nữa, thì lý do chắc chắn là vì một cô gái!"

♥ "Những chàng trai rồi sẽ trưởng thành, nhờ những giọt nước mắt của cô gái mà anh ấy yêu"

♥ Niềm tin cũng giống như 1 cục tẩy - Niềm tin càng ngày càng nhỏ đi...SÀU... mỗi lần làm lỗi.

GIÁ: 50.000 ĐỒNG

1 116010 221867

BECOME A FAN
WWW.FACEBOOK.COM/HAYNOIYEUTHOI

